PASIUNE ROȘIE

8

ERIC THOMAS

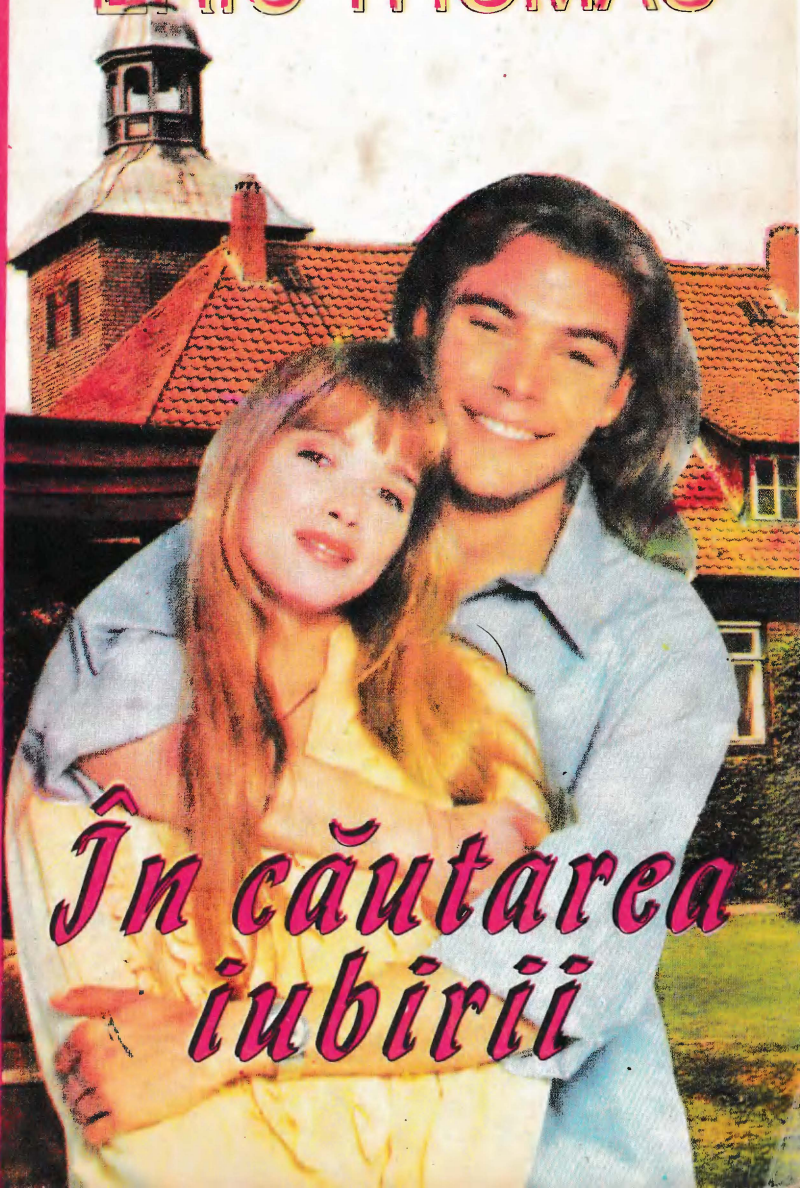

În căutarea iubirii

CUPLURI

8

Lorelei își va aminti întotdeauna noaptea aceea... Își va aduce aminte de mișcările rapide și sigure împingând-o încet pe scaunul din spate al mașinii...

Nu mai conta că nu mai făcuse așa ceva niciodată, nu mai exista nimeni altcineva pe lume decât ea și Dean și tot ceea ce conta era faptul că el o dorea și ea la fel, și nimic nu-i mai putea separa....

Cum să pătrundeţi în lumea misterului erotic şi a aventurii ?

Răspunsul îl puteţi afla numai evadînd în lumea colecţiei

PASIUNE ROȘIE

PROFITAŢI DE FACILITĂŢILE LEGĂTURII DIRECTE CU EDITURA!

Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu reducere de până la 15%! prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ

casa de editură Colemus

BEST LOVE

Lei 1500

ÎN ATENȚIA DIFUZORILOR !

o SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES !
APARIȚIILE ANTERIOARE STOC 0 !
TIRAJ LIMITAT.

CĂRȚILE NOASTRE POT FI TRIMISE ȘI ÎN PROVINCIE. ASIGURĂM TRANSPORTUL. COMISION MARE. GRĂBIȚI-VĂ !

Telefon :
614.95.28
614.65.41

ERIC THOMAS

ÎN CĂUTAREA IUBIRII

Traducere de **Maria Antonescu**

Casa de editură COLEMUS
Bucureşti 1994

CAPITOLUL 1

Lorelei îşi va aminti întotdeauna noaptea aceea. Îşi va aminti luminile reci ale oraşului în valea de jos, firmele lui dansând ca nişte fluturi fermecaţi în aerul toamnei. Îşi va aminti cântecele radioului din maşină şi căldura lichidă a radiatorului mângâind-o. Îşi va aduce aminte de braţul lui Dean în jurul ei, puternic şi tandru, şoaptele lui de dragoste şi nesfârşită afecţiune. Îşi va aduce aminte de mişcările rapide şi sigure împingând-o încet pe scaunul din spate al maşinii şi toate lucrurile pe care le făcuse cu mâinile şi cu trupul său.

Nu conta că mătuşa ei Louise ar fi fost şocată de ceea ce făcea ea. Nu mai conta că nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Nu mai exista nimeni altcineva pe lume decât ea şi Dean şi tot ceea ce conta era faptul că ea

era femeie şi el bărbat, că el o dorea şi ea la fel, şi nimic nu-i mai putea separa...

Se părea că, tot ce se întâmplase era ceea ce se putea numi soartă. Mergea în jurul străzii Genesse cu Sally Mealor şi era aproape ora cinci. Lorelei tocmai venise de la un oficiu juridic de la câteva blocuri depărtare unde fusese la un interviu pentru o slujbă şi de unde fusese respinsă, neavând experienţă.

— Cum vor ei să acumulezi experienţă — vru să ştie Sally Mealor, dacă nimeni nu te angajează?

— Ştiu, spuse Lorelei.

Era o plângere obişnuită, dar era şi mai obişnuită în raport cu Sally care era neindemânatică şi într-adevăr nu prea drăguţă. Chiar dacă nu ar fi fost angajată nicăieri, Lorelei capta interesul celor care o intervievau, cu picioarele ei frumoase, cu pieptul ei plin şi cu curbele plăcute ale corpului ei. Asta o făcuse nervoasă la început, dar apoi realiză că aceşti bărbaţi nu erau diferiţi de băieţii de la şcoală, doar ceva mai în vârstă. în realitate însă plăcându-le aceleaşi lucruri. Astfel încât, se relaxă şi văzu că asta făcea impresie asupra interlocutorilor ei. Din nefericire încă nu avea experienţă, dar devenise conştientă de faptul

că poseda anumite lucruri pe care experienţa nu le putea înlocui, şi asta era un fel de consolare.

Teatrul Harvey răsări în faţa lor cu reclama lui anunţând. „Pânza de aur" — avându-o pe Muriel Hayden în rolul principal — ultimele trei zile.

Sally se strâmbă.

— Ce nume caraghios pentru o piesă! De altfel nu mă interesează piesele astea. Mamei i-ar place. Muriel Hayden apărea în filme vechi, cu mult înainte de vremea noastră. Tata n-o ducea la filme. Spunea că putem s-o vedem pe Muriel la televizor mai târziu şi n-o să ne coste nimic.

Lorelei zâmbi politicos, dar nu credea că e amuzant deloc. Într-o zi se va mărita şi, dacă va voi să vadă o piesă îl va ruga pe soţul ei s-o ducă. Merse mai departe spre foaier.

Sally se uită la ceas.

— O să pierdem autobuzul.

— Vreau să mă uit la fotografii, spuse Lorelei. Du-te înainte, dacă vrei.

Sally o privi, nesigură.

— Nu, o să te aştept, spuse.

În spatele geamurilor erau afişe cu distribuţia, cu cei care scriseseră, regizaseră şi

produseseră „Pânza de aur" iar dedesubt postere cu fotografii mărite ale actorilor distribuiţi, portrete şi scene din film.

— Asta e Muriel Hayden, zise Sally, arătând cu degetul.

O femeie brunetă le privea din fotografie. Părul ei era strâns într-o coafură simplă, ochii fin conturaţi, dinţii albi şi pielea fără cusur. Zâmbea, dar avea o privire obosită.

— Arată foarte tânără, spuse Lorelei.

— Mama spunea că apărea în filme mute, aşa că nu poate fi atât de tânără pe cât pare. Probabil e efectul machiajului.

Dar Lorelei n-o asculta. Privirea ei urmărea celelalte fotografii. Cea din dreapta şi cele din jurul portretului lui Muriel Hayden erau scene din piesă. O fotografie îi atrăgea atenţia.

Un tânăr blond îi zâmbea din fotografie şi, dintr-o cauză oarecare, Lorelei îşi ţinu respiraţia, apoi se uită pe furiş la Sally, să vadă dacă o observase. Dar Sally privea celelalte fotografii, aşa că Lorelei se întoarse la tânărul său, care părea că o priveşte şi el din fotografie. Părul lui era pieptănat lins, pe o parte. Avea ochi deschişi la culoare, probabil albaştri şi nu-şi amintea unde îi mai văzuse. Poate că mai lucra în teatru, gândi ea.

Sally era în spatele ei.

— Mai bine am pleca, Lorelei, astfel chiar că vom pierde autobuzul.

— Rămân în oraşul de jos, hotărî Lorelei cu voce tare. Aş vrea să văd piesa.

Hotărârea, destul de stranie, n-o surprinse.

— De ce n-ai merge şi tu cu mie? Am putea mânca la restaurantul chinezesc şi apoi...

Sally scuturã din cap.

— Nu pot, şi, în afarã de asta, nu prea-mi plac piesele de teatru. Dupã cum cred cã ţi-am spus, în searta asta e un program interesant la televizor. Ezitã. Mãtuşa ta nu prea s-ar bucura, dacã-ai rãmâne, nu-i aşa?

Nu, gândi Lorelei şi apoi se hotãrâ.

— Ia-o tu înainte şi te sun mâine sã-ţi spun cum a fost.

— Bine, zise Sally. Poate o sã mergem împreunã.

— Sigur, zise Lorelei

Sally îşi continuã drumul în josul strãzii. Se întuneca acum şi începeau sã se aprindã luminile strãzii.

Lorelei îşi îndreptã atenţia asupra omului din fotografie. Acum faţa lui pãrea familiarã şi încã îi zâmbea în acelaşi fel personal. Lorelei

simţi un fel de emoţie care o învăluia şi îi zâmbi tânărului din fotografie.

Apoi se duse la casă şi se interesă la ce oră începea piesa şi îşi folosi aproape toţi banii de masă pe săptămâna aceea ca să ia un bilet la balcon.

Vocea ei încerca să sune indiferentă.

— Apropo, o întrebă ea pe femeia plictisită, între două vârste, care vindea bilete, cine e actorul din fotografia aceasta?

Arătă fotografia pe care femeia nici nu se obosi s-o privească.

— Dean Richards, zise ea fără entuziasm.

— Nu cred c-am auzit de el, zise Lorelei.

Vânzătoarea de bilete clătină din cap.

— Am auzit că este un protejat al doamnei Hayden.

— Oh, zise Lorelei. Era evident, că vânzătoarea nu mai avea chef să continue discuţia. Mulţumesc.

Puse cu grijă biletul în poşetă şi, cu ochii la fotografia lui Dean Richards, dădu colţul şi aşteptă să se schimbe lumina. Mâncarea chinezească n-avea haz fără cineva cu care să o împarţi. Mai bine înghiţea ceva de circumstanţă în bodega de vizavi şi oricum

nu-i mai rămăseseră prea mulţi bani după ce cumpărase biletul.

Stopul se schimbă, traversă şi curând stătea în faţa unui sandwich cu salată şi ou şi a unei coca-cola.

Aşteptă până ce tânărul din spatele contoarului puse paharul şi linguriţa la spălat şi se gândi să-i telefoneze mătuşii Louise. Nu-i plăcea s-o facă, căci femeia va începe să-i ţină lecţii şi probabil va insista să vină imediat acasă. Dar dacă nu i-ar da telefon, probabil că ar suna-o pe Sally şi pe alte câteva fete, poate chiar la poliţie ca să afle pe unde umblă plimbăreaţa ei nepoată.

Lorelei se ridică de pe scaun. Două cabine telefonice se aflau într-un colţ. Una din acestea era ocupată de o grăsană care se înghesuise în cabină cu tot cu pachetele ei şi acum discuta animat. Lorelei intră în cealaltă şi închise uşa, încercând să ignore vocea ascuţită a femeii, care străbătea peretele despărţitor prea subţire. Fisa ei alunecă în aparat şi formă numărul. Telefonul sună o dată, apoi fu ridicat.

— Alo. mătuşă Louise, aici este Lorelei.

— Lorelei, auzi ea vocea mătuşii, eram îngrijorată din cauza ta. Ar fi trebuit să fii acasă de vreo jumătate de oră. Am sunat. Am sunat

la Sally Mealor, dar nici ea n-a ajuns. Unde eşti?

— Totul e-n regulă, spuse Lorelei. Sunt cu Sally acum. Mâncăm un sandwich şi apoi ne ducem la bibliotecă.

— Bine, spuse mătuşa Louise. Ai fi *putut* să mă suni.

— Dar *te sun*, doar, punctă Lorelei. Suntem în siguranţă, nu te teme. Ne vedem mai târziu.

— Bine, fii atentă, dragă.

— O să fiu. La revedere!

Lorelei închise. Câteodată era ca şi cum mătuşa Louise părea dezamăgită că nu i se întâmpla nimic nepoatei sale. Se prăbuşea teoria ei conform căreia nici o fată tânără nu mai era în siguranţă pe stradă, şi, dacă nu erau acasă în patul lor la program, la ora nouă treizeci, ceva groaznic li se va întâmpla cu siguranţă.

Lorelei se întoarse la tejghea şi găsi aşteptând-o un sandwich cu ou şi cu salată, o coca cola şi nota de plată. Băiatul în alb era ocupat cu spălatul vaselor şi îi zâmbi când ea se aşeză.

Avea dinţi murdari şi coşuri pe faţă. Boneta albă era pusă pe ceafă, astfel încât părul lung

şi blond să-i iasă afară, împletit în mai multe codiţe complicate. Lorelei nu-i întoarse zâmbetul. Nu avea chef. Îşi mestecă încet sandwich-ul, întrebându-se dacă o să-şi găsească vreodată o slujbă în oraşul acesta.

Avea 18 ani şi trei ani de studiu la Academia Attica Free: Lorelei Goodwin, fată drăguţă, inteligentă dar nu şi cea mai potrivită să facă şi ea ceva. Urmase nişte cursuri comerciale la colegiu, dar singurele slujbe pe care le găsise în timpul vacanţelor erau ca vânzătoare la magazin. Ştia să dactilografieze cincizeci de cuvinte pe minut cu destulă acurateţe şi se descurca în limbajul de lucru în engleză. Dar nu erau încă posturi libere.

Poate, gândi ea, ar trebui să plec din Attica. Nu era centrul universului, cum gândeau rudele ei, şi nici măcar centrul New-York-ului. Poate că ar trebui să plece la New York, poate să-şi ia o slujbă în reclamă, ca multe alte fete pe care le cunoştea, dar gândul la marele oraş o speria şi cu siguranţă mătuşa sa s-ar fi gândit la un milion de motive pentru care ar trebui să rămână acasă.

Şi ar fi rămas, cu siguranţă. Mâine se va duce la oficiul de angajări şi va încerca din nou. Era deprimantă alergătura asta după

slujbă. Nu părea să fie destinată unei cariere în afaceri. Dacă s-ar găsi vreun tânăr romantic — aşa ca bărbatul din fotografia de peste drum — care s-o salveze de o existenţă agitată, de mediul ei de viaţă atât de îngrădit...

Tocmai termina ultimele picături de coca-cola, când, ridicând privirea, văzu că tânărul cu coşuri se zgâia la ea.

— Salut, zise el.

— Bună, zise Lorelei fără entuziasm.

— Sunt nou în oraş, spuse el. Numele meu este Lenny Prinz.

Lorelei zâmbi politicos. Se ridică de pe scaun, căutându-şi nota de plată.

— M-am... m-am gândit că poate... băiatul ezită — mă gândeam că poate ai vrea să ieşi cu mine în oraş sâmbătă seara. Părea atât de uşurat că reuşise să spună asta, încât Lorelei trebui să se abţină ca să nu pufnească în râs.

— Mulţumesc, zise ea, dar am deja o întâlnire cu cineva.

Merse la casă şi plăti bătrânului de acolo. Privi în urmă, iar Lenny Prinz îi făcu semn cu mâna. Ea salută din cap şi ieşi în stradă.

Iată ce m-aşteaptă, îşi zise. Un soţ din mediul lui Lenny Prinz, o slujbă la magazin şi

mătuşa Louise păzindu-mă de necazuri. Era deprimant.

Se uită la ceas. Ora şase: mai era o oră şi jumătate până să înceapă piesa. Strada Genesee era plină de maşini care se întorceau acasă.

Poate că mă voi duce la bibliotecă, gândi. Mergea încet. începuse să fie frig. Îşi puse jacheta pe umeri. Nu erau prea multe vitrine în care să privească. astfel încât ajunse la bibliotecă mai repede decât s-ar fi aşteptat. Urcă treptele, amintindu-şi cum obişnuia să viziteze locul in serile când îşi făcea temele. În afară de asta era un loc de întâlnire cu băieţii pe care-i cunoştea şi care ar fi putut-o invita la o coca-cola sau la un film.

Necazul era că toţi aceştia vroiau să meargă la Eagle (Vulturul) şi nu să vadă panorama oraşului. Erau interesaţi de alte privelişti. În ciuda mătuşii Louise, nu era o mironosiţă. Dar şi în ciuda unui anumit număr de tineri, era virgină. Gândul la sexualitate nu-i crea repulsie. Fusese sărutată în diverse feluri şi permisese câtorva băieţi s-o mângâie, dar niciodată nu mersese până la capăt aşa cum o făcuseră alte fete Intr-o zi, poate că o va

face, dar asta se va întâmpla cu bărbatul care trebuia şi deocamdată acela nu apăruse.

Intră în bibliotecă. pantofii ei stârniră ecouri între pereţii de marmoră şi stâlpi. Privi la candelabrul masiv de care atârnau becuri şi lungi bucăţi de sticlă ce reflectau lumina. O fascinau mereu. Părea enorm şi extrem de preţios. Dacă vreodată va fi bogată şi va avea o casă mare, va avea un candelabru exact ca ăsta.

Nu era nimeni cunoscut în bibliotecă. Câţiva bătrâni stăteau în sala de lectură citind ziarele locale. Alese un colţ liniştit şi luă volumul I din Enciclopedia Britanică, aşezându-se la o masă liberă. Văzuse toate fotografiile de la „Avioane" şi începuse să le răsfoiască pe cele cu Africa, când îşi dădu seama că se aşează cineva lângă ea. Ridică privirea.

— Bună, zise el.

— Don, spuse Lorelei. Era doar un semn de recunoaştere. lipsit de emoţie.

Cândva îi plăcuse Don Moorehead, dar într-un fel special. De fapt, îl lăsase pe Don să meargă mai departe decât orice alt băiat. Dar nu mai era bun acum.

— Mă eviţi, spuse el.

N-o privea, dar sub masă picioarele lor se atingeau.

— Am fost ocupată să caut o slujbă, spuse ea.

— Aşa am auzit şi eu. Mă duc la Princeton într-o lună. E posibil să nu mă mai întorc decât la sfârşit de săptămână.

— Ar fi drăguţ...

— Am mai sunat la tine şi mătuşa ta mi-a spus că eşti la bibliotecă.

— Şi ai venit să mă vezi, zise ea.

— Da. răspunse el nesigur. Ea îi simţi mâna pe picior pe sub masă şi aparenta lui nonşalanţă în legătură cu ea, dar putea foarte bine să spuă după respiraţia lui că era foarte conştient de poziţia mâinii sale. Putea să i-o simtă mişcându-se stângaci de-a lungul rochiei ei.

— Ai vrea... ai vrea să mergem la o plimbare? Vocea lui era răguşită.

— Nu, mulţumesc, zise ea repede. Am o întâlnire.

Îşi împinse scaunul în spate şi îi îndepărtă mâna. Luă o carte de pe masă şi o puse la locul ei.

— Lorelei, zise el. respirând greu. Te rog!

Lorelei zâmbi rece către el şi îşi scuturã capul a negaţie. Apoi traverã sala fără să se mai uite înapoi, trecu prin încăperea cu candelabrul şi ieşi în stradă.

Aproape că-i părea rău pentru el. Don Moorehead nu era un băiat rău, dar în maşină era un prost. Poate că va veni o dată timpul pentru a se lăsa pipăită de un adolescent, dar deocamdată încă nu sosise.

Îşi privi ceasul şi fu plăcut surprinsă să descopere că va trebui să se plimbe puţin până la ora exactă. Astfel ajunse la teatru la timp pentru a-şi găsi scaunul chiar înainte ca luminile să se stingă şi piesa să înceapă. Se gândi că piesa se va sfârşi cam pe la nouă şi jumătate. Biblioteca se închidea la nouă. Ar fi ieşit de la bibliotecă la ora închiderii, ar fi mers pe jos la autobuz în oraşul de jos, mai degrabă decât să aştepte unul.

Era prima piesă profesionistă pe care o vedea Lorelei. Muriel Hyden, hotărî ea, era o bună actriţă, dar nu suficient de bună ca să pretindă că este tânăra femeie pe care voia s-o întruchipeze. Părul îi era prea negru, dinţii prea albi, vocea prea slabă. A o distribui alături de Dean Richards era ridicol.

Povestea, în ciuda vârstei interpretei, era una despre dragostea adevărată, cu toate neînţelegerile şi durerile asociate de obicei cu iubirea pură. Muriel Hayden şi Dean Richards erau foarte îndrăgostiţi unul de altul, dar făceau parte din medii diferite. Ea provenea dintr-o familie bogată, el dintr-una săracă, şi, după ce treceau împreună printr-o serie de întâmplări, cei doi îndrăgostiţi se întâlneau şi rămâneau în sfârşit împreună. Pentru Lorelei, doar Dean era pe scenă. Acorda prea puţină atenţie celorlalţi din distribuţie. Pentru ea, doar vocea lui exista, modulând cuvintele cu un timbru baritonal.

Trecu pauza, piesa continuase şi apoi totul se sfârşise, luminile se aprinseseră din nou şi Lorelei realiză că nu-l va mai revedea niciodată pe acest tânăr care o afectase atât.

Aşteptă până ce toţi părăsiră teatrul şi apoi merse din nou în foaier ca să-i privească fotografiile. Într-un anume fel părea mai mult ca oricând că îi zâmbeşte. Sigur că da, îşi spuse, încântată de planul ei, îl va aştepta şi-i va cere un autograf. Acum, colecţionarea de autografe era normală pentru copiii de liceu, dar când ai optspreceze ani, ai terminat şcoala şi cauţi o slujbă, nu te mai ocupi de astfel de

lucruri. Dar vroia să-l vadă, aşa încât aşteptă, prefăcându-se că urmăreşte programul pentru următoarele câteva zile, privind în sus ori de câte ori uşile teatrului se deschideau.

Apăru mai întâi Muriel Hayden, certându-se cu un bărbat despre procentaje şi cote:

— ... Aşa că ajută-mă, Sid, că, dacă mă mai bagi în vreo încurcătură o să te servim de Ziua Recunoştinţei cu un măr în gură.

Plecară certându-se, cu Sid căutând un taxi.

Luminile teatrului se stingeau şi Lorelei se întreba dacă Dean plecase, dacă nu cumva ieşise pe altă parte. Se uită la ceas, era ora zece. Când ridică privirile din nou, el tocmai ieşea prin uşa rotativă, ridicându-şi gulerul de la haină în noaptea rece.

Îşi adună toate puterile ca să nu se răzgândească în ultimul moment. Nu-şi amintea nici mai târziu ce spusese, dar îndrugase ceva.

El zâmbise, iar inima ei tresărise. Era exact ca în fotografie, cu excepţia faptului că era aici în persoană, zâmbindu-i chiar ei.

Părea realmente încântat.

— Vrei autograful *meu*? spuse el, într-un fel care o făcu să se simtă fericită şi încurcată. Uite, mă duc peste drum să beau o cafea.

Vino cu mine, o să stăm de vorbă. Pari a fi un interlocutor grozav.

— Păi..., ezită ea, gândindu-se la fermitatea mătuşii Louise în legătură cu ora de culcare, dar ocazia de a bea o cafea cu o vedetă de cinema nu se ivea în fiecare zi, aşa încât spuse: Bine, mi-ar face plăcere.

— Grozav, zise el, e un loc ceva mai jos tocmai bun.

O luă de braţ şi plecară. Lorelei îşi simţea sângele alergându-i prin vene ca niciodată. Tot ce sperase fusese un autograf şi poate un zâmbet. Şi iată că o ducea de braţ, invitând-o la o cafea.

— E o vreme oribilă pentru perioada asta a anului. Apropo, nu mi-ai spus numele tău.

— Oh, îmi pare rău, Lorelei Godwin.

El repetă fiecare silabă, de parcă ar fi gustat-o.

— E un nume frumos. Îmi place, are clasă. Îmi pare bine că te-am întâlnit, Lorelei. Numele meu e Dean Richards.

— Ştiu, spuse Lorelei. E un nume la fel de frumos.

El zâmbi, maliţios.

—. Nu-i aşa? Nu e totuşi numele meu, dar nu ţi-l voi spune decât când ne vom cunoaşte mai bine, e oribil.

Dean o conduse la Turnul Alb, unde comandară ciocolată fierbinte, şi hamburgeri, iar Lorelei se întrebă ce-ar fi gândit ceilalţi ştiind că avea o întâlnire cu un actor adevărat. Îşi dorea să-i vadă cineva cunoscut, dar nu veni nimeni.

— Îmi place foarte mult cum joci, spuse ea.

— Mulţumesc. Oricum, păcat de piesă. Îmi pare rău pentru Muriel, — domnişoara Hayden — încearcă să facă o revenire, dar tot ce a reuşit a fost un bluff.

— De ce nu aduceţi o nouă piesă?

— Pentru că prietenul ei a scris doar o singură piesă, o mizerie, „Pânza de aur", şi Muriel a băgat o groază de bani în ea doar pentru că are încredere în tip.

— Am auzit-o când pleca, îi mărturisi Lorelei. Cred că a cam început să-şi piardă încrederea.

— O să fie în regulă. Îmi place Muriel. O să revină ca un trandafiraş.

— Şi tu? Lorelei încercă să-şi păstreze controlul asupra vocii.

— Eu? spuse el, zâmbind. Voi fi fericit să mă întorc la Hollywood. E un loc grozav. Distracţie, nu te plictiseşti. Îmi pare rău că am

plecat, dar cred că experienţa de pe scenă o să-mi prindă bine.

— Ai jucat şi în filme? întrebă Lorelei.

— Câteva roluri în filme de mâna a doua, zise el şi numi câteva despre care ea nu auzise. Apoi, spuse el, a trebuit să fac prezentare de modă pentru nişte reviste şi tot felul de lucruri care nu au legătură cu actoria, ca să pot supravieţui. Trebuie să faci figuraţie, spuse el şi poate că într-o zi, cu multă muncă şi ceva noroc, vei reuşi.

În timp ce vorbeau ea trăgea cu coada ochiului la părul lui blond şi cârlionţat — ce i-ar mai place să-şi încurce degetele în el — la obrajii puternici, la ochii aceştia albaştri şi la nasul clasic. Dacă Dean Richards şi-ar pune mâna pe piciorul ei nu s-ar supăra nici cât negru sub unghie.

— Asta e prima oară când vin în Attica, spuse el. Auzisem de el, dar până acum era doar un mic orăşel în nordul New-York-ului.

O privi cu intensitate.

— Câţi ani ai, Lorelei?

— Optsprezece, spuse ea, automat.

Realiză greşeala chiar în timp ce vorbea. Dean avea probabil douăzeci şi cinci şi ea ar fi trebuit să spună că are douăzeci, altfel va

crede că e un copil. Oricum, ea părea ceva mai mare. Figura ei arăta ca a unei femei mature. Dar faptul era consumat.

— Desigur, merg pe nouăsprezece, adăugă ea repede.

El zâmbi, auzind-o.

— Eşti foarte drăguţă, spuse el sincer.

Ea era încurcată, dar dintr-o dată jena dispăru.

— Mulţumesc, îngăimă, neştiind ce să adauge.

— Pariez că ai o groază de prieteni.

— Câţiva, spuse ea. De fapt, mătuşa mea este foarte categorică în ceea ce priveşte lucrurile astea. Ar muri dacă ar şti că am fost cu tine în seara asta.

— Atunci, n-o să-i spunem. Nu mi-ar place să fiu cauza morţii bietei femei.

O strânse uşor de mână când spuse asta. Mişcarea fusese prietenoasă, dar Lorelei simţi că sare din pantofi de emoţie. Era un sentiment straniu, dar şi plăcut. Simţea o căldură neliniştitoare în interiorul ei. Când el îşi retrase mâna ceva mai târziu, ea avu sentimentul că a pierdut ceva personal.

— Mătuşa mea nu e chiar aşa, spuse ea într-o încordare disperată de a întreţine conversaţia. Doar că e îngrijorată pentru mine.

— N-o învinovăţesc pentru asta, spuse el. S-ar supăra dacă ai ieşi cu mine mâine seară?

— Mâine? zise Lorelei, părând că nu pătrunde înţelesul cuvintelor.

— Sigur. Nimic special. Ai putea să-mi arăţi împrejurimile.

— Bine, zise ea, realizând totodată că el îi propusese de-a binelea o întâlnire. Nu prea sunt cine ştie ce privelişti, dar...

— Ai putea să mă duci să văd atunci câteva din locurile voastre istorice, propuse el. Ştii, statuile Baronului Von Steuben, Vulturul, Indienii. Dacă te-aş lua să zicem, după spectacol, pe la zece?

Lorelei se gândea cum va reacţiona mătuşa Louise când îi va spune că iese cu un bărbat pe care de abia l-a cunoscut, şi actor pe deasupra! Dar se mai gândea şi la faptul că spectacolul mai juca doar câteva zile, după care vor pleca în alt oraş şi probabil nu-l va mai vedea pe Dean. Îşi amintı atingerea mâinii lui şi cum o afectase asta.

— Grozav! spuse el. O să mă uit după tine.

— O să... mă... ne întâlnim la teatru, spuse ea, gândindu-se la un motiv plauzibil ca să poată face asta.

— Grozav! spuse el. O să mă uit după tine!

Conversaţia se învârti în jurul unor subiecte mărunte, ca vremea. Vorbea mai mult Dean, iar lui Lorelei îi plăcea vocea gravă a bărbatului, gândurile zburându-i aiurea, nefiind în stare să răspundă decât monosilabic.

Se gândea că va trebui s-o mintă şi pe mătuşa Louise pentru seara de mâine, după cum va trebui s-o mintă şi pentru seara în curs şi probabil să-i spună că întârzie la Sally Mealor. Era aşa cum citise în cărţi, ca atunci când ai o iubire secretă, cu rendez-vous-uri pe furiş. Şi o altă parte a gândurilor ei se rotea în jurul faptului că în sfârşit întâlnise pe cineva atât de minunat ca Dean, ba, mai mult decât atât, faptul că părea s-o placă.

La urma urmelor, gândi ea, abia o cunoscuse şi probabil că se plictisise grozav. Probabil că avusese ocazia să cunoască alte femei, strălucitoare regine în luminile Hollywood-ului. La drept vorbind, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai speriată să nu reacţioneze mai degrabă ca un copil în faţa

unui actor, decât ca o tânără de 18 ani, mergând pe 19 ce era.

Mai important însă era faptul că el va pleca în câteva zile, când se vor termina reprezentaţiile şi probabil că nu-l va mai vedea niciodată. Acest gând era foarte deprimant. Sigur, spera că lui îi va fi dor de ea, măcar puţin, poate chiar îi va scrie, dar mai mult nu putea să spere. Nu, lucrurile de acest fel se petrec doar în filme şi nu unei fete de 18 ani, lipsite de strălucire, pe nume Lorelei Goodwin, care trăieşte în Attica. New York.

Îi spusese că e drăguţă, şi era. Ştia asta de mult şi n-avea motive să-i fie ruşine. Mai mult decât atât, avea un chip frumos. Băieţii fluierau după ea constant, chiar dacă mătuşa Louise nu-i dădea niciodată voie să poarte hainele pe care şi le-ar fi dorit. Vara purta pantaloni scurţi la tenis şi se desfăta observând privirile înflăcărate ale băieţilor care o priveau. Şi la şcoală i se întâmpla să-şi ridice fusta deasupra genunchilor, pentru că la urma urmelor arăta mai puţin decât când era în pantaloni scurţi, aşa încât nu făcea nimic rău. În afară de asta, se simţea bine când constata că este subiectul unei atari atenţii şi simţea o

căldură plăcută în interiorul ei când se gândea la asta.

Şi, în intimitatea dormitorului ei, se dezbrăca în faţa oglinzii, privindu-se cu un ochi critic şi descoperindu-şi trupul minunat, cu linii ferme, aşa cum apărea din haine, de la pieptul obraznic şi până la talia subţire şi şoldurile rotunde. Se simţea încântător când stătea astfel în faţa oglinzii, goală, întinzându-se ca o pisică leneşă. Dar uneori se simţea vinovată, de asemenea, şi odată mătuşa Louise dăduse peste ea, iar Lorelei pretinsese că se pregătea de culcare, deşi nu era nici timpul măcar şi simţise cum roşeşte, iar mătuşa o privise ciudat.

Văzuse fete goale în revistele pentru bărbaţi, de la un magazin, unde se dusese pretinzând că se uită la revistele de cinema şi era convinsă că trupul ei era la fel de arătos ca al oricăreia dintre fetele acelea. Chiar arăta mai bine, în unele cazuri. Desigur, nu i-ar place să-şi câştige existenţa astfel. Şi iată că acum se întreba cum ar fi fost să se dezbrace în faţa unui bărbat...

— ... şi atunci, spunea Dean, am primit un rol în „Cei zece conducători"...

— Ai jucat în „Cei zece...“? spuse Lorelei, surescitată.

— Un rol foarte mic, spuse el cu modestie. Îţi aduci aminte scena aceea în care...

Îi descrise o scenă unde se mai aflau încă vreo mie de alte persoane. Lorelei nu-şi amintea de ea, dar îl aprobă, căutând să-i facă pe plac.

— N-a fost cine ştie ce, admise Dean, dar a fost şi asta o experienţă şi m-a ajutat să-mi plătesc chiria pentru o vreme.

Lorelei se simţi brusc invadată de un val de compasiune. Bietul Dean, gândi. Muncea din greu ca să prindă peştele cel mare. Va sosi şi ocazia aceasta, desigur, dar nu înainte de mulţi ani de lucru înverşunat şi necazuri. Nu se gândise niciodată până acum cât de grea era viaţa unui actor. Îşi dorea să-l poată ajuta în vreun fel.

— Cred că e minunat că ai putut juca în „Cei zece conducători“, spuse ea, cu seriozitate, şi îşi puse o mână încurajatoare pe braţul lui, fără să-şi dea seama ce face. Oricine altcineva nu ar fi emoţionat-o deloc, dar Dean nu era oricine. Îşi retrase mâna în grabă, stânjenită, dar se prefăcu nepăsătoare.

El îşi privi ceasul.

— Se face târziu. Mai bine te conduc acasă.

— E un autobuz care mă duce direct acasă, spuse ea.

— Nici o problemă. Maşina mea e chiar după colţ.

— Mai... mai bine nu. Nu în seara asta, vreau să spun.

Spera să o înţeleagă.

— Sigur, spuse el.

Îi zâmbi în felul acela tineresc, specific.

— Atunci, ne vedem mâine.

— Pe mâine, spuse Lorelei.

— Noapte bună, Lorelei.

— Noapte bună, Dean.

Noaptea devenise rece pe nesimţite, dar Lorelei nu observase. Mergea pe strada Genesee către staţia de autobuz, cu inima duduind. În autobuz, şoferul dăduse drumul la căldură şi în maşină ba era prea cald, ba prea rece, dar nici asta nu băgă de seamă. Îşi amintea cum o privise Dean când rămăsese lângă maşină, singur. Îşi dori să se ducă la camera lui de la hotel şi să-i fie dor de ea, tot aşa cum ea se va gândi la el. Cel puţin Lorelei aşa spera.

Simţea un geamăt neliniştitor cum o străbate, gândindu-se la el, şi ştiu încă înainte de a-şi ordona gândurile în cuvinte, că se hotărâse. Mâine, ea şi Dean vor merge cu maşina. Vor parca şi-l va lăsa să facă din ea tot ce va voi. Orice.

Gândul o înspăimânta puţin.

CAPITOLUL 2

Era aproape miezul nopţii când Lorelei intră în casă. Mătuşa Louise o aştepta. Se aştepta la asta.

— Lorelei!

Era deopotrivă un ordin şi un reproş.

Mătuşa Louise stătea pe un scaun în camera de zi, cu o revistă în mână. Odinioară fusese o femeie frumoasă, dar trăsăturile i se buhăiseră odată cu trecerea anilor. Lorelei se gândise nu o dată că, dacă femeia s-ar fi îngrijit, ar mai putea interesa vreun bărbat, dar ea nu-şi dădea seama de asta.

— Da, mătuşă Louise?

— Ştii cât este ceasul?

Lorelei îşi privi ceasul.

— Unsprezece patruzeci şi şase, zise.

— Asta este tot ce ai de spus?

— Am văzut piesa de la Harvey şi pe urmă am mâncat un hamburger la „Turnul Alb". Îmi pare rău c-am întârziat.

— Nu ştiam că te interesează piesele de teatru. Dacă aş fi ştiut, te-aş fi dus chiar eu. Fetele n-ar trebui să fie singure pe străzi la ora asta.

Lorelei se gândi că nu fusese deloc singură. „Am fost cu un bărbat minunat, pe care am să-l las să facă dragoste cu mine mâine seară". Dar nu spuse nimic.

— Ai fi putut măcar să-mi telefonezi, se plânse mătuşa. Am fost îngrijorată din pricina ta. I-am telefonat lui Sally.

— Ea nu a vrut să vadă piesa, spuse Lorelei. Eu, da.

— N-am ştiut ce s-a întâmplat. E o ruşine, dar tinerele fete nu mai sunt deloc în siguranţă pe stradă, cu toţi aceşti vagabonzi — cu Dumnezeu ştie ce au în minte.

— M-am urcat direct în autobuz şi am venit direct acasă de la „Turnul Alb", zise Lorelei.

— Da, dar *s-ar fi putut* întâmpla ceva, insistă mătuşa Louise. Nu vreau să se mai repete asta, m-auzi, Lorelei?

„Oarecum", gândi Lorelei.

— Aud, zise ea, întorcându-se să plece. „Dar am totuşi optsprezece ani şi o să fac ce-mi place". Noapte bună!

Mătuşa Louise ezită, ca şi cum n-ar fi fost sigură de ea, morocănoasă, apoi spuse:

— Noapte bună! bombăni, încet, ca şi cum n-ar fi fost convinsă că această conversaţie se întrerupsese aici. Mormăi ceva ce Lorelei nu auzi şi nici măcar n-o interesa, căci era deja obosită şi voia să meargă la culcare.

Şi apoi, cu cât se va culca mai repede, cu atât va veni mai repede ziua de mâine când avea întâlnire cu Dean.

În liniştea camerei ei, se dezbrăcă în faţa oglinzii, zâmbindu-şi pe când hainele îi lunecau la picioare. Încercă să şi-l imagineze pe Dean stând pe marginea patului, zâmbind cu aerul lui strengăresc şi privind-o cu adoraţie.

Şi când auzi paşi repezi urcând scările, se îmbrăcă repede în pijama, stinse lumina şi sări în pat.

Uşa se deschise şi o fâşie îngustă de lumină se strecură în cameră când mătuşa privi înăuntru. Lorelei se prefăcu adormită şi, după câteva minute femeia plecă, iar lumina dispăru.

Lorelei deschise ochii şi privi tavanul întunecat. Îi va spune mătuşii Louise că doarme la Sally. Sally era doar prietena ei cea mai bună şi îi plăceau grozav intrigile, mai ales că ea nu prea avea parte de aşa ceva. Dar n-o să fie Sally oare invidioasă că iese cu Dean? Poate că nu!

Se înfurie pe ea însăşi că pierde vremea gândindu-se la Sally, în loc să se gândească la Dean, ca şi cum ar fi fost lângă ea, sărutând-o, mângâindu-i trupul...

*

* *

Lorelei vroia să strige. Era un vis şi devenea mai mult decât atât: erau amintirile care ieşeau la suprafaţă.

...La început era Dean, tandru şi blând cu ea, apoi dintr-o dată apărea un monstru uman. Era solid, musculos, după atâţia ani de lucrat la fabrica de hârtie, dar începea să facă burtă. Arătase probabil bine odinioară, dar trecerea anilor nu-l avantajase. Era un om crud, cu un umor macabru. Era al doilea soţ al mamei ei.

Tatăl ei adevărat lucra şi el într-o fabrică de hârtie. Dar murise pe când Lorelei nu avea

decât nouă ani. Căzuse într-un cuptor unde se amestecau celuloza şi apa fierbinte şi când îi descoperiseră corpul nu mai semăna cu nimic omenesc.

În visul ei, avea acum doisprezece ani şi tatăl ei vitreg o strângea în braţe, atingându-i pieptul şi picioarele, aruncându-i în faţă mirosul de băutură, de whisky şi bere, care o îmbolnăvea. Se smulse din îmbrăţişarea lui odioasă şi fugi.

— Încetează s-o mai atingi pe Lorelei, spunea mama ei.

— Nu-i fac nimic, spusese el, mă joc doar. Nu-i nimic rău în asta, nu?

— Ştiu eu ce-ţi umblă prin minte şi nu-mi place deloc, spuse mama. Lorelei creşte şi se rotunjeşte. Dar aminteşte-ţi că este fata ta.

El râdea.

— Nu-i fiica mea adevărată. Este fata lui Sam. E o diferenţă.

— Nu te atinge de ea. Tom Goodwin, spusese mama ei, fermă, sau te ucid.

El se întoarse şi o înşfăcă pe femeie, astupându-i gura cu un sărut umed, iar mâinile lui începură să-i deschidă nasturii de la rochia de casă.

Lorelei ar fi vrut să se uite în altă parte, dar nu putea, fascinată de strania putere, parcă magică pe care o avea omul asupra mamei sale.

Fusese cel mai bun prieten al tatălui său, cel care era alături de el când se petrecuse accidentul şi poate că odată avusese farmec. Chiar şi atunci, Ruth Goodwin părea să depindă emoţional extraordinar de mult de înfricoşătorul bărbat şi toate certurile lor se sfârşeau invariabil în pat. În vis, Lorelei stătea trează în noapte, ascultând gemetele dragostei, cuvintele de durere şi plăcere, obscenităţile.

— Nu! spunea mama ei, în timp ce el tocmai striga un cuvânt. Copilul!

— La dracu! e destul de mare ca să ştie ce înseamnă cuvintele astea, spuse el. Probabil le foloseşte deja la şcoală. Oh, foarte bine, foarte bine...

Şi în sfârşit se auzeau gâfâituri şi apoi camera se umplea de sforăituri şi un plâns uşurel în noapte...

...Lorelei avea 14 ani. Mama ei era plecată la magazin şi fata tocmai făcea baie când tatăl venise acasă de la lucru. Ieşise din cadă, căutând prosopul, când uşa se deschise.

Rămase încremenită şi simţea că pielea i se răceşte mai ales din cauza privirii pe care i-o arunca el din cadrul uşii. Simţi o spaimă nebună văzându-l cum îşi umezeşte buzele încet, zâmbind la descoperirea lui.

Uşa din faţă se trânti marcând întoarcerea mamei, întrerupând tăcerea. Lorelei înşfăcă prosopul din cuier şi-l puse peste ea.

El mormăi ceva neplăcut.

— Cu siguranţă că ai crescut, spuse el, încântat.

Auzind paşii mamei apropiindu-se închise repede uşa.

Lorelei merse şi trase siguranţa. Îi era frig. Tremura nervos. Se aşeză pe scaunul de la W.C. şi simţi că i se face rău.

La cină, tatăl o privea cu un interes nedisimulat.

— Eu.. nu mi-e foame, se auzi spunând. Scuzaţi-mă, mă duc să învăţ.

Se simţea dezbrăcată de privirea lui, ca şi cum ar fi dezgolit-o şi ar fi mângâiat-o cu mâini aspre.

— Ce se întâmplă cu Lorelei? spuse mama, când ea ieşi.

— De unde vrei să ştiu eu? spuse el.

— Nu i-ai făcut tu ceva, sper?

— Sigur că nu. Poate că se apropie perioada aceea a lunii, ce ştiu eu...

E întuneric. Sunetele celor care fac dragoste se aud în noapte. Lorelei îşi pune perna pe cap să nu-i mai audă, dar nu foloseşte la nimic. În sfârşit zgomotele se sting, şi ea adoarme în întuneric.

Câteva ore mai târziu se trezi simţind o mână atingându-i pieptul şi sări în sus vrând să strige. Dar o altă mână îi acoperi gura şi mâna de pe piept se retrase.

— Taci! zise Tom Goodwin.

Avea paisprezece ani şi era speriată. În lumina slabă care pătrundea prin ferestre, îl văzu zâmbind. Era gol, şi mâna ei venind în contact cu el se retrase, oripilată. Nu era numai gol, era şi excitat. Îl mai văzuse o dată aşa, când umbla după mamă-sa şi era ca un animal păros.

— Nu te teme, îi spuse pe un ton ce se voia liniştitor. N-o să-ţi fac nici un rău, Lorelei dragă. Vreau doar să ne distrăm puţin, asta-i tot. Puţină distracţie, atâta tot.

Îşi plimba mâna prin deschizătura pijamalei ei, pete pieptul ei, peste stomac. Se simţea

tremurând de frică, dar era şi altceva, o emoţie pe care nu o mai încercase, până atunci. Pielea ei se înfiora sub atingerea lui.

— Da, dom'le, bombăni el, admirativ, ai crescut mare.

Brusc îşi vârî mâna sub elasticul pantalonilor ei de pijama. Mişcarea o surprinse şi scăpă un strigăt mai mult de surpriză decât de durere.

— Luate-ar dracu'! zise el, şi fără să-ţi scoată mâna de sub pijamaua ei, o apucă strâns de obraji cu cealaltă, dar ea nu strigă. Îi vârî un deget sub nas:

— Dacă mai scoţi un sunet îţi ard o bătaie de n-o să mă uiţi toată viaţa ta.

Degetele lui o masau încet, încercând s-o convingă.

— Lorelei, ţi-am spus că nu vreau să-ţi fac rău. N-o să-ţi fac rău. Vreau doar să fiu prietenul tău. Am putea să ne distrăm grozav noi doi.

Îi făcu cu ochiul.

— Grozav o să ne distrăm.

Lorelei era încremenită. Simţea cum corpul ei tremură şi locurile ei cele mai ascunse sunt cuprinse de un soi de febrilitate. Mâna lui

liberă îi desfăcu nasturii de la bluza de pijama şi materialul căzu în lături. Privi pieptul ei expus, fascinat, şi apoi îi acoperi un sân cu palma. Respiraţia îi devenea grea, gâfâită.

Putea să-i simtă dorinţa şi ar fi vrut să strige, văzând ce face şi mai ales la ce se gândeşte să facă. Se simţi cuprinsă de groază şi disperarea ei crescu, când mâinile lui dădură păturile deoparte şi-i scoaseră pijamaua. Ea îşi simţea propria respiraţie devenind grea şi sângele alergându-i prin vene spre tâmple. Nerăbdător, rupse materialul.

— Nu te teme, Lorelei, spuse. Nu te voi răni.

Făcea eforturi să pară calm şi să o calmeze şi pe ea, dar vocea îi tremura de pasiune. Stătea peste ea ca un animal mare, transpirat şi ţeapăn, privind-o înfometat, aşa cum stătea goală şi speriată, incapabilă să se mişte.

El îşi umezi buzele.

— Eşti tot atât de frumoasă ca maică-ta când era tânără. Mai frumoasă, chiar. Eşti chiar ca Ruth pe când ticălosul ăla de Sam mi-a luat-o!

Lorelei vru să strige, să se ridice de pe canapea şi să fugă din cameră. Mai mult decât

orice, vroia să fugă de acest om care stătea peste ea, adăpându-şi privirea din nuditatea ei, atingând-o cu mâinile şi corpul în nevoia lui nestăpânită.

Se simţi slabă. Era ca într-un coşmar când te simţi paralizată şi nu putea să facă nimic decât să vadă cu o teroare crescândă cum se apropia de ea.

Îşi regăsi vocea.

— Nu! spuse, cu voce slabă. Nu, te rog, nu!

Disperată, Lorelei îşi strânse pumnii şi se luptă cu el. Deschise gura să strige. Strigătul îi rămase în gât.

Peste umărul lui, în întunericul din camera de zi văzu figura crâncenă a mamei ei. Văzu strălucirea unui metal.

Simţi lovitura din corpul lui. El înţepeni brusc şi lăsând-o, faţa i se schimonosi într-o expresie de teamă şi durere. Apoi căzu pe podea. Instinctiv, Lorelei îi urmări căderea. Zăcea cu faţa în jos pe podea, nemişcat. Mânerul unui cuţit îi ieşea din spinare.

Lorelei privi faţa mamei ei. Expresia de calm era acum înăbuşită de o furie necontrolată.

— Ticălosul! spuse mama. Ticălos nenorocit!

Dar Lorelei n-o asculta pe maică-sa. Asculta un strigăt, cineva ţipa, o fată de 14 ani care nu înţelegea de ce cineva trebuia să-i facă rău altcuiva ca să obţină dragoste, sau de ce cineva trebuie să ucidă ca să apere o persoană pe care o iubeşte, ca să nu fie violată.

Abia mult mai târziu realiză că *ea* era cea care striga.

CAPITOLUL 3

Dimineaţa, Lorelei se simţi epuizată. Coşmarul cu tatăl ei vitreg agresând-o părea atât de real încât aproape că îi simţise corpul şi mâinile pe trupul ei şi se simţea murdară. Oricâte duşuri ar face nu ar putea să îndepărteze de ea, această senzaţie deşi era mort de ani de zile.

Uneori nu-l condamna pentru ce făcuse, pentru ce încercase să facă. Pentru el era ceva natural, la fel de natural ca mâncatul şi dormitul. Şi, câteodată se autocondamna. Era ceva cu ea, ceva nebănuit de subtil în expresia feţei ei care îi făcea pe bărbaţi s-o privească astfel.

Observase asta la băieţii cu care ieşise, la străinii de pe stradă care se întorceau s-o privească, la cei care îi luaseră interviuri pentru

angajare. Toţi erau bărbaţi şi părea ca şi cum ea ar fi fost întruchiparea Femeii absolute. Ar fi trebuit să se simtă jenată, ştia asta, dar acum nu se simţea deloc aşa. Era normal, aşa trebuia să fie.

— Lorelei!

Vocea mătuşii veni din josul scărilor. Lorelei privi ceasul de pe noptieră. Opt patruzeci şi cinci. Probabil nu auzise soneria deşteptătorului sau poate nu-l pusese să sune. Avusese altele în minte. Se întinse din creştet până-n tălpi şi apoi se cuibări sub pături.

— Lorelei, te-ai trezit? E aproape ora nouă.

— Da, mătuşă, spuse ea.

Oftând, aruncă păturile şi îşi lăsă picioarele să atârne peste marginea patului. Nu numai că se simţea obosită, dar parcă fiecare os o durea. Era urmarea fiziologică a coşmarului cu violul, dar, fiziologic sau nu, era real. Trebuie că arăta înspăimântător, după cum se simţea. Şi avea şi o întâlnire cu Dean deseară!

Se ridică şi se aşeză în faţa garderobului, privindu-şi faţa în oglindă. Nu vedea cearcănele pe care se aşteptase să le vadă.

— Lorelei, ţi se răceşte micul dejun!

— Foarte bine, spuse Lorelei, închizându-şi ochii şi apucându-se de marginea garderobului, atunci o să-l mănânc rece. Lasă-mă-n pace, bine?

Dar toate astea şi le spuse cu voce înceată sieşi. Strigă:

— Vin!

Se îmbrăcă şi coborî scările, dădu colţul spre bucătărie şi se aşeză la masă în faţa mătuşii.

— Te-am strigat de patru ori în dimineaţa asta, Lorelei, Îi reproşă mătuşa Louise.

— Îmi pare rău, spuse Lorelei. Dar gândi: dacă ai fi trecut prin ce-am trecut eu, ai fi vrut să stai în pat. Aproape că râse gândindu-se în continuare: ai fi vrut să stai în pat că mai vroiai!

Dar nu era prea amuzant, chiar şi după toţi aceşti ani şi nici mătuşa n-ar fi gândit că era amuzant. Lorelei se întreba dacă mătuşă-sa avusese vreodată de-a face cu vreun bărbat. Cu siguranţă că n-ar arăta deloc incitant dimineaţa, nemachiată şi înfofolită în halat şi cămaşă de noapte. Un bărbat ar fi trebuit să-şi taie drum ca prin junglă ca să ajungă la ea.

Lorelei se întrebă dacă vreun bărbat ar considera că merită efortul. N-o văzuse niciodată dezbrăcată pe mătuşă-sa sau în costum de baie sau în vreo altă haină care să-i arate vreun pic din corpul ei. Putea foarte bine să poarte o plăcuţă pe care să scrie: ŢARA NIMĂNUI. Nu fusese niciodată căsătorită şi, din câte ştia Lorelei nu avusese vreodată vizite masculine. Într-un fel era trist. Eu n-o să fiu niciodată aşa, îşi promise Lorelei.

— N-ai nici un interviu azi, dragă? vru să ştie mătuşa Louise.

Louise se prefăcu absorbită de ouăle şi şunca ei.

— Nu, spuse. Poate că o să încerc la Departamentul Forţelor de muncă după amiază. Mă simt cam obosită în dimineaţa asta.

O sclipire de alarmă trecu fulgerător peste faţa mătuşii, o privire care spunea. Vai de mine, greţuri de dimineaţă! Lorelei se gândi că era amuzant, dar îşi vârî nasul în paharul cu suc de portocale ca să nu-i scape vreun hohot de râs.

— Nu cumva... nu cumva eşti... bolnavă, nu? spuse prudent mătuşa Louise. Te simţi ameţită, ai greţuri?

— Nu sunt bolnavă, explică Lorelei. Am avut un vis astă-noapte şi n-am dormit prea mult. Sunt doar obosită, atâta tot.

Mătuşa Louise îşi umezi buzele.

— Ce fel de vis? întrebă ea, îngrijorată.

Lorelei clătină din cap.

— Sincer, nu-mi aduc aminte. Un vis. Se ridică şi împinse scaunul. Mai bine aş dormi puţin ca să pot să arăt bine în cazul în care mă duc să caut vreo slujbă.

Şi pentru Dean, desigur, adăugă ea în gând.

— În ordine, dragă. La ce oră vrei să te trezesc?

— O să pun ceasul, zise Lorelei, urcând scările.

Închise uşa de la dormitor, împinse uşa de la garderob şi se urcă în pat, acoperindu-se cu păturile.

Se simţea mai bine acum că mâncase, şi în siguranţă ştiind că poate sta în pat toată dimineaţa, odihnindu-se spre a fi frumoasă. Poate că nu-l va mai vedea pe Dean după această primă întâlnire a lor, şi totuşi, uneori, miracolele se întâmplă.

Adormi în timp ce de jos se auzeau zgomotele specifice bucătăriei şi dormi fără vise.

*

* *

În loc să se ducă la Departamentul Forţelor de muncă merse la Saly Mealor. O puse pe Sally să jure că păstrează secretul, fiindcă o ştia gură-spartă. Iată la ce erau bune prietenele. Sally era în culmea agitaţiei, tot atât de tare ca şi Lorelei.

— Un star în carne şi oase! exclamă ea. Extraordinar!

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să vii cu mine la teatru.

— Aş fi fost a cincea roată la căruţă, spuse Sally, pe un ton glumeţ. Şi poate că atunci nu te-ar mai fi invitat.

Lorelei realiză că era adevărat.

— Poate că are un prieten, spuse ea, fără mari speranţe.

— Nu e pentru mine, spuse Sally. Nu era amărăciune în vocea ei, doar resemnare. În afară de asta nu aş vrea deloc un tip strălucitor. Pentru mine ar trebui să fie un tip obişnuit, care să mă iubească.

Lorelei îi atinse uşor braţul.

— Într-o zi, omul potrivit se va ivi şi tu vei şti.

Spera, cel puţin. Sally nu era o frumuseţe. Pistruiată şi greoaie, se străduia să treacă peste obstacole, dar era o persoană drăguţă. Chiar şi cu un machiaj bun şi nişte haine deosebite, diferenţa n-ar fi fost prea mare. Un lucru era sigur. Când cineva se va căsători cu Sally, acela va trebui s-o iubească, cu adevărat!

Între timp, Sally era bucuroasă chiar şi să intre doar în miezul acestei intrigi. În ceea ce o privea pe mătuşă, Lorelei avea să fie cu Sally deseară, la nişte prieteni.

Mătuşa Louise aprobă cam împotriva inimii, oricum, atâta vreme cât fetele erau împreună totul va fi în ordine şi gazdele precis aveau telefon, ar fi fost cam primitiv să nu aibă, mai ales când au fete de această vârstă.

— Nu-ţi fie teamă, mătuşă Louise, spuse Lorelei, fericită, voi fi în mâini bune.

„Ale lui Dean" gândi.

*

* *

Niciodată ziua nu trecuse mai încet, dar în sfârşit se făcu ora zece şi ea aşteptă în foaier,

privind cu îngrijorare oamenii care ieşeau pe uşa teatrului.

— Ei bine, spuse el zâmbind, chiar *eşti* aici.

Inima ei zvâcni fericită.

— Bineînţeles! spuse.

— Credeam că a fost un vis azi-noapte, spuse el, luându-i braţul. Unde mergem?

— Mai întâi, îi spuse ea, o să aruncăm o privire prin oraş.

— Sună ispititor, spuse el.

Dean îşi parcase maşina, un Mercury mare, negru, chiar după colţul teatrului. Se urcară înăuntru şi el porni motorul.

— Tu eşti ghidul, spuse el. Unde mergem?

— În sus pe Genesse Street.

Luă curba, trecură printr-o intersecţie şi conduse de-a lungul străzii luminate. Lorelei îi arătă câteva puncte de interes, Institutul Proctor, Biblioteca publică, monumentul soldaţilor din Piaţă — iar el aproba şi se arăta interesat.

Lorelei se întreba cum ar putea oare să fie cineva într-adevăr interesat de aşa ceva. Cu siguranţă nu un om ca Dean. El doar

călătorise de-a lungul şi de-a latul ţării, şi văzuse lucruri cu siguranţă mult mai interesante decât clădirile şi statuile pe care i le arăta ea. Şi totuşi avea tactul de a se arăta interesat.

Se întoarseră în Piaţă şi începură să urce către zonele mai puţin luminate. Lorelei se strecură lângă el, pe scaun, iar Dean o înlănţui cu un braţ. Ea spera că, tot ce făcea era firesc. Se întreba dacă prezenţa ei îl excita la fel de mult pe cât se simţea ea însăşi alături de el. Era la fel de surescitată ca şi în momentul primei ei întâlniri la Eagle, dar fără spaima de atunci.

Zâmbi în sinea ei la amintirea a ceea ce se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Urcase până aici cu un băiat al cărui nume nu şi-l mai amintea acum. Lorelei împărţise deja experienţa sărutului şi cu alţii, dar niciodată în felul în care vroia băiatul acela s-o atingă. Ideea îi părea nesănătoasă şi îi dădea un sentiment bizar; se speriase şi fugise din maşină, făcând drumul înapoi pe jos, trecând prin cimitir până la staţia de autobuz. Era ciudat că nu-şi mai amintea numele băiatului,

dar acum i se părea că toţi băieţii încetaseră să mai existe, cu excepţia lui Dean.

— La stânga, aici îi spuse lui Dean.

Fără vreun efort aparent, acesta conduse maşina printre serpentinele drumului întortocheat, apoi brusc plonjând în întuneric. Se cuibări lângă el, pe jumătate captivată de muzica romantică, stranie, ce se auzea de la radioul în surdină. Căldura radiatorului o învăluia cu blândeţe.

Maşina urca în continuare, iar luminile oraşului rămăseseră undeva în vale, jos, în urma lor. Lăsară pe dreapta un cimitir înconjurat, de un gard de fier cu pietrele lui de mormânt strălucind albe în lumina lunii pline. Nori pufoşi treceau în viteză pe cerul nopţii, mânaţi de vânt.

Capul lui Lorelei se odihnea uşor pe umărul lui şi fata se lăsa îmbătată de parfumul lui masculin, loţiunea după ras, mirosul jachetei de piele, chiar şi mirosul de piele uşor transpirată. Un braţ al lui Dean îi înconjura umerii, în timp ce cu cealaltă mână conducea maşina.

Ea se întreba cum poate fi atât de calm, când ea se simţea prinsă într-un adevărat

vârtej de emoţii. Ce invidioase vor fi celelalte fete când vor afla! Şi precis vor afla, căci le va spune Sally — iar dacă nu le va spune Sally, o va face chiar ea, Lorelei. Era mândră că ieşise cu Dean.

— Există aici un loc numit „Vulturul", îi spuse ea. Se vede foarte frumos oraşul de acolo de sus.

Nu era foarte impresionant, dar era romantic şi de asemenea locul preferat al puştilor care se căţărau până aici. Se simţea puţin vinovată, dar îşi reînnoi promisiunea făcută sieşi de a-l lăsa să facă orice ar fi vrut cu ea. Asta acoperea o plajă largă de posibilităţi şi nu era foarte sigură că l-ar lăsa să facă chiar *orice.*

La urma urmelor era încă un străin pentru ea, deşi părea că-l cunoaşte de ani de zile. În afară de asta probabil că era destul de gentleman ca să încerce ceva de prima oară. Se vor săruta, şi o va ţine strâns în braţe şi poate că mai târziu avea să-l lase s-o atingă şi altfel.

Îşi amintea că văzuse o astfel de scenă în filme, când eroii parcaseră la fel ca ei acum.

Poate că se va apleca să-i arate câteva puncte de interes şi-l va lăsa să-i atingă obrazul cu buzele, aşa încât să-i simtă parfumul.

Era un parfum primit de Crăciun de la o verişoară sofisticată din New York, un parfum păcătos, după cum spunea mătuşa Louise, şi mirosul era foarte eficient. De fapt îl testase prima dată când ea şi Don Moorehead fuseseră aici, la Vultur şi el încercase să o forţeze să facă dragoste, înveninându-i picioarele.

Alungă imediat aceste gânduri. Don Moorehead era un băiat violent, nu semăna deloc cu Dean.

Erau lângă un refugiu.

— Acesta este locul, îi spuse Lorelei. Mai bine stinge farurile ca să nu deranjăm pe cineva.

Stinse farurile şi se întoarseră pe şosea. Câteva maşini erau parcate pe creasta dealului. Un vultur mare de bronz stătea aşezat pe o creangă, veghind nemişcat. Dean opri motorul şi semnalizatoarele. Câteva capete apărură de prin maşini şi apoi dispărură din nou.

Dintr-o dată se simţiră ca şi cum ar fi fost complet singuri, în vibraţiile dulci ale nopţii. Era de parcă maşina ar fi fost o lume separată în care trăiau doar ei şi tot ce era în afara ei era ireal.

Acum puteau vedea luminile oraşului clipind în vale sub ei şi dârele luminoase ale farurilor în mişcare în noaptea rece de august. Primăria era acolo, înălţându-se dintre alte clădiri şi se întoarse să i-o arate lui Dean.

Dar ştiu din instinct că în realitate lui nu-i păsa să vadă oraşul şi nici nu avea de fapt chef să i-l arate. Buzele lui îi atinseră obrazul. Respiraţia ei se opri şi fata se lipi de el, conştientă că o căldură aproape lichidă îi cutreiera corpul.

Mâna liberă a lui Dean îi ridică obrazul, întorcându-i faţa către el. Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte. Buzele lui se lipiră de ale ei, strângând-o în braţe şi fata se trezi răspunzându-i la sărut cu o fervoare care o surprinse şi pe ea.

Se agăţă de el cu un fel de disperare şi se trezi coborând spre bancheta maşinii, trupul lui lipindu-se tandru de al ei. Sângele îi alerga prin vene ca o vieţuitoare neliniştită, strivită de

greutatea lui, devenind astfel conştientă de nevoia de a fi a lui.

Nici un moment nu ezită şi nici o părere de rău nu o încercă. Era iubire pură, aşa cum doar dragostea poate fi, proaspătă şi înfiorată. Mâinile lui cercetătoare erau fierbinţi pe sub bluza ei şi deodată îşi simţi sânii cuprinşi de căldura lor. Îşi simţi vârfurile întărindu-se sub mângâierile lui şi se lipi şi mai mult de trupul lui încercând să potolească incendiul care o devora.

Gura lui o acoperea pe a ei şi limba încerca să-i despartă buzele cu o pasiune năvalnică. Mâinile lui Dean o cutreierau şi ea tremura, ca o frunză-n vânt. Instinctiv îşi arcui corpul ca să-l întâlnească, strigându-şi durerea şi plăcerea, în acelaşi timp, înlănţuindu-l şi trăgându-l spre ea, dorind să fie şi mai aproape, ştiind că era doar un singur fel de a-şi potoli nevoia de dragoste pe care el ştiuse s-o stârnească în ea...

Trupul lui se scutură ca bântuit de un frison şi al ei de asemenea, şi, dintr-o dată totul se termină. Flăcările pasiunii se domoliră şi Lorelei cunoscu în liniştea rece a nopţii gustul dorinţei împlinite.

O bucată de timp stătură înlănţuiţi. Dean o sărută din nou, cu un fel de veneraţie, apoi se retrase. Lorelei se ridică şi îşi aranjă hainele. Ceva îi spunea că ar fi trebuit să se simtă ruşinată, dar ştia că nu are de ce. Dacă ar fi fost vorba de Don Moorehead sau altul, s-ar fi simţit într-adevăr prost. Cu Dean era altceva. Îl iubea, mai mult decât credea ea că se poate. Singura ei părere de rău era că totul se terminase atât de repede.

Dar vor mai fi şi alte ocazii. Poate mâine; şi poimâine. Era sigură că el va voi să ştie ce simte ea pentru el, mai ales acum.

Dean deschise radioul şi găsi o muzică de dans. O privi indecis, zâmbindu-i şi oferindu-i un braţ protector. Ea îi zâmbi la rândul său şi se cuibări lângă el, simţindu-se în siguranţă şi dorită.

— Te mai văd şi mâine? o întrebă.

— Da, îi răspunse ea.

— Ştii ceva, Lorelei, îi spuse Dean, îmi placi foarte mult.

— Cred şi eu că da, spuse ea.

Era un început.

CAPITOLUL 4

eni octombrie şi frunzele căpătară culoarea focului când se instală frigul în New York State. Aerul era proaspăt la începutul Verii Indiene. În curând frunzele aveau să devină maronii şi se încreţeau, murind în drum spre pământ, lăsând arborii ca nişte schelete înalte pe cerul cenuşiu, în aşteptarea primei zăpezi.

Era a doua lună de când Lorelei nu avea ciclu.

Nu vorbise nimănui despre asta, nici măcar lui Sally. Mai ales lui Sally, care ar fi putut discuta cu alţi prieteni. Celelalte fete erau invidioase, firesc, şi asta o făcea pe Lorelei să se simtă mândră de ea. Dar a avea o relaţie cu o vedetă de cinema era una şi a fi însărcinată era alta. În afară de asta, exista

totuşi şi posibilitatea de a nu fi totuşi însărcinată.

Merse la bibliotecă şi citi tot felul de publicaţii despre graviditate şi află că ciclul ei menstrual putea fi perturbat şi de emoţia contactului cu Dean şi a pierderii virginităţii. Dar *putea fi* şi o sarcină.

Avea ceva bani de la mama ei la banca de asigurări şi scoase o sumă din ei motivând că vizitează o prietenă în apropiere de Ilion, astfel încât luă autobuzul şi merse să cumpere o verighetă mai ieftină, după care merse la un doctor, dându-se drept doamna Richards. Era extrem de nervoasă în cabinet şi-şi spunea că de fapt atât doctorul cât şi asistenta ştiau că nu era de fapt măritată. Aceştia au fost destul de drăguţi şi nu dădură semne că ar fi ştiut, dar Lorelei simţea că ei îşi dădeau seama de statutul ei. Dar era singura modalitate de a afla. Testele preliminare relevau prezenţa sarcinii, îi spuse doctorul, dar îi mai spuse că peste trei zile îi va putea certifica aceasta. Dacă era însărcinată, habar n-avea ce-o să facă, dar trebuia să facă ceva. Nu putea rămâne în Attica, asta era sigur. Nu cu mătuşa

Louise văzând cum creşte în ea sămânţa păcatului.

Nu simţea nici un fel de regret că-i cedase lui Dean în noaptea aceea, la Vulturul. Nici în a doua noapte, în camera de la hotelul „Tremaine" de pe Court Street.

Se întâlniseră a doua oară şi de această dată merseră în oraş. Ea voia să-i arate câteva localuri de noapte, unde dansaseră şi se distraseră. Totul fusese minunat şi Lorelei era mândră să fie văzută cu Dean.

Mătuşa Louise rămăsese problema ei.

— Nu-mi place să ieşi atât de târziu, Lorelei, spusese aceasta. Fetele pot intra în tot soiul de necazuri umblând pe străzi noaptea.

— Dar nu umblu pe străzi, spusese Lorelei, nerăbdătoare. În afară de asta, mai sunt şi alte fete. Formăm un club şi ne strângem laolaltă, asta-i tot. Şi apoi, pot să merg la Sally.

Şi în sfârşit, mătuşa se dădu bătută. Lorelei se simţea destul de matură ca să-şi poarte de grijă, ca să-şi ia singură deciziile. Mai mult, dorea să-l revadă pe Dean. Amintirea acelei nopţi de basm o bântuia încă şi simţea spasme de plăcere doar gândindu-se la ea.

Că era bine, sau rău, nu conta. Cu siguranţă că, un lucru atât de plăcut nu putea fi rău. În afară de asta, îl iubea pe Dean şi credea că şi el o iubeşte. Dacă nu altceva, asta era de ajuns.

Îl aştepta din nou în foaier. ÎNCĂ DOUĂ ZILE, arăta anunţul. Lorelei încercă să nu se gândească la asta. Se gândea la toate locurile în care ea şi Dean ar fi putut merge. Era locul acela, barul PIANO, pe strada Devereaux unde puteau sta liniştiţi într-un colţ, ţinându-se de mână şi ascultând muzica. Dar poate că era mai bine să meargă acolo ceva mai târziu, după ce mergeau într-unul sau două locuri unde se dansa. Era atât de bine să fie alături de el!

El se ivi în uşă, zâmbind.

— Bună, zise.

— Bună, îi spuse ea.

Se îmbrăţişară şi el o sărută tandru pe obraz. Lorelei se agăţă de braţul lui şi se simţi foarte fericită. Mergeau în tăcere spre maşina lui parcată după colţ şi el îi ţinu portiera deschisă ca să urce.

Ea se vârî în el, pe când demarau.

— Mi-am uitat portofelul. Trebuie să opresc la hotelul meu. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu, spuse ea. Se gândea ce frumos din partea lui că se purta atât de curtenitor. Era vizibil că îi purta de grijă şi că se gândea şi la ce crede şi simte ea.

Merseră pe străzile luminate şi Lorelei fu doar pe jumătate atentă în care direcţie mergeau. Luminile felinarelor treceau pe deasupra ei, una câte una şi apoi văzu o reclamă luminoasă: TREMAINE HOTEL. Trecură de poartă şi parcară la mică distanţă.

Dean ezită.

— Te-aş invita sus, spuse, dar cred că asta nu i-ar place mătuşii tale.

— Nu mătuşii trebuie să-i placă, spuse Lorelei indignată.

— Nu, bine,... dar... dacă ţi-e teamă...

Ea i se cuibări in braţe

— Am încredere în tine, Dean. Şi apoi, vreau să-ţi văd şi eu camera.

— Bine, ţi-o arăt. Dar nu te aştepta la cine ştie ce.

El o conduse către intrarea în hotel. Nu era unul dintre cele mai luxoase. Doamna Muriel Hayden probabil că stătea la HOTEL ATTICA, aproape de teatru, dar ea îşi permitea. Recepţionerul ridică privirea, dezinteresat, din

revista pe care o citea, apoi reîncepu să citească, pe când ei se îndreptau spre lift. Ascensorul îi duse la etajul patru şi ieşiră într-un hol din care se vedeau mai multe uşi. Dean scoase o cheie din buzunar, cu numărul 47. Deschise uşa.

— Casă, dulce casă, anunţă el.

Lorelei îl urmă în întuneric. Se auzi un declic şi se făcu lumină. Dean închise uşa în urma lor.

— Nu e chiar casa potrivită pentru o lună de miere, zise el, dar merge.

— E foarte drăguţ, spuse Lorelei.

De fapt, nu era prea rău. Era mai mult decorativ decât funcţional. Principala piesă de mobilier era un pat cu o cuvertură multicoloră. Într-un colţ era un balansoar, o masă de scris şi un lampadar; deasupra mesei era o pictură cu cai. O uşă deschisă marca intrarea la toaletă.

Simţi mâinile lui Dean pe umeri, frământându-i uşor, şi apoi o uşoară apăsare a corpului lui pe spatele ei. Faţa lui era îngropată în părul ei, iar buzele îi găsiră ceafa şi o sărutară. Simţi un val de căldură familiară

deja cum îi învăluie corpul şi se răsuci în încercuirea braţelor lui, lipindu-se de el. Buzele lor se uniră şi o mână de-a lui alunecă pe spatele ei arcuit, apropiindu-i trupul de al lui. Lorelei îi putea simţi prin haine pasiunea crescândă.

Propriile ei sentimente sălăşuiau în ea ca într-un vulcan pe cale să erupă, iar braţele ei îl înlănţuiseră, mai aproape, tot mai aproape. Aproape că îşi pierduse respiraţia, iar inima stătea să-i sară din piept. Buzele, limba, se mângâiau frenetic, mâinile aveau o viaţă proprie, trupurile se uniseră. Trebuia să fie a lui, Lorelei o ştia. Trebuia să fie a lui Dean, altfel ar fi murit.

Îl împinse spre pat.

— Repede, îl imploră, repede!

Dorinţa o devasta, de parcă o urmărea cu buze de foc. Încercă să-l ajute, deşi el nu avea nevoie. Se întinse pe pat, împrumutându-i parcă greutatea corpului, absorbindu-i mişcările într-ale ei. Se mişcau împreună într-un ritm vechi de când lumea al cărui tempo se accelera extatic, şi nu mai erau decât un tot unitar, laolaltă dansând braţe, picioare, trupuri, buze.

Lorelei avea impresia că lumea întreagă se învârteşte în cerc şi că este luată pe sus şi dusă de un nor uriaş. Cu cât mergea mai repede, mai sus, cu atât se înălţa pe culmi de extaz şi fericire. Şi apoi trupurile lor fură scuturate de fiori puternici.

Nu credea că dragostea poate fi astfel. Stătură o clipă nemişcaţi, înlănţuiţi, într-o îmbrăţişare plăcută. N-ar fi vrut să-i lase să plece.

Ar fi vrut să-l ţină cumva închis, să păstreze o parte din el pentru totdeauna. Dar aşa ceva era imposibil. Se depărtară şi rămaseră întinşi, privindu-se.

Dean privea într-o parte.

— Eu... n-am vrut să se întâmple asta, Lorelei. Sincer.

Ea zâmbea.

— Am dorit eu să se întâmple. Te iubesc, Dean.

— Am vrut cu adevărat să mergem undeva în oraş în seara asta, spuse el. Dar...

Ea aprobă din cap.

— Ştiu, spuse ea, ridicându-se şi mângâindu-i braţul. Suntem doar nişte biet oameni.

— Iar tu eşti un om foarte frumos. Ştii că încă mai putem ieşi?

— Mi-ar place.

— Sau am putea rămâne aici, propuse el. Aş putea cumpăra ceva de băut şi să ne distrăm.

În ciuda ei înşişi, Lorelei scuturã din cap. Nu-i plăcea să se gândească la implicaţiile pe care le-ar fi putut avea ceea ce spusese Dean. Sigur, ar fi putut însemna că voia să rămână singur cu ea şi că nu voia să o împartă cu nimeni. Dar acum, gândindu-se, se întrebă de ce recepţionerul nu le dăduse nici o atenţie când urcaseră — ce fel de hotel era acesta, care permitea astfel de întâlniri? Sau, mai rău, nu cumva Dean mai adusese şi alte fete aici? Încearcă să-şi alunge gândurile.

— Mi-ar... mi-ar place să merg mai bine în oraş, spuse ea, dacă nu te superi.

— Cum vrei tu, Lorelei, spuse el, sărind din pat. Tu eşti şeful!

O ajută să coboare din pat şi merse în baie în timp ce ea se îmbrăca. Apoi ieşiră pe coridor şi se regăsiră la recepţie. *Oare ce-o fi gândind omul acesta?* dacă o să se uite afectat la mine, cred că o să leşin.

Dar recepţionerul nu era acolo, nu era nimeni de altfel, atunci când Dean deschise uşa de la intrare. Nu că i-ar fi fost ruşine, de ce a făcut, dar unii ar fi putu comenta şi iată ceva ce ar fi vrut să evite. Dragostea ei pentru Dean era ceva curat şi minunat.

În maşină, îl conduse spre „FAZANUL DE ARGINT", un loc unde se putea dansa. Se cuibări lângă el pe când conducea, iar el o sărută delicat pe frunte.

Parcarea era plină şi toate mesele cu o poziţie mai bună erau ocupate. Se aşezară într-un colţ îndepărtat.

— Mă bucur că nu ne-au dat o masă prea în faţă, spuse Dean. Îmi place să ascult muzică fără să-mi mutilez urechile.

— Şi eu la fel, spuse Lorelei.

Lorelei regreta că nu se prea pricepea la băuturile alcoolice. Îi spuse lui Dean că o să ia ce comandă şi el, şi când veni chelneriţa el comandă două Martini sec pentru amândoi.

— Îţi place să dansezi?

— Îmi place.

Dean o luă de mână şi o conduse pe ring. Orchestra începu o melodie. Dean era un dansator excelent şi era uşor pentru Lorelei

să-l urmeze. O ţinea foarte aproape şi trupurile lor erau perfect sincronizate.

Când se întoarseră la masă îi aşteptau două Martini, Lorelei sorbi dintr-al ei şi făcu un efort disperat să nu tuşească. Era cea mai tare băutură pe care o băuse vreodată.

Dean dădu din cap.

— Nu-i rău, zise. Prepară un Martini bun aici. Hai să mai luăm unul.

Lorelei încerca să se obişnuiască. La al doilea rând îi veni mai uşor să-l bea. Se simţea ameţită, dar nu se alarmă, era minunat.

Era ora închiderii, când Dean o conduse spre ieşire. Lumea începea să devină neclară, nesigură, dar simţea un fel de strălucire înconjurând-o şi braţul lui Dean în jurul ei. Băuse mult prea mult în noaptea asta şi cam amestecat, dar totuşi mai avea multe de sărbătorit. Mătuşa Louise ar fi cu siguranţă şocată dacă ar şti, dar Lorelei era mult prea fericită ca să-i pese.

Se întoarse la locul ei favorit lângă Dean. Lumea era încă nesigură. Cu ochii închişi, nu, nu era mai bine. Se simţea ameţită, doar pe jumătate conştientă că maşina se oprise şi Dean o ajuta să coboare. O conducea şi o ajută să urce nişte trepte, apoi să treacă un

prag. O altă uşă se închise, percepu apoi o uşă închizându-se, o alta deschizându-se, un hol şi o cheie pe care o scoase din buzunar.

Lumina pâlpâi şi uşa se închise în spatele lor. Încet, cu delicateţa, Dean o conduse spre pat. Deschise încet ochii, apoi îi zâmbi. Era atât de amabil, de drăguţ! Îşi închise din nou ochii şi îl auzi cum umbla prin cameră.

Era aproape adormită. Îl simţi pe Dean desfăcându-i nasturii de la bluză, apoi brasiera, şi eliberându-i sânii. Îi aşează capul pe pernă şi îi desfăcu fusta. Apoi îi scoase pantofii şi toate celelalte haine.

Câteva minute mai târziu percepu lângă ea în pat trupul lui gol, arzând lângă al ei. Încearcă să-şi deschidă ochii ca să-l privească, dar refuzau s-o asculte. Acţiona orbeşte şi atinse umărul lui. Gura lui Dean îi mângâia obrazul, cefa, pieptul, iar mâinile lui îi desenau contururi leneşe pe spate şi pe şolduri, cutreierându-i întreg trupul. Lorelei dorea cu disperare să se trezească, aşa încât să-i poată oferi aceeaşi plăcere care i se dăruia şi ei, dar lumea ei devenea din ce în ce mai puţin sigură. Se lupta să rămână conştientă.

Dean o pregătea. Era atât de tandru şi de ferm totodată, făcând ceea ce trebuia făcut,

sigur pe el. Apoi, corpul lui deveni o fiinţă vie în ea. Instinctiv, trupul ei se mişca alături de el, în acelaşi ritm, şi focul din ea se dezlănţui.

Când adormi, ceva mai târziu, era un somn dulce, odihna lipsită de vise a satisfacţiei. Aşa va fi cu Dean — gândi — mereu şi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 5

Gândul că este însărcinată o speria. Lorelei se gândise întotdeauna că într-o zi se va căsători şi va avea copii, dar nu se gândise deloc că asta se va întâmpla atât de repede.

Se va duce din nou la doctorul din Ilion după trei zile, care păreau să treacă foarte încet.

Şi mătuşa Louise părea că bănuieşte ceva, privind-o cu insistenţă şi ezitând să o întrebe ceva, poate temându-se de ceea ce avea să-i răspundă Lorelei.

O dată, Lorelei se dezbrăca în faţa oglinzii privindu-se şi cercetând eventualele semne de sarcină. Încet, pipăi de-a lungul stomacului până sub sâni, de-a lungul abdomenului plat şi mai jos. Dar chiar şi aşa, ştia că era prea devreme să caute asemenea semne.

Era încă neted, curbat atât cât trebuia să fie, şi doar după trei zile un iepure îi va spune adevărul, în urma testului.

În cele din urmă cele trei zile trecură. Se întoarse la Ilion şi doctorul îi spuse că nu era nici o îndoială: era însărcinată. Se oferi să-i acorde îngrijirile prenatale, dar ea părăsi biroul, speriată.

În staţia de autobuz, se calmă îndeajuns ca să gândească logic. Să ai copii nu era ceva nou. Şi alte femei aveau. Şi ea îl va avea pe al ei. Al ei şi al lui Dean. Va creşte şi va fi neîndemânatică, stângace cu greutatea dezvoltându-se în ea şi va avea nevoie de haine noi şi apoi va merge la spital, vor urma durerile. după care o nouă viaţă va vedea lumina zilei. Se întreba dacă va fi băiat sau fată şi dacă va semăna cu Dean. Spera asta. Era atât de frumos!

Se întreba cum va reacţiona el când îi va spune. Plecase de şase săptămâni şi nu mai auzise nimic despre el. În cea de-a treia noapte petrecută împreună, se regăsiseră doar ca să schimbe nişte sărutări grăbite şi nu să-şi promită că-şi vor scrie. Îi dăduse adresa ei, dar probabil că o pierduse. În altă ordine de

idei, el îi spusese că va călători mult şi poate că nu va avea timp să-i scrie, dar se va gândi la ea mereu, şi-i va trimite adresa lui când se va întoarce în apartamentul lui din Hollywood.

Ea ştia că-i va fi tare dor de el şi că poate nu vor mai avea timp să facă dragoste. Dar, pe când se sărutau în holul hotelului, cineva bătu la uşă şi vocea recepţionerului îi spuse lui Dean că era căutat la telefon.

Se întoarse câteva minute mai târziu.

— Era Muriel Hayden, zise. vedeta spectacolului. Vroia să mă vadă.

— Chiar acum? întrebă Lorelei, dezamăgită. Nu-şi putea controla vocea.

Dean clătină din cap.

— E o femeie cu mult temperament. Îi datorez slujba asta. Zâmbi şi o bătu pe braţ, liniştitor. Vor mai fi şi alte ocazii, nu te nelinişti.

Da, gândi ea, vor mai fi şi alte ocazii. Ar fi frumos să locuiască la Hollywood. În California era vară mereu, iar zăpadă era numai sus în munţi. în cazul în care voiai să schiezi. Nu era chiar atât de naivă încât să creadă că în fiecare grădină exista şi o piscină. dar probabil că multe aveau.

Sigur. viaţa nu ar fi aşa uşoară. Ar trebui să gătească şi să coasă ca să nu-i fie o

povară lui Dean şi după naşterea copilului ar putea să-şi caute o slujbă.

Lorelei ştia că e un vis frumos şi pentru câteva momente se legănă fericită în braţele lui. Don Moorehead o căută de câteva ori la telefon ca să-i ceară o întâlnire, dar ea îl refuză. Un copil însemna o responsabilitate mai mare decât dragostea.

Şi într-o zi, scrisoarea sosi.

Mătuşa Louise lua poşta de dimineaţă şi păru interesată de o scrisoare în mod special. Lorelei era îngrijorată, aşa cum era în fiecare dimineaţă de când plecase Dean, dar de data asta ştia precis că scrisoarea era de la el.

— Cunoşti pe cineva în Dallas, Texas? întrebă mătuşa.

— Oh, trebuie să fie de la Peg Johnston, strigă Lorelei, aruncând minciuna deja pregătită. E în vizită la nişte rude.

Înfăşcă scrisoarea şi fugi în camera ei, lăsând-o pe mătuşă cu gura căscată în urma ei. În dormitor, trânti uşa şi se aruncă în pat, deschizând plicul în grabă.

Era o scrisoare scurtă, cu o scriitură masculină:

„Dragă Lorelei, scria. Eşti o fată foarte drăguţă şi-mi placi foarte mult, de aceea îţi

scriu. N-aş fi vrut să-ţi scriu deloc, dar m-am gândit că ai aprecia faptul că m-am gândit că ar trebui să ştii ce simt pentru tine şi pentru ceea ce a fost între noi. Ne-am distrat grozav. Am avut impresia că tu ţi-ai închipuit că a fost mult mai mult, dar te-ai înşelat. În ceea ce mă priveşte, te-am apreciat ca pe o tânără foarte atractivă, ispititoare, dar asta e viaţa. În afară de asta, de acum te poţi distra. Nu m-am gândit că eşti virgină. Nu mă vei mai vedea, poate doar în filme, dacă voi supravieţui amintirii acelei piese idioate în care am jucat, dar te rog să ai gânduri bune la adresa mea. Mărită-te cu vreun tip cumsecade din Attica şi nu te mai gândi că ne-am putea revedea".

Scrisoarea era nesemnată.

Lorelei stătea pe pat, tremurând, întrebându-se dacă a citit corect. Era în mod evident de la Dean, şi după cum scria, nu numai că n-o iubea, dar nici nu vroia să o mai vadă. N-avea nici o logică.

Reciti scrisoarea încet şi fiecare cuvânt care îi lovea privirea îi aducea lacrimi în ochi. Apoi o mototoli furioasă, refuzând să creadă în adevărul ei. Era o glumă sinistră. Sally sau altcineva trebuie să fi făcut asta. Dar ştia că nu era nici o glumă. numai ea putea fi atât

de proastă să creadă că o vedetă de cinema ar fi dorit-o pentru ea însăşi şi nu ca pe obiectul plăcerii sale.

O auzi pe mătuşă urcând scările, strigând-o şi îşi şterse în grabă lacrimile, aşezându-se în vârful patului. Se auzi o bătaie ezitantă în uşă şi aceasta se deschise.

— Lorelei? întrebă mătuşa Louise. Te-am strigat. E Don Moorehead la telefon. Cred că ar fi drăguţ din partea ta ca măcar să vorbeşti cu el. Pare un băiat tare drăguţ.

Lorelei se strâmbă.

— Spune-i... începu, şi apoi se răzgândi: nu, aşteaptă. Se ridică din pat. Am să-i spun chiar eu.

Dean Richards nu era singurul bărbat pe lume, gândi Lorelei, coborând în living, chiar dacă el aşa probabil că gândea.

După părerea ei, era doar un actor de mâna a doua şi avea să-i arate ea lui.

— Bună, Don, îi spuse la telefon.

— Lorelei? sună nehotărâtă vocea băiatului. Doamne, te caut de săptămâni, iar tu eşti mereu plecată.

— Am fost ocupată, îi spuse Lorelei. Ce doreşti?

— Mă întrebam dacă eşti ocupată sâmbătă seara. Rulează un film grozav la Olimpia şi m-am gândit...

Lorelei simţea privirea mătuşii străpungându-i spatele.

— Uite, Don. Mă duc la bibliotecă la ora şapte deseară. De ce nu m-ai lua de acolo şi vom putea vorbi pe îndelete?

— Grozav, spuse el, entuziasmat. Şapte, zici? O, la şapte vin să te iau.

Lorelei închise telefonul şi zâmbi în sinea ei. Don nu era chiar un copil. Şi nu semăna deloc cu Dean. Dean...

Furioasă pe ea însăşi, îşi impuse să nu se mai gândească la el. Dean a fost un prost că a procedat aşa. Cel puţin Don e un băiat drăguţ.

Mătuşa Louise îşi drese glasul.

— Sper că nu plănuieşti să întârzii iar, spuse. Lorelei se forţă să zâmbească.

— Mă duc la bibliotecă, îşi spuse, conştientă de minciună.

„Cu un prieten pe care tu *nu-l ai!*" gândi, la adresa mătuşii. Era un gând răutăcios şi se simţi puţin vinovată pentru asta, dar ştia că totuşi este adevărat.

Se întoarse în dormitorul ei şi reciti scrisoarea lui Dean încă o dată, încercând un sentiment straniu, tristeţe şi furie totodată. Apoi rupse hârtia bucăţele şi o aruncă în coşul de gunoi, lăsând-o să-i curgă printre degete ca o zăpadă care se va topi, devenind o amintire uşor de şters.

Fix la ora şapte, Chevroletul club coupé, model 1950 al lui Don luă curba din faţa casei ei.

— Uite-l pe Don, zise Lorelei, deschizând uşa să plece. Nu vin târziu.

Plecă înainte ca mătuşa ei să-i poată spune ceva. Don, zâmbind şi părând oarecum jenat, îi deschise portiera. Se aşeză lângă el.

— Nu ţi-ai uitat cărţile?

— Nu am. În afară de asta, m-am gândit să mergem la Vultur.

El înghiţi greu şi o privi, nesigur.

— La... la Vultur? Acum?

— Sigur. De ce nu? Îşi lipi piciorul de el şi-i încolăci braţul de al lui. Vom fi împreună, doar noi doi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Împotrivă? râse el repezit. Nu, sigur că nu, doar... e... nu, cred că e o idee grozavă! Porni maşina. Doamne. e ca pe vremuri!

Lorelei încercă să nu se gândească la cum era pe vremuri. Îşi aminti vag că pe vremuri credea că se distrează cu aceste ocazii, dar acum, privind în urmă, îi părea prostesc şi copilăros. Don lucra la banca tatălui său, aşa că îl întrebă:

— Ce mai faci pe la bancă?

Drumul până la Vultur fu un coşmar. Don încerca să susţină conversaţia, spunându-i cum fac ei anumite operaţii la bancă şi cum tatăl lui credea că în curând va putea lucra într-un post care implica mai multă responsabilitate, dacă va rămâne acolo, dar ce ar fi vrut să facă el cu adevărat, ar fi fost să urmeze stomatologia. Lui Lorelei îi venea să strige să tacă, s-o ducă pe colină şi să facă dragoste cu ea.

Se calmă şi gândurile îi fugiră spre Dean, cât de tandru era şi cât de sigur pe el. Fireşte că era sigur pe el, gândi. Probabil că avea o mare experienţă în arta seducţiei tinerelor fete ca ea şi nu-i păsa deloc de ele. Dacă-l va revedea, îl va ucide, tot aşa cum mama ei îl ucisese pe tatăl ei vitreg. O merita.

Opriră la stop şi Lorelei îşi dădu seama că se aflau la picioarele dealului ce ducea la

Vultur. Fără voie, inima i-o luă la trap şi se simţi nelalocul ei. Stopul se schimbă şi Don o luă la dreapta ca să se înscrie pe drumul spre colină.

Era întuneric, şi cerul era senin şi semănat cu stele. Copacii apăreau fantomatic, de parcă ar fi urcat cu ei pe colină. Vulturul apăru, iar Don opri maşina pe refugiu, stinse motorul şi farurile. Liniştea nopţii ii învălui.

— Ai avut dreptate, spuse Don. Suntem numai noi aici.

Lorelei se cuibări lângă el şi îşi întoarse faţa spre a lui.

Don ezită un moment, apoi îşi puse braţele în jurul ei şi-şi lipi buzele de ale ei. Gura lui era umedă, lipsită de emoţie. Ea încercă să-l încălzească, deschizând buzele şi căutându-i gura pătimaş.

El se retrase, şocat de mişcare şi rămase zgâindu-se la ea.

Lorelei se forţă să-l privească.

— Am crescut, Don, spuse.

Îi luă una dintre mâini — era umedă de transpiraţie şi tremurătoare şi o aşeză sub bluza ei.

— Da, spuse el, privindu-şi mâna şi locul unde se afla.

Lorelei intră din nou în îmbrăţişare şi îşi apropie faţa de a lui. Gurile lor se întâlniră şi de data aceasta el nu rezistă cererii ei flămânde. Mâinile lui încercau să-i deschidă neîndemânatice bluza şi alunecară sub materiale, strângându-i sînul. Lorelei îl simţi întărindu-se şi o căldură neaşteptată o învălui dintr-o dată.

Era o senzaţie sălbatică, nebănuită. Era de parcă ar fi fost din nou cu Dean, el era bărbatul, ea era femeia, şi indiferent ce s-ar fi întâmplat trebuiau să aparţină unul altuia. Împreună erau fără personalitate: erau Bărbatul şi Femeia. Dorinţa ei devenise insuportabilă şi freamătul ce-i străbătea trupul cerea un răspuns.

— Lorelei, gâfâi Don, răguşit, Lorelei...

Ea scutură nerăbdătoare din cap.

— Scaunul din spate, spuse.

Lăsară scaunele din faţă şi se căţărară stângaci pe bancheta din spate.

— Lorelei...

Ea îşi aruncase lenjeria.

— Nu, spuse. Nu vorbi, ţine-mă în braţe.

Îi căută mâna din nou şi de data aceasta i-o puse pe picioarele ei fierbinţi. Îl îmbrăţişă sărutându-l şi-l trase în jos spre ea.

El încercă să se îndepărteze.

— Lorelei, pentru numele lui Dumnezeu...

— Nu! aproape că strigă la el. Fă-o! Acum! Acum! Acum!

Îl înlănţui cu picioarele, iar el o sărută, îngropându-şi faţa în părul ei, atingându-i sânii, şoptindu-şi pasiunea.

— Lorelei! spuse el, redresându-se deodată în alarmă.

„Nu! gândi Lorelei. Nu încă!"

Deodată Don înţepeni, străbătut ca de un curent cu mult înainte de vreme şi căzu moale peste ea, suspinând.

Câtăva vreme stătură liniştiţi, lăsând noaptea rece să se reîntoarcă. După câteva momente de linişte grea, se ridicară, aranjându-se, fără să se privească. El ridică scaunul din faţă şi deschise uşa, ca ea să se poată instala din nou.

Pe drumul spre casă, Lorelei stătea lângă cealaltă portieră. Nu vorbiră. Îi părea rău

pentru Don, dar şi mai rău pentru sine. El opri maşina în faţa casei. Se întoarse spre ea, căutându-şi cuvintele.

Lorelei, îmi pare rău... mă... mă gândeam la tine. Nu aveam nici un fel de protecţie.

Ea nu se putu abţine să nu-i spună:

— Cu norocul tău, Don, nici n-aveai nevoie!

Se urî pe sine pentru asta, dar focul era încă acolo, în vintrele ei, aşteptând să fie potolit.

Articulaţiile lui se albiră când strânse volanul.

— Ne vom mai vedea? întrebă.

Lorelei deschise portiera.

— Nu ştiu, spuse, sincer. Chiar nu ştiu, Noapte bună, Don!

Ea închise portiera şi urcă cele câteva trepte în timp ce Chevroletul demara furios.

Mătuşa Louise se afla în living, citind.

— Te-ai întors deja? se încruntă şi ochii i se îngustară. E totul în ordine?

— N-am fost la bibliotecă, spuse Lorelei. Am stat doar de vorbă. Încercă, vag, să zâmbească. Da, totul e în ordine.

Se întrebă dacă arăta ciufulită, dar hotărî că nu-i pasă. Urcă în camera ei, închise uşa cu grijă şi se examină în oglindă. Unul dintre nasturii de la bluză era rupt şi avea pete albe pe fustă.

CAPITOLUL 6

utobuzul de New York venise la timp. Când ajunse la ora 11 şi 15 minute, Lorelei îi dădu valiza şoferului care o puse în compartimentul pentru bagaje şi păstră cu ea doar o mică geantă. Urcă treptele şi o porni pe culoarul întunecat dintre scaune. Găsi un scaun gol către spatele autobuzului, lângă cineva care-şi lăsase deja scaunul pe spate şi dormea. Având grijă să nu-l deranjeze îşi puse geanta în plasa de bagaje de deasupra, apoi se aşeză pe scaun, uitându-se cu nerăbdare la ceas.

Autobuzul staţiona în staţia Attica 15 minute înaintea unei călătorii de trei zile care avea s-o ducă la Los Angeles, California, la trei mii de mile mai departe. Spera ca mătuşa Louise să doarmă adânc peste noapte să nu o verifice şi să descopere biletul pe care i-l lăsase. Eram

mai bine pentru ea dacă nu o mai găsea pe Lorelei dimineaţa, separate fiind de mii de mile depărtare.

Biletul fusese scris în grabă, ca să nu se răzgândească.

„Dragă mătuşă, spunea acesta. Plec pentru un timp să vizitez nişte prieteni din alt oraş. Te rog nu te îngrijora. Am 18 ani acum şi pot să-mi port singură de grijă. Tu nu eşti de vină cu nimic. Ai fost grozavă, o a doua mamă pentru mine şi vreau să ştii că-ţi sunt recunoscătoare. Te rog nu încerca să mă cauţi, pentru că o să fiu în siguranţă. Cu dragoste, Lorelei".

Adăugă şi un post-scriptum: „Îţi voi scrie când voi putea".

Se simţea tristă, acum când practic era pe propriile ei picioare. Fusese născută şi crescută în Attica şi-i plăcea oraşul, iar toţi prietenii ei se aflau acolo.

Dar nu putea să-i lase s-o vadă însărcinată şi nemăritată, iar mătuşa Louise ar fi fost cu siguranţă acoperită de ruşine. Nu, era mai bine să plece fără să ştie nimeni unde. În afară de asta, întotdeauna îşi dorise să vadă California. unde ar fi putut să-şi găsească o slujbă până la naşterea copilului.

Şi poate că-l va întâlni şi pe Dean. O bătea gândul, din ce în ce mai des că poate el se va ruşina de ce făcuse şi o va ajuta spre binele ei. Ar putea face asta pentru ea.

Şoferul veni să-i verifice biletul şi dacă stă confortabil. Lorelei simţi un val de simpatie când el îşi ridică pălăria, zâmbind. O făcea să se simtă dorită acolo, deşi ştia că asta era slujba lui, să fie politicos. Era un tânăr de vreo 22 de ani, cu părul blond buclat ieşindu-i de sub şapcă, şi când îl privi în ochi văzu acolo ceva mai mult decât politeţe.

Inima îi bătu mai repede şi se simţi roşind sub privirea lui.

— Mulţumesc, murmură ea.

Şoferul se retrase pe intervalul dintre scaune şi omul de lângă Lorelei puse un braţ peste ea. Tresări, surprins.

— Oh, mă scuzaţi, domnişoară! spuse el, cred că am aţipit.

— Nu face nimic, spuse ea. Cred că şi eu am să dorm puţin. Cum se ajustează scaunele astea?

El îi arătă, trecând un braţ peste ea. Lorelei se simţi puţin nelalocul ei când omul ajustă scaunul. Era un tip la vreo cincizeci de ani, cu o mustaţă mare, cenuşie, sub nasul lung.

Faţa îi era acoperită de riduri. Nu era sigură dacă-i plăcea sau nu. Asta era... Arăta ciudat. Scaunul a fost fixat şi ea descoperi un spaţiu de un braţ între fotolii.

— Aşa, spuse el, satisfăcut, ca un pat dublu. Mergi până la capăt?

Un nou val de stânjeneală o cuprinse pe Lorelei. La şcoală, în argoul lor, „până la capăt" avea o conotaţie sexuală. Dar, privind faţa ridată, îşi dădu seama că nu era nici un dublu înţeles aici.

— La Los Angeles, da, spuse ea.

— Eu cobor la Chicago, spuse. O să ajungem acolo mâine dimineaţă. Asta nu ne lasă prea mult timp să facem cunoştinţă.

— Nu, spuse Lorelei, uşurată, nu prea.

Se hotărî că nu-i place omul şi era mulţumită că nu va trebui să-i suporte compania prea multă vreme.

— Bine, zise el, întorcându-se, vise plăcute.

— Noapte bună.

Autobuzul demarase şi intra încet pe autostradă, luând tot mai multă viteză. Lorelei privea pe fereastră, văzând cum trec de tot ce era familiar. Magazinele. clădirile cu birouri,

poşta, casele particulare, cinematograful de pe şosea, şi apoi câmpul, copacii şi întunericul.

Îşi întoarse capul, simţind cum i se umezesc ochii şi încercând să nu se gândească la toţi prietenii pe care-i lăsa în urmă. Le va scrie, poate că le va telefona. Şi se va întoarce ca să îi viziteze. Câteodată. Sigur.

Acum se simţea mai singură şi mai nedorită ca niciodată. Îşi duse mâinile la faţă, încercând să-şi înăbuşească micile suspine şi, în sfârşit, extenuată, adormi.

Îl visă pe domnul Cameron. Nu ştia de ce, nici măcar nu se mai gândise la el de multă vreme, dar îi apăru brusc în vis, aşa ca în noaptea aceea oribilă de acum cinci ani, când avea grijă de copilul lui şi al doamnei Cameron.

Jimmy Cameron avea nouă ani şi Lorelei era baby-sitter-a favorită a părinţilor lui. Avea atâta grijă de Jimmy, chiar îl şi spăla înainte de a-l pune în pat. Lorelei nu se supăra. În ciuda celor cinci ani diferenţă dintre ei doi, erau prieteni şi n-avea nimic împotrivă să-l spele; ba chiar se amuza văzând stânjeneala lui când trebuia să intre în baie. Umplea cada cu apă caldă, îl punea să intre înăuntru şi apoi

îl săpunea bine cu un burete. O amuza să vadă cum el roşea când îl spăla în anumite locuri şi o surprindea să vadă că, la vârsta lui, chiar, Jimmy răspundea vizibil la atingerea ei.

În noaptea aceea îl săpunise, dar îşi udase rochia, astfel încât se gândi că, ar fi cel mai bine să şi-o scoată şi să-l ducă pe băiat la duş ca să-l clătească. Îşi scoase hainele şi Jimmy o privea acum cu insistenţă fixându-şi privirea pe anumite locuri de pe corpul ei care nu corespundeau cu ale lui.

Îl scoase din cadă şi-l duse sub duş unde, după ce îi dădu drumul îl lipi râzând de pieptul ei. Se săpuniră reciproc şi apoi aşteptară ca apa să spele săpunul de pe ei. Apoi se şterseră viguros cu prosopul şi Jimmy îi aruncă prosopul în cap lui Lorelei, care îl urmări prin tot dormitorul, îl prinse şi-l imobiliză în pat, aşezându-se pe stomacul lui.

— Ai face bine să te îmbraci pentru culcare, Jimmy, spuse Lorelei autoritar şi se întoarse în baie ca să-şi ia hainele. Brusc, auzi un zgomot şi-l văzu pe domnul Cameron în picioare în camera de zi, privind-o. În spatele lui, doamna Cameron încuia uşa. Lorelei

închise uşa băii şi, cu inima bătând, încercă să conceapă o scuză pentru goliciunea ei.

— Lorelei? o strigă o voce plăcută, feminină. A, Jimmy, deja eşti gata de culcare. Unde-i Lorelei?

— Probabil în baie, spuse soţul ei. Văd că uşa e închisă.

Când fu complet îmbrăcată, Lorelei deschise uşa de la baie şi ieşi.

— Bună seara, spuse, încercând să zâmbească. Aţi venit aşa devreme?

Evita privirea domnului Cameron.

— A fost un film groaznic, se plânse doamna Cameron. Nu văd de ce Frank Sinatra vrea să facă filme de război când poate să cânte atât de frumos, nu-i aşa, Fred?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, admise Fred. Eşti gata să pleci acasă, Lorelei?

— Da, spuse ea.

Tot nu-i privea. Ar putea spune că făcea un duş, dacă o întreba, deşi ar fi trebuit să recunoască faptul că nu era singură la duş. Chiar şi aşa, putea să-i spună că nu voise să-i facă nimic lui Jimmy.

Îşi puse haina şi domnul Cameron îi deschise uşa.

— Mă întorc imediat, strigă către nevastă-sa, care mormăi ceva drept răspuns.

Merseră în tăcere la maşină şi îi ţinu portiera, după care urcă în maşină. Porni motorul şi trase maşina în stradă.

— Jimmy s-a purtat bine în seara asta?

Lorelei îşi umezi buzele.

— Da, spuse. A fost în regulă. Şi, în ciuda ei înşişi, urmă: Se murdărise şi i-am făcut o baie şi apoi, fiindcă şi eu eram murdară, m-am hotărât să fac un duş.

El o privi şi-i zâmbi aşa cum nu-i mai zâmbise până atunci. Câteva minute mai târziu, parca maşina la câteva străzi distanţă, deşi erau destule locuri de parcare în faţa casei ei, şi oprise motorul şi farurile.

Ea ezită:

— Sper — sper că nu sunteţi supărat pe mine, domnule Cameron, spuse ea, nesigură, pentru *nici un* motiv, vreau să spun. De fapt, dacă nu vreţi să mai stau cu copilul...

— Prostii, spuse el şi-i zâmbi liniştitor.

Puse o mână pe coapsa ei. Îi percepu căldura şi Lorelei îşi simţi pielea înfiorându-se. Se apropie de ea.

— Te-am admirat mereu, Lorelei, spuse el blând. Cred că eşti o fată drăguţă. Matură, nu

nu copil, ca atâtea. Înţeleg lucrurile astea, crede-mă. Vreau să fim prieteni. Buni prieteni...

Cu grijă, el îşi puse mâna pe pieptul ei, parcă măsurându-i greutatea.

— Multă lume nu înţelege ce simte o tânără fată, spuse el. De câtă atenţie are nevoie, de cineva care să-i placă şi să aibă grijă de ea.

Picioarele îi se atingeau. Mâinile lui se mişcau pe ea. Lorelei îşi simţea vocea pierzându-i-se. Pieptul i se ridică spre mângâierea lui.

— Sper... sper că nu credeţi că încercam ceva cu Jimmy, spuse ea. Vreau să spun..

— Sigur că nu, Lorelei, spuse el. Îşi îngropă faţa în părul ei şi mâinile îi înaintau spre tivul rochiei. O tânără fată atât de atractivă ca tine e suficient de matură ca să ştie că dacă îşi doreşte dragoste şi afecţiune...

— Nu! strigă Lorelei, împingându-l.

El o privea surprins şi furios.

— Cum adică nu, târfă mică ce eşti? spuse el. Te prosteşti cu fiu-meu şi când un bărbat încearcă să-ţi ofere ce vrei, începi să zbieri că nu. Drept cine te iei, mă rog?

Lorelei încercă să-şi reţină lacrimile.

— Îmi pare rău,' suspină ea. N-am vrut. Sincer.

El îşi căută portofelul. Scoase o bancnotă de cinci dolari, şi i-o dădu.

— Uite, scrâşni el, ia asta şi cară-te. Nu mai e nevoie să-ţi spun că n-o să mai vii la noi!

Lorelei ieşi din maşină. Portiera se trânti în urma ei şi maşina porni ca din puşcă în noapte. Lorelei o privi îndepărtându-se şi se gândi că este ca într-un coşmar.

Şi acum, în autobuzul care o ducea spre Chicago şi Los Angeles se gândise la domnul Cameron şi rememorase mâinile lui şi răsuflarea fierbinte în faţă.

Deschise ochii speriată şi văzu în faţa ei figura ridată a vecinului ei aproape de ea; deschise gura să strige, dar omul îi puse mâna pe gură. Se aşeză peste ea, mustaţa lui gâdilându-i neplăcut pielea şi spuse:

— Fă ce-ţi spun sau te ucid!

Fără să-i dea drumul la gură, căută ceva în buzunar şi scoase un brici care strălucea în lumina albă. I-l sprijini de gât.

— Un sunet sau o mişcare, îi şopti, şi eşti moartă!

Disperată, Lorelei privi în jur, căutând cu disperare vreo faţă trează. Dar tot ce auzea erau sforăituri.

Stătea chinuită, dar nu îndrăznea să se mişte, simţind lama cuţitului la gât şi ştia că omul vorbea serios.

"E nebun! gândi ea. Nebun!" dar faptul că o ştia nu o ajuta cu nimic.

— O să-mi iau mâna de pe gura ta, spuse omul, dar aminteşte-ţi că orice sunet scoţi poate să fie ultimul!

Luă mâna de pe faţa ei şi îşi simţi obrazul învineţit, dar nu spuse nimic. Acum omul umbla rapid la haine. Lorelei suspină oripilată şi simţi imediat lama înţepându-i gâtul.

Simţea că-i vine rău la gândul a ceea ce avea să urmeze şi lumea întreagă se porni să se învârtească rapid în întuneric.

Trebuia să scape de nebunul ăsta! Îi apucă mâna cu briciul şi fără să-şi dea bine seama ce face, i-l înfipse în genunchi.

Strigătul lui părea că ajunge la ea de departe, dintr-o lume ireală şi el se zvârcoli în agonie, eliberând-o. Lorelei ţâşni de pe scaun, căzu pe interval. Îşi dădea seama că autobuzul

se oprise cu un scrâşnet de frâne şi că oamenii se trezeau. Se ridică în picioare şi se năpusti în braţele şoferului.

— Ce s-a întâmplat? vru el să ştie. Ce e?

Scutură din cap şi-şi puse mâinile la urechi, printre sughiţuri isterice. Nu-i păsa ce se întâmplă. Nu acum, căci se simţea din ce în ce mai rău şi ruşinată cum nu mai fusese în viaţa ei. Tot ce vroia acum era ca omul cu mustaţă să tacă odată.

CAPITOLUL 7

i trecut prin momente grele, îi spuse şoferul blond, zâmbindu-i cu simpatie. Lucrurile astea nu se întâmplă prea des. Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat tocmai ţie.

Lorelei se înfioră amintindu-şi. Stătea cu şoferul — Bryan se numea — la tejgheaua barului de la capătul traseului, în Chicago. Rumoarea trecuse, patronii societăţii de transporturi nedorind publicitate în jurul acestor lucruri. Sosise o ambulanţă şi-l ducea pe rănit la spital. Va scăpa cu viaţă; dar cu o rană pe care va trebui s-o suporte.

Veniseră şi poliţiştii şi o chestionară pe Lorelei, care nu le spuse întregul adevăr. Nu numai că era prea groaznic de descris, dar nici nu vroia să fie amestecată. S-ar fi făcut poate publicitate, poate că i-ar fi apărut numele în ziar, poate chiar şi fotografia iar mătuşa,

sau altcineva ar putea să citească asta. Mai bine ar spune că s-a trezit din cauză că l-a auzit pe omul acela strigând!

— Cred că ai făcut foarte bine că nu le-ai spus adevărul poliţiştilor, spuse Bryan.

Ea se uită în fundul ceştii de cafea, întrebându-se de unde ştie.

— Dar *le-am spus* adevărul! spuse ea.

— Nu, nu le-ai spus, zise el, sigur de sine. Multe şi încurcate sunt căile dragostei, Lorelei. Dădu din cap. Dar hai să nu ne certăm din cauza asta. Bietul nenorocit, cred că suferă destul ca să mai suporte şi o acuzaţie de viol.

Lorelei zâmbi. Deci aşa gândea el. Şi mai spusese că multe sunt căile dragostei. Păi, hotărî ea, *ar putea fi* considerat ca un soi de viol. Îşi amintea că unele dintre fetele de la liceu vorbeau despre asta ca o formă de a face dragoste, ca un fel de preliminarii. La momentul respectiv se gândise cu dezgust la asta, convinsă că n-avea să treacă niciodată printr-o astfel de experienţă. Fusese o experienţă înspăimântătoare şi acum, dintr-un alt punct de vedere, putea chiar să pară plăcut.

— Autobuzul tău pleacă peste 4 ore, îi spuse. Ai vrea să-ţi arăt oraşul?

— Ar fi drăguţ, spuse Lorelei, mai repede decât s-ar fi aşteptat ea însăşi.

Îl privi pe Bryan cu atenţie. Arăta bine, semăna puţin cu Dean, doar că trăsăturile îi erau mai îndulcite, mai tinereşti şi părul lung şi cârlionţat. Se simţi încălzită şi-i zâmbi la rândul ei. Era un băiat drăguţ şi ştia că dacă ar fi invitat-o la el în apartament s-ar fi dus. Fu surprinsă de propriile ei gânduri, dar şi destul de împăcată cu faptul că sexul făcea parte din viaţă. În afară de asta, nu mai exista pericolul de a rămâne însărcinată şi, după ceea ce se întâmplase în autobuz, simţea nevoia de afecţiune din partea unui om normal.

Impulsivă, îl apucă de mână:

— Chiar mi-ar place să-mi arăţi oraşul.

El păru stânjenit şi-şi retrase mâna ca să caute mărunţiş prin buzunare. Ea se simţi din nou cuprinsă de îndoioşare. Pe cât de puternic părea, pe atât era de drăguţ şi timid.

Plecară din bar şi din staţie. Lorelei ar fi vrut să-i ia de braţ, dar îşi dădu seama că avea să-l facă din nou să se simtă jenat şi nu vroia asta. Ciudat, cât de timid poate fi un om în toată firea. Poate că, în ciuda faptului că

arată bine, nu a ieşit cu prea multe fete. Se hotărî să aibă răbdare cu ei şi să fie atât de drăguţă pe cât putea.

O duse cu taxiul în centru. Era atentă să nu stea prea aproape de el ca să nu-l facă să se simtă prost. Coborâră la o intersecţie; el plăti.

— Locuieşti în oraş? întrebă ea.

El aprobă.

— Am un apartament pe-aici pe-aproape.

— Mi-ar place să-i văd.

El ezită.

— Nu e chiar un apartament, spuse, pe un ton de scuză. E mai degrabă o cameră cu o baie şi cu o chicinetă pentru gătit.

— E probabil foarte drăguţ, spuse Lorelei.

— Încercăm să ne descurcăm, spuse el.

— Să *ne* descurcăm? Nu se gândise deloc că ar putea fi însurat.

— Colegul meu şi cu mine, spuse el.

— E acolo acum?

El se uită la ceas.

— Nu, nu cred. Dar...

— Minunat. Atunci putem merge la tine!

Părea neajutorat şi încurcat.

— Dar...

Ea îl luă de mână.

— Ne-au mai rămas doar câteva ore, spuse ea, apoi voi pleca şi n-o să mă mai vezi niciodată în viaţa ta. Te rog, du-mă să văd camera ta.

— Bine, vino!

Îşi smulse mâna din mâinile ei, îşi înfundă mâinile în buzunare şi o porni de parcă avea de înfruntat crivăţul.

— E la câteva blocuri distanţă. Poate că... vrei să-l vezi, într-adevăr.

Trecură pe lângă nişte construcţii scunde, cu camere de închiriat.

— Aici, spuse el, arătându-i o intrare.

Îl urmă călcând pe nişte trepte de piatră, trecu de uşile vechi de lemn. O lumină crudă ardea în hol, dezvăluind scările. Lorelei îl urma în tăcere, ascultând scrâşnetul de la fiecare pas. Acum că erau atât de aproape, căzu pe gânduri. Ce făcea acum? Agăţase un străin şi mergea cu el în dormitorul lui. Ce-ar spune mătuşa ei? Se întreba şi în acelaşi timp ştia exact ce avea să spună. Îşi îndepărtă aceste gânduri.

În sinea ei ştia ce se va întâmpla. Simţea freamătul unei noi aventuri. Simţea dorinţa crescând în ea ca o lavă sub crustă.

El se opri la al doilea etaj şi străbătu holul spre o uşă asemenea tuturor celorlalte, doar că avea numărul 7, scoase o cheie şi se opri să asculte eventualele zgomote din interior. Apoi deschise uşa.

Abia îşi putu reţine un oftat de uşurare. Cu siguranţă, gândi Lorelei, că era prea timid ca să-i ceară colegului să plece când avea oaspeţi. Era bucuroasă că acesta nu se afla înăuntru. Ar fi însemna un obstacol căruia nu ar fi ştiut cum să-i facă faţă.

Păşi înaintea ei şi apoi închise uşa după ce intră. Era o cameră simplă, cu un pat dublu. Mai văzu un dulap cu oglindă lângă perete. O pictură spălăcită atârna pe unul dintre pereţii murdari. O fereastră, de asemenea murdară abia lăsa lumina să pătrundă. Mai exista o uşă care ducea probabil la baie şi o alta, deschisă, prin care Lorelei putea să vadă vase nespălate, un frigider portabil şi o plită electrică.

Deci aşa arăta o cameră de burlac în marele oraş, gândi Lorelei cu tristeţe. Avu o pornire, s-o rupă la fugă spre staţia de autobuz, cât o ţineau picioarele, să iasă la aerul curat de afară. Dar, se gândi ea, dacă pe ea o deprima doar văzând-o pentru prima

oară, atunci ce să mai zică bietul Bryan care trebuia să trăiască mereu acolo? Niciodată nu simţise mai multă compătimire pentru el decât atunci. Avea nevoie de cineva să-l înveselească şi ea era aici pentru asta.

El încercă să zâmbească.

— Nu e prea mult, nu-i aşa? zise, pe un ton care arăta că n-o învinuieşte dacă pleacă.

— Cred că-i fermecător, minţi ea, şi ocoli patul ca să privească pe fereastră. Era pregătită să spună. ce privelişte frumoasă, dar priveliştea era aceea a unei alte clădiri şi minciuna îi rămase în gât.

Un declic o făcu să se întoarcă, şi-l găsi stând în picioare în mijlocul camerei, scăldat în lumina care venea de la lampa suspendată pe un lanţ.

— Trebuie să menţinem lumina aprinsă toată ziua, spuse el. E cam întuneric aici. Vrei nişte cafea?

— Nu, mulţumesc, zise ea. Se apropie de el şi-l privi în ochi: Vreau să facem dragoste, Bryan.

— M... m-am gândit eu că asta vrei, spuse el.

Lorelei se forţă să râdă.

— Sunt chiar aşa de rea? spuse ea.

Bryan o privi repede.

— Nu, nu, sigur că nu. Dar... dar... O privea neajutorat, implorator.

Ea înaintă încet spre el, se aşeză pe pat şi-i mângâie interiorul coapsei. El tremura sub atingerea ei.

— N-ai avut niciodată o fată, nu-i aşa? spuse ea încetişor. Nu o privea. Îşi scutură capul, negând.

— Cred că.. am dus o viaţă retrasă. Nu ştiu ce să fac. Vreau să spun...

Ea îi puse un deget pe buze.

— E-n regulă, spuse. Îţi arăt eu.

Se simţea înfiorată la gândul că-i va arăta cuiva căile dragostei. Era ca şi cum ar fi avut de-a face cu Jimmy Cameron, se gândi ea fără să se ruşineze.

— O să-ţi placă de mine, îi promise. O să vezi.

— Dar îmi placi. Îmi placi ca persoană. Eşti drăguţă şi caldă, dar...

Cu mişcări iuţi, Lorelei se debarasă de rochie şi bikini. Îl privea, mai mult cu satisfacţie decât stânjenealâ.

— Sunt frumoşi, spuse el, privind în jos.

— Mulţumesc, spuse Lorelei.

Remarca lui o încurcă. La început crezu că e vorba despre sânii ei. Dar el îi privea bikini-i. Se simţi brusc nervoasă cu acest bărbat care refuza să se poarte aşa cum trebuia, aşa cum ar fi vrut s-o facă.

Se apropie de el oarecum sălbatic, împingându-l spre pat şi sărutându-l aproape cu forţa. Dar buzele lui erau strânse şi temătoare şi ea încercă să-l călăuzească pe corpul ei, dar mâinile lui, în loc s-o mângâie, o împinseră deoparte.

— Ce se întâmplă? strigă Lorelei. Ce nu e-n regulă?

În spatele lor se deschise uşa. Lorelei se opri şi privi spre uşă, apoi se grăbi să-şi pună rochia. În cadrul uşii stătea un băiat slăbuţ, cam de vârsta lui Bryan, dar brunet şi cu o expresie morocănoasă. Ţinea într-o mână o pungă de hârtie. Intră în cameră, închise uşa şi merse spre cămară fără să scoată o vorbă.

Bryan sări din pat, alb la faţă de frică. Stătea lângă cămară, privindu-şi colegul cum scotea proviziile din pungă şi le ordona în dulap.

— Keith.... spuse Bryan disperat, o să-ţi explic.

Keith zâmbi fără veselie

— De unde te-a agăţat? zise el, arătând spre Lorelei.

Lorelei se ridică, indignată.

— Hei, ia ascultă...

— Taci din gură! îi strigă Keith. Am încercat să am răbdare cu tine, Bryan, dar dacă insişti cu astfel... de... experimente...

Scutură din cap.

Bryan îşi frângea mâinile.

— Nu mă părăsi, Keith! Sunt pierdut fără tine. Îmi pare rău, cred că mi-am pierdut capul. Fac tot ce vrei.

— Debarasează-te de ea, spuse Keith.

— Dar...

— Ascultă, Bryan, băiatule, spuse Keith pe un ton blând. Până acum ne-am înţeles bine, aşa-i? Sigur că da. Ne înţelegeam. Cel puţin, aşa credeam eu.

— Ba da, ba da, îl asigură Bryan, grăbit.

— Ei, atunci dacă vrei să rămânem împreună, arătă cu un gest spre Lorelei care stătea neajutorată şi prostită în mijlocul camerei, nu putem lăsa să continue neînţelegerea asta.

— O să... o să scap de ea, Keith, promise Bryan. Promit. Şi o să fie totul în regulă apoi, între noi?

— O să vedem, spuse Keith, bătându-l liniştitor pe braţ.

Bryan se întoarse spre Lorelei, dar n-o privi.

— Trebuie să pleci, îi spuse.

Ea îl privea, fără să înţeleagă. Cu câteva clipe în urmă era un băiat neajutorat în braţele ei şi acum era un străin. Îl privi pe celălalt, care o studia cu un aer triumfător.

„Stranii şi încurcate sunt căile dragostei," îi spusese. Realiză deodată, şocată şi oripilată că vorbise atât despre ea, cât şi despre el. Se simţea rău din nou. Îi venea să vomite, dar se rugă în gând: „Nu aici! Nu aici!", Nu aici, în camera asta aridă cu doi băieţi care nu erau bărbaţi şi niciodată nu vor fi. Era nesănătos în camera asta.

Îşi puse repede lenjeria, luptându-se cu lacrimile şi furia care o gâtuiau.

— Lorelei, spuse Bryan, neajutorat, frământându-şi mâinile. Îmi pare rău...

Trecu pragul uşii bruscându-l şi trânti uşa după ea. Coborî scările în fugă şi ieşi afară. Aerul rece al Chicago-ului o învălui şi i se păru că este cel mai curat aer pe care l-a respirat vreodată. Se întrebă dacă Bryan s-o fi gândit

la ea, la ce a pierdut şi la preţul pe care-l plătea. Şi apoi şi-l scoase pe Bryan din minte.

Merse repede, aproape alergând în efortul ei de a se îndepărta şi văzu un taxi dând colţul unui bloc. Se grăbi să ajungă în stradă. Taxi-ul opri şi şoferul îi deschise portiera, zâmbind. Intră şi închise uşa. Privi admirativ la picioarele ei, apoi la figura ei.

— Încotro domnişoară?

— La staţia de autobuz, spuse ea.

El aprobă şi maşina porni. Lorelei stătea ghemuită pe banchetă, fără să privească la casele care defilau prin faţa ochilor ei. Era un coşmar. Omul din autobuz, apoi Bryan. Şi, mai rău, propria ei dorinţă neîmplinită.

Aproape furioasă, se forţă să privească o fotografie de pe spatele scaunului din faţa ei. Era fotografia şoferului, de pe permis. Un om urât, cu buze mari, naş coroiat, care privea mereu la casele pe lângă care treceau. Avea doar un zâmbet cinstit.

Dacă omul acesta ar fi fost cu ea într-o cameră de hotel, gândi Lorelei, nu i-ar fi cerut cu siguranţă să plece. Deloc, chiar. Mai mult decât atât, n-ar fi lăsat-o probabil până când amândoi n-ar fi fost satisfăcuţi.

Realiză că ar trebui să-i fie ruşine de gândurile astea, dar în acelaşi timp nu-i era. Se întâmplaseră prea multe ca să mai fie şocată. Şi se trezi gândindu-se cum ar fi dacă ar fi cu acest şofer de taxi atât de urât, cu mâinile lui păroase pe trupul ei...

Privi în retrovizoare şi-l văzu zgâindu-se la ea. Simţi o căldură cuprinzându-i vintrele.

— Aşteaptă, zise ea, nu vreau să merg în staţie. Cel puţin nu acum.

— Nu? Şi unde ai vrea să mergi?

Făcu un gest imprecis cu mâna.

— Oriunde. Aş vrea să vorbim. Încercă să zâmbească. Vei primi un bacşiş gras.

— Sigur, spuse el.

Întoarse la prima intersecţie. Casele defilau tăcute pe lângă ei. Opri maşina şi stinse farurile. Tăcerea îi învălui. Şoferul se întoarse spre ea, punându-şi obrazul pe un braţ.

— Acum, despre ce ai vrea să vorbim?

Lorelei se întrebă dacă nu cumva se juca acum cu ea. Ea ezită, încercând să-şi dea seama ce simţea el, dar nu-i putea vedea faţa în întuneric.

— Eşti căsătorit? îl întrebă

El aproape încet.

— Am şi doi copii. De ce?

Ea îi evită privirea.

— Mă întrebam, atâta tot.

Era atât de aproape de ea, doar la o mică distanţă. Ar fi putut să se atingă, dar scaunul maşinii îi separa. Căldura din ea începea să devină acută.

— Vrei să-mi spui şi altceva, domnişoară? spuse el.

Lorelei ar fi vrut să plângă. Să blesteme. La naiba cu omul ăsta! E un nerecunoscător. Precis ştia ce vroia ea. Doar nu-l adusese aici ca să stea de vorbă. Era urât, era un străin, dar cel puţin era bărbat. Acum stătea şi o ironiza. Simţea cum lacrimile încep să-i înţepe ochii.

— Ce doreşti de fapt, domnişoară?

Dorinţa devenea din ce în ce mai puternică în străfundul ei.

Lorelei îl privi, dintr-o dată frica îi dispăru, şi-i spuse ce dorea, folosind nişte cuvinte pe care nu le mai folosise în viaţa ei, dar pe care el le înţelegea. Era un cuvânt scurt, care nu semăna cu dragostea şi pe care-l văzuse scris pe pereţi şi pe ziduri şi poate chiar folosit ca aluzie de unii băieţi şi unele fete. Dar până acum fusese doar un cuvânt murdar.

— Câţi ani ai? întrebă şoferul cu o voce răguşită.

— 18, spuse ea. Am optsprezece ani!

— Am o fată de vârsta ta, spuse el. Aş ucide-o dacă ar spune aşa ceva. Şi l-aş ucide şi pe ticălosul care ar face asta.

— Te rog! zise Lorelei, punându-i o mână pe braţ. Te rog!

— Dar aş înţelege ce-a simţit, zise şoferul. Exact ce simt eu acum.

Urcă peste scaunele din faţă şi fu destul de grosolan cu ea, într-un fel în care nimeni nu se purtase cu ea până acum.

Lorelei simţea focul lichid al pasiunii copleşind-o şi se trezi că repetă cuvântul acela murdar la inifinit, până când se parea că valul dorinţei care-i purta acum pe amândoi era exact ceea ce spunea ea că este, exact ceea ce făceau ei pe bancheta din spate a maşinii, ea şi omul acela, urât în oraşul străin şi neprietenos.

CAPITOLUL 8

Talent? spuse blonda, confidenţial. Nu te îmbăta cu apă rece, drăguţă. Ca să ai succes la Hollywood trebuie să ştii cu cine să te culci. Dacă te culci cu cine nu trebuie, nu obţii decât puţină distracţie şi multă de bătaie de cap. Dar fă-o cu cine trebuie şi o să fie grozav!

Lorelei aprobă politicos şi se întoarse să privească absentă pe fereastra autobuzului la peisajul din Arizona care se târa leneş prin faţa ei. Se obişnuise cu limbajul frust al blondei, dar ar fi vrut ca ea să nu vorbească atât de tare. Pentru o fată cumsecade, gândi Lorelei, sexul ar trebui să fie o chestiune personală, poate chiar sacră.

Dar acum sinceritatea fetei era ceva reconfortant. Se întâmplaseră atât de multe şi sentimentele ei o aduseseră în atâtea situaţii

neprevăzute încât Lorelei nu mai putea fi sigură de ceea ce societatea aproba şi ce nu. În mod sigur, anturajul era hotărâtor. Dacă Crystal Jenings ar fi avut o mătuşă Louise, poate că atunci ar fi fost mai reţinută.

Crystal se urcase în autobuz la Tulsa, Oklahoma. Era actriţă, sau cel puţin se pregătea să fie, la Hollywood. Filosofia ei era tot atât de evidentă ca şi chipul care-i apărea din rochie. Nu era o blondă naturală, dar culoarea aceasta îi venea mai bine decât cea naturală, care era un soi de castaniu-cenuşiu şi culoarea părului era la fel de importantă ca şi rochia mulată pe corp pe care o purta. Trupul ei, îi spuse lui Lorelei pe un ton confidenţial, era cu adevărat 39-24-36![1]

Dintr-un motiv greu de definit, lui Lorelei îi plăcea fata. Poate din cauza sincerităţii ei. Crystal era conştientă de harurile ei şi ştia cum să le folosească. Nu se minţea pe sine şi nici pe ceilalţi.

Era vădit încântată de figura şi părul ei, aşa încât Lorelei se exprimă admirativ la adresa ei.

---

1 Mărimea taliei, bustului, înălţime (n. tr.)

— Am primit mule complimente pe tema asta, spuse Crystal. Părul nu are culoarea lui naturală, după cum ţi-am spus, dar faţa e cu adevărat a mea. Am fost numită chiar Miss Tulsa Press Club şi fotografia mea în bikini era în toate ziarele, arătând aproape totul.

De fapt, continuă ea, aşa mi-a venit ideea să merg la Hollywood. Producătorul Walter Hancock a văzut fotografia mea şi într-o zi pe când se afla în oraş cu treburi a venit să mă vadă şi mi-a sugerat că dacă vin la Hollywood să-l caut, s-ar putea să-mi dea de lucru. Aşa că m-am gândit, de ce nu? Îmi pierdeam vremea tocându-mi banii şi n-aveam nimic de pierdut. Mi-am spus: „Crystal, ai calităţile necesare, aşa că fă-o!" Aşa că iată-mă-s plecată!

Lorelei zâmbi pentru sine, filosofia succesului lui Crystal era simplă, dar cu siguranţă că era mult mai mult decât atât. Erau poate mii de fete în Hollywood gata să se vândă ca să aibă şansa să fie primele şi multe poate tot atât de dotate şi frumoase ca şi Crystal. Şi Lorelei nu era chiar atât de sigură că talentul juca un rol atât de mic în toată afacerea.

Dar ce fac oare bărbaţii la Hollywood? Au şi ei producători-femei care îi cumpără la fel?

Zâmbi, gândindu-se la asta, apoi zâmbetul i se ofili pe buze când se gândi la Dean. Dean *avea* talent. Dar gândul la el o întristă. Se întrebă dacă vederea ei i-ar reîmprospăta vechile amintiri şi dragostea, care, cu siguranţă existase, mai ales în noaptea aceea de pe Eagle? Cu siguranţă că nu gândise serios toate acele lucruri din scrisoare. Cu siguranţă că le scrisese, cuprins de remuşcări, căci se gândise că profitase de ea şi voia s-o protejeze ca să nu se mai întâmple aceasta.

— Unde locuieşti în Los Angeles? întrebă Crystal.

— Poftim?... A, nu ştiu. La un hotel, poate.

— E prea mare oraşul, ca o tânără să se vânture prin el de colo colo. Mai ales cu lupii ăştia de la Hollywood bântuind peste tot. Trebuie să fii foarte atentă cu cine umbli.

— O să mă descurc eu, spuse Lorelei. De fapt am un prieten acolo, un actor.

Crystal tresări, brusc interesată.

— Un actor?

— E debutant. Se numeşte Dean Richards şi arată foarte bine. E foarte talentat. A jucat şi într-o piesă cu Muriel Hayden; aşa ne-am cunoscut. Suntem foarte buni prieteni.

— Ei, mi-ar place să-l cunosc, spuse Crystal. Te aşteaptă în staţia de autobuz?

— Nu ştie că vin, spuse Lorelei, sincer. Vreau să-i fac o surpriză.

— Nu trebuie să te temi că ţi-l fur, spuse Crystal. Eu mă interesez de producători şi de regizori. Ei sunt cei cu pâinea şi cuţitul! Surâse la propria ei remarcă. Scuzaţi expresia!

— Nici nu ştiu unde locuieşte, spuse Lorelei, pe gânduri, apoi, în chip de explicaţie: nu avea locuinţă când l-am întâlnit. Dar am să-l găsesc eu.

— Ia spune, poate am putea să luăm o cameră împreună până îl găsesc eu pe Walter şi tu pe Dean.

— Ar fi bine, spuse Lorelei. Era bine să ai un prieten într-un oraş străin. Da, mi-ar place.

— Bun; deci ne-am înţeles. Îi voi scrie lui Walter şi-i voi spune că am sosit şi-l voi suna apoi. Walter e foarte drăguţ. O să-ţi placă.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi chicoti. Ezită, apoi o întrebă pe Lorelei.

— Lorelei, ai făcut-o vreodată sub duş?

Lorelei o privi câteva clipe năucă.

— S-o fac?!

Crystal se încruntă, nerăbdătoare.

— Ştii tu... s-o *faci*...

Deşi încerca să se stăpânească. Lorelei roşi când înţelese la ce se referea Crystal. Scuturã capul în semn de negaţie.

— Ar trebui să încerci o dată, o sfătui Crystal. E... e interesant. S-a întâmplat când aveam întâlnire cu Walter. el era în camera de zi, eu eram sub duş. A intrat în baie şi m-a întrebat dacă poate face ceva pentru mine. ca de exemplu să mă spele pe spate. Walter ăsta e o figură!

— Şi i-ai *lăsat?*

— Păi, doar e producător la Holywood şi eram hotărâtă să fiu drăguţă cu el, căci probabil are multe blonde la Hollywood pe care să le spele pe spate în locul meu. Aşa că i-am lăsat.

— L-ai lăsat să te spele pe spate, repetă Lorelei, luând povestea ca atare.

Crystal o privi straniu.

— Sincer. dragă. câteodată nu ştiu când glumeşti şi când nu; şi eu care credeam că mă pricep la oameni! Cred că necazul cu tine e că eşti încă virgină!

Lorelei râse.

— Cum ai ghicit?

— Oh, pot să-ţi spun. Crystal se bătu cu un deget cu unghie lăcuită pe frunte. Ai aşa... o privire virginală. Nu mă înţelege greşit, Lorelei, nu că ar fi rău să fii virgină. Pentru multe fete e grozav şi probabil că eşti deşteaptă că-l aştepţi pe cel potrivit, dar, ştii, când o să vrei să o faci, să te asiguri că tipul o merită.

— O să-ncerc să-mi amintesc asta, spuse Lorelei, gândindu-se la Dean, simţindu-se cuprinsă de dor mai mult ca niciodată.

— Eu aproape că am făcut-o în cadă, o dată, îşi aminti Crystal. Făcu o strâmbătură. Cel puţin, aşa credeam.

Lorelei simţi că o cuprinde stânjeneala.

— Crystal, sincer...

— Era un artist, care expunea într-una din galeriile locale. Făcea nişte globuri colorate peste care părea că a vărsat culoarea la întâmplare şi purta barbă. Nu dădeam două parale pe el până când n-a început să vorbească, şi atunci mi s-a părut că era un tip cu adevărat inteligent. Foarte bine, eu nu mă pricep la artă modernă, dar mă gândeam că poate îmi arată ceva lucrat de el într-o zi, şi apoi nu puteam să aştept la nesfârşit sosirea unui producător. Aşa încât, când m-a rugat

să-l las să-mi viziteze apartamentul, m-am gândit că poate iese ceva. Ştii ce a făcut?

— Nu, spuse Lorelei, şi nu era prea sigură că vrea să ştie, dar...

— Ei bine, spuse Crystal pe un ton indignat, m-a pus să-mi scot hainele şi să mă bag în cadă. Mă încălzisem şi nu prea mă simţeam la locul meu şi cum crezi că s-a gândit să stingă flăcările mele?

Mormăi ceva cu voce slabă.

Lorelei încercă să nu asculte, dar auzi cuvintele. Simţi că-i vine rău.

— Când am ieşit printre stropituri, l-am scos afară de urechi pe nenorocit! Imaginează-ţi doar!

CAPITOLUL 9

Era ora şapte seara şi ploua când autobuzul ajunse în Los Angeles.

— Însorita Californie, bombăni Crystal, strâmbând din nas.

— E sezonul ploios, spuse Lorelei, tolerantă. Mai bine decât să ningă.

— Dar să fie soare e mai bine decât să plouă, insistă Crystal. Oricum, aici e California şi aici sunt producătorii.

Şi Dean, gândi Lorelei, uitându-se prin fereastra stropită de ploaie la reflexele ude ale luminilor pe pavaj. Undeva afară era Dean. Şi se întreba dacă ea îi lipsise la fel de mult ca şi ei.

Îşi spusese că a plecat pe coasta de vest ca să scape de gurile rele când sarcina avea să se vadă şi pentru că întotdeauna îşi dorise

să vadă California. Amândouă motivele erau adevărate, dar motivul principal era Dean.

O ştia în inima ei, de la bun început. Când autobuzul opri în ploaie în clădirea autogării şi se opri în faţa unei platforme de descărcare, realiză că în sfârşit ajunsese şi nu se mira că inima îi bătea atât de tare.

Luminile din interiorul autobuzului se stinseră şi uşile se deschiseră.

— Atenţie pe unde călcaţi, îi preveni şoferul.

— Un sfat binevenit prin părţile astea ale ţării, bombăni Crystal. Sper că Walter să nu se fi mutat de când mi-a dat adresa şi numărul de telefon.

Lorelei îşi dori să aibă şi ea un număr unde să sune. Poate că Dean era trecut în cartea de telefon, totuşi. Dar s-ar putea să nici nu fie pe aici, ar putea colinda ţara cu vreo altă piesă. Încercă să-şi stăpânească panica, care ameninţa s-o copleşească.

Îşi luă geanta şi o urmă pe Crystal. Aerul era umed, dar nu rece.

— Ne luăm bagajele mai târziu, spuse Crystal. Mai bine-l sun acum pe Walter.

Avea în mână o bucăţică de hârtie cu adresa şi numărul de telefon. Încerca în mod

evident să-şi stăpânească vocea, dar emoţia trecea de orice barieră. Dincolo de tot ce spusese despre a te culca, cu oricine te ajută în carieră, Crystal chiar îl, plăcea pe Walter Hancock.

Îşi croiră drum printre pasageri şi ajunseră în sfârşit la uşile pe care scria EXIT. Lorelei privi feţele din mulţime, dar nici una nu-i era familiară. În sala de aşteptare, lungi şiruri de oameni aşteptau sosirea autobuzelor sau stăteau pe băncile de lemn din centrul sălii. Erau două ghişee, unul de bilete şi altul unde erau magazine. Exista şi o mică, foarte micuţă cafenea în celălalt capăt al încăperii. Mai era şi un stand de pantofi şi trei cabine telefonice.

— Vin într-o clipă, spuse Crystal.

Îşi puse geamantanul jos şi se luptă să ajungă la una dintre cabinele telefonice. Lorelei privea oamenii de la coadă. Majoritatea păreau preocupaţi şi Lorelei se întrebă dacă şi ei aveau probleme. Se simţea obosită şi trebuie că arăta îngrozitor. Mai bine s-ar duce la un hotel unde să facă un duş bun şi să se odihnească, înainte de a-l vedea pe Dean. Vroia să arate foarte bine când îl va revedea.

Privirea îi căzu pe o carte de telefon de lângă cabinele telefonice. Erau cărţi de diferite

culori şi una galbenă care era mai mare purta inscripţia „Secţiune clasificată". Cea marcată „Central" conţinea aria Hollywoodului şi o deschise la „R"

În cabina din spatele ei o auzi pe Crystal vorbind foarte animat, dar nu înţelegea ce spune.

Inima ei tresări când întâlni numele Richards în mijlocul unei coloane şi urmări cu degetul coloana de prenume. Se opri la „F", apoi reveni. Nu era nici un Dean Richards pe listă, nici măcar D. Richards. Dezamăgită, puse cartea la loc, gândindu-se că poate nu locuia la Hollywood, ci poate în vreunul din oraşele din jur.

Crystal ieşi radioasă din cabina telefonică.

— Veşti bune, zise ea. Walter vine de la Manchester să ne ia.

— Să *ne* ia?

— Sigur. Cum crezi că te-aş lăsa aici?

— Dar... unde o să stăm?

— Oh, Walter are multe camere. Cred că o să poţi dormi pe canapea.

— N-aş putea face asta.

— Ba sigur c-ai putea. Nici o problemă. Walter spunea că va fi aici în douăzeci de

minute. Hai să ne machiem şi să ne luăm bagajele.

Bine că măcar Crystal era fericită, gândi Lorelei. Asta era bine.

Merseră în sala de aşteptare, unde îşi şterseră urmele călătoriei de pe faţă şi-şi aplicară un machiaj proaspăt. Crystal îşi aplică foarte grijului rujul şi rimelul. Era ca o fetiţă pregătindu-se de întâlnire. Lorelei încercă să se simtă fericită pentru Crystal, dar tot ce simţea era o mare tristeţe.

Apoi s-au dus în sala bagajelor să-şi ia valizele. Fiecare avea câte două geamantane pe care le cărară afară.

— Walter spunea că o să ne ia chiar de aici din faţă, spuse Crystal.

Lorelei zâmbi. Felul în care Crystal îi pronunţă numele lui Walter era ca şi cum ar fi spus Viaţă sau Iubire, sau Fericire. Era ca şi cum ar fi spus ea Dean.

Ploaia se oprise. Traficul se scurgea pe străzile ude, luminate de neon. Un taximetrist se opri să le întrebe dacă nu doresc o maşină.

Un Ford ultimul model se opri şi Crystal se grăbi să ajungă la el. Lorelei încercă să-l vadă pe şofer, dar o împiedicau farurile. Crystal deschise uşa când şoferul, zâmbind,

ieşi din maşină şi se apropie de ele. Lorelei clipi. Nu ştia de ce, dar se aşteptase la mai mult. Poate nu un Adonis, dar cu siguranţă nu aşa. Era un om mărunţel, chel, purtând o haină sport largă, făcând eforturi să-şi camufleze burta. Chiar şi faţa îi era prea unghiulară, ca să fie frumoasă, cu ochi ca două mărgele şi cu două bărbii.

Dar Crystal îl îmbrăţişă, buzele şi trupurile lor se uniseră cu o fervoare evidentă pentru oricine.

— Crystal dragă, zise el cu o voce subţire, ce bine că te văd!

Ea îl luă de mână şi-l împinse în direcţia lui Lorelei.

— Walter, spuse Crystal, ţi-o prezint pe Lorelei Goodwin, prietena mea Lorelei, el este Walter Hancock. Nu-i aşa că întruchipează tot ce ţi-am spus despre el?

Lorelei nu era pregătită să răspundă la o astfel de întrebare. Singura descriere a lui Walter se referea la anumite lucruri pe care acesta nu le expunea în public.

Lorelei era surprinsă să descopere că ei doi nu se asortau deloc.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Goodwin, spuse el, privind-o scurt.

Ei bine, hai să luăm bagajele, Crystal. Îşi lovi palmele una de alta. Abia aştept să-ţi arăt apartamentul meu.

— Astea sunt ale mele, spuse Crystal, iar astea sunt ale lui Lorelei.

El ezită, aruncându-i o privire nehotărâtă.

— Ale lui Lorelei?

— Oh, am uitat să-ţi spun, zise Crystal pe un ton de scuză, dar Lorelei nu are unde să stea. M-am gândit că am putea să o luăm cu noi.

— Păi..., spuse el, nehotărât.

— Oh, şi eu am uitat să-ţi spun ceva, spuse repede Lorelei. În timp ce tu telefonai, am vorbit şi eu cu Dean. Vine să mă ia în câteva minute.

Walter zâmbi, uşurat.

— Bine, spuse el, atunci e-n ordine.

Se apucă să rânduiască bagajele lui Crystal în portbagaj.

Crystal o privi pe Lorelei în ochi.

— Nu ştii să minţi, dragă.

— Dacă Dean *ar fi venit* să mă ia, spuse Lorelei, aş fi vrut să fiu singură cu el. Nu mi-ar fi plăcut să mai am şi grija unei alte femei. Se forţă să zâmbească. Oricum, n-are ce să-mi

fac rău să stau o noapte la hotel. O să-l caut mâine pe Dean.

Crystal o mângâie pe braţ cu afecţiune şi-i vârî cu forţa în mână adresa şi telefonul lui Walter Hancock.

— Eşti o drăguţă, spuse Crystal. Sună-mă mâine, da? O să mergem împreună să-l căutăm pe omul tău, da?

— Crystal, haide odată, se auzi vocea nerăbdătoare a lui Walter.

Lorelei dădu din cap.

— Te sun eu, promise ea.

Crystal şovăi, apoi fugi spre maşină, care porni, iar Lorelei rămase în picioare, urmărindu-i cum dispar. Niciodată nu se simţise mai singură.

— Taxi, domnişoară? o întrebă un şofer.

Lorelei aprobă.

— Ştii vreun hotel ieftin unde să pot sta peste noapte?

El o privi.

— E un hotel pentru femei la zece blocuri de aici. Unei tinere fete ca tine i-ar place acolo.

— Atunci să mergem acolo, spuse Lorelei. Găsise un prieten.

Şoferul îi deschise uşa şi apoi îi puse bagajele în portbagaj. Demară. Lorelei se uita

pe fereastră, încercând să-şi concentreze atenţia pe casele care-i defilau prin faţa ochilor.

Era dezamăgită. Se aşteptase ca Los Angeles-ul să fie un oraş tropical, plin de bananieri şi palmieri. Dar nu se vedeau copaci, doar clădiri scunde, birouri şi magazine. Ar fi putut fi un oraş de provincie ceva mai mare.

Plictisită, se lăsă pe spate în scaun. O să fie bucuroasă când o să vină ziua de mâine. Deseară va avea timp să se gândească la Dean, fiindcă tânjea după el atât de tare, încât o durea fizic lipsa lui. Mâine îl va căuta şi-i va spune că este aici şi că înţelege adevăratele motive pentru care o refuzase.

Închise ochii şi încercă să-şi imagineze întâlnirea lor. Mai întâi se va uita surprins la ea de la distanţă, nevenindu-i să creadă că este adevărat, apoi o va strânge în braţe, şi, apropiindu-şi faţa de a ei...

— Am ajuns, domnişoară, spuse şoferul.

Lorelei deschise ochii şi văzu faţa şoferului, plăcută, o figură de om de vârstă mijlocie, cu un zâmbet de unchi care-şi priveşte nepoata favorită. Taxiul oprise, el îi ţinu uşa, şi bagajele fură coborâte pe trotuar.

Ea coborî, plăti; era oarecum tristă că-l vedea plecând, avea un zâmbet atât de plăcut

— şi, după plecarea taxiului ridică ochii să vadă clădirea. Era înaltă, cu o firmă luminoasă, pusă pe verticală, pe care se putea citi „Hotel pentru femei — Los Angeles".

Lorelei îşi luă bagajele, şi, urcând câteva trepte de piatră, intră în hol. Erau canapele în hol, pe care stăteau nişte fete, unele discutând, altele citind.

Erau nişte palmieri în ghivece pe la colţuri. În mijlocul intrării trona recepţia, cu un birou masiv de marmură, unde se afla o matroană care scria ceva într-un registru.

Lorelei se apropie de tejghea. Femeia sfârşi ce avea de scris şi o privi.

— Aş dori o cameră pentru o noapte, spuse Lorelei.

Femeia scoase un sunet mic şi o studie din priviri.

— Doar pentru o noapte?

— Da.

— Face un dolar şi 25 de cenţi, spuse femeia şi-i dădu o cheie. Are toate facilităţile, inclusiv acces la gimnastică, piscină şi duşuri. Fără zgomot după ora 10. Se predă camera la ora 11 a doua zi.

Camera 607, etajul şase. Colega ta de cameră e foarte drăguţă. Sunt sigură că o să-ţi placă.

— Colega mea de cameră? Dar vreau o cameră singură.

— Nu avem single-uri. Va trebui s-o împarţi. Suntem toate ca într-o familie aici, la Hotelul Femeilor. Nu te deranjează, nu?

— Păi,... zise Lorelei, nehotărâtă. Nu, nu cred.

La urma urmelor era doar pentru o noapte şi era prea obosită ca să caute alt hotel. Câtă vreme n-are lipsuri, e-n regulă.

Îşi urcă bagajele în lift şi apăsă pe butonul etajului şase. Când se deschiseră uşile văzu un coridor mochetat şi multe uşi. Cea cu numărul 607 se afla la capătul coridorului, faţă-n faţă cu o uşă pe care scria BAIE. Lorelei descuie şi intră. Găsi lumina stinsă şi închise uşa după ea.

Camera părea doar ceva mai mare ca o cutie de pâine, mai mică decât dormitorul ei din Attica. Conţinea două paturi, un cabinet de toaletă cu o oglindă rotundă. Unul dintre paturi era desfăcut.

Un pachet de ţigări şi o scrumieră plină de mucuri de ţigară erau pe masă. Nu era camera cea mai intimă posibil, dar cel puţin era curată. Se întreba ce fel de apartament

avea Dean. Poate mâine pe vremea asta va şti.

Îşi despachetă cu grijă hainele şi le atârnă pe garderob cu speranţa că forţa gravitaţiei le va destinde cutele. O mare parte din dulap era ocupată de colega de cameră, a cărei garderobă era compusă mai ales din bluze şi pantaloni. Când termină, se simţi obosită. Un duş fierbinte şi un somn bun, gândi şi se va simţi ca nouă. Vroia să arate cât mai bine când îl va vedea pe Dean. Era important să arate tot atât de proaspătă şi drăguţă ca şi prima oară când se cunoscuseră.

Se dezbrăcă şi îşi puse halatul de baie. Se simţea ciudat dezbrăcându-se, într-un loc străin, chiar şi cu perdeaua trasă, aşa încât o făcu rapid, fără ca măcar să se uite în oglindă. Îşi scoase pijamaua pe patul nederanjat şi intră în baie. Avea un duş stas, cu cadă. Se spălă pe faţă, se săpuni şi intră în cadă. Apa îi biciuia trupul cu o căldură plăcută, îndepărtând oboseala călătoriei şi făcând-o să se simtă aproape adormită. Ieşi din cadă şi se înfăşură în halat. Când intră în cameră şi închise uşa de la baie, observă că mai era cineva înăuntru. Scăpă un mic strigăt involuntar.

— Salut, spuse fata, ţinând ţigara între buzele nefardate. Trebuie să fii Lorelei Goodwin. Doamna Prentice mi-a vorbit despre tine. Eu sunt colega ta de cameră, Bobby Bartlett.

Lorelei dădu din cap.

— Mă bucur să te cunosc, Bobby, spuse ea, deşi nu era sigură că spune adevărul. Baia e liberă, dacă vrei s-o foloseşti.

Bobby scutură din cap, fără ca părul scurt să se deranjeze. Trase un fum din ţigară şi îşi înfundă corpul în pijama.

— Nu o să fac duş acum, cel puţin nu imediat. Rânji. Poţi să te dezbraci, draga mea. La urma urmelor, şi eu sunt fată.

Lorelei roşi. Spera ca stânjeneala ei să nu fie chiar atât de evidentă, dar era. Îşi spuse că era o nebunie, dar îşi dorea ca Bobby să plece, pentru că o făcea să simtă nelalocul ei. Îşi desfăcu halatul, şi apoi, gândindu-se că era o prostie să amâne atât inevitabilul, se întoarse şi începu să se dezbrace. Simţea ochii lui Bobby sfredelindu-i spatele, făcând-o să se simtă mai goală decât era. Îşi luă repede pijamaua şi încercă să şi-o pună, dar aproape că o aruncă, când simţi o atingere.

Bobby râse. Stătea pe patul lui Lorelei.

— Nu fii atât de speriată, iubito, spuse. Vroiam doar să fiu drăguţă.

— M-ai luat pe nepregătite, spuse Lorelei.

Dar era mai mult decât surprinsă, era îngrozită.

— N-am vrut, spuse fata. O privea. Ai un corp frumos, Lorelei. Pielea ta e e atât de moale, atât de frumoasă!

— Mulţumesc.

— Pot s-o ating? Pielea, vreau să spun. La urma urmelor nu e nimic rău, fiindcă suntem fete amândouă. Dar ai o piele atât de frumoasă! mătăsoasă... Şi părul...

Se ridică.

— Nu! Lorelei îşi înşfăcă pijamaua de pe pat, apoi, punându-şi-o în faţă, se retrase cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Bobby se încruntă, apoi se forţă să zâmbească.

— Ce s-a întâmplat, dragă? Doar nu muşc.

Lorelei încerca să-şi păstreze calmul, dar teama o dădea de gol.

— Mai bine ai pleca, spuse ea, înainte s-o chem pe doamna Prentice.

Bobby scrâşni.

— Scorpia bătrână? Ce poate ea să-ţi facă mai bine decât mine?

Se aruncă din nou în pat. Şi apoi e şi camera mea şi stau cât poftesc.

— Atunci plec eu, o anunţă Lorelei.

Hotărârea o uşură. Chiar şi o cameră singuratică de hotel era mai bine decât asta.

— Bine, bine, nu te isteriza, spuse Bobby. Mă duc la baie până te îmbraci.

Se duse spre uşă.

— Dragă, dacă vrei să faci faţă, trebuie să te obişnuieşti.

Închise uşa după ea şi intră în baie. Lorelei îşi puse pijamaua în grabă şi se apropie de uşă să asculte. Auzi apa curgând la baie. Un lucru era sigur. Nu avea s-o mai lase pe fata asta — sau ce era — să pună mâna pe ea.

Măsuţa de toaletă era grea, dar reuşi s-o împingă până lângă uşă. O propti între dulap şi clanţă. Apoi stinse lumina, se întinse pe pat şi aşteptă.

Câteva minute mai târziu, apa se opri, uşa de la baie se deschise şi se auziră paşi pe hol. Clanţa se mişcă. Lorelei îşi ţinu respiraţia când uşa se zgâlţâi.

Afară, Bobby aştepta.

— Lorelei, spuse. Sunt eu, Bobby, lasă-mă să intru.

— Nu, spuse Lorelei.

— Dar e camera mea, spuse Bobby furioasă. Am venit aici înaintea ta!

— la altă cameră, zise Lorelei, încăpăţânată.

— Ascultă, proasto....

— Pleacă, sau chem poliţia!

Bobby ezită.

— Ascultă, Lorelei, fii rezonabilă. Tot ce vreau e să dorm. Nu-ţi fac nimic dacă tu nu vrei. Sincer.

— Ţi-am spus să pleci, spuse Lorelei. Chem poliţia dacă nu pleci. Vorbesc serios.

— Miss Prentice o să afle despre asta, bombăni Bobby prin uşă.

Lorelei ascultă paşii îndepărtându-se şi mergând spre lift. Nu era cald în cameră, dar ea descoperi că era leoarcă de transpiraţie şi că materialul o deranja. Ar fi vrut să mai facă un duş, dar era hotărâtă să nu mute masa din uşă până dimineaţa.

Rămase trează, ascultând liniştea nopţii şi zgomotele hotelului până când nu se mai auzi nimic. Bobby probabil că i se plânsese doamnei Prentice, dar aceasta şi-o fi dat seama ce se întâmplase şi se hotărâse să o oprească, ca să n-o mai deranjeze pe Lorelei.

Uşurată, Lorelei se duse la fereastră şi ridică un colţ al draperiei. Probabil va vedea o panoramă a oraşului de la înălţimea celor şase etaje. Doar că nu se vedea nici un oraş. Era doar curtea interioară din centrul clădirii. Erau multe lumini aprinse în perimetru şi unele draperii erau trase. În ciuda ei însăşi, Lorelei se pomeni privind în camere.

Într-una era o fată întinsă pe pat, citind. O alta se pieptăna. În alta erau două care...

Lorelei ţipă, făcu ochii mari şi apoi îi închise, încercând să-şi şteargă din memorie ce văzuse. Se întinse pe pat, simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Îşi dorea ca Dean să ştie unde era şi să vină s-o salveze din locul acesta infernal.

Cele două femei stăteau pe pat, complet goale şi păreau că se odihnesc, numai că nu se odihneau. Una din ele era Bobby. Cealaltă era doamna Prentice!

CAPITOLUL 10

Dacă vrei să găseşti o stea de cinema. gândi Lorelei, logic este să o cauţi la Hollywood.

După o noapte obositoare la Hotelul Femeilor se trezise o dată cu zorii. Amintindu-şi ce se petrecuse cu o seară înainte, se ridică repede, se îmbrăcă şi îşi împachetă lucrurile, grăbită să plece. Deplasă baricada şi ieşi pe coridor... Se îndreptă spre lift, sperând să nu fie nevoită să le vadă pe Bobby sau pe doamna Prentice; avea sentimentul că n-ar putea să le vadă fără să i se facă rău. Nici măcar nu vroia să se gândească la ele. Încercă să nu se gândească la nimic, neuitându-se nici la dreapta, nici la stânga, şi ieşi repede în stradă.

Aerul dimineţii era rece şi proaspăt, dar ea era sigură că va fi o zi minunată şi-l va găsi pe Dean.

Luă un taxi spre staţia de autobuz, unde luă micul dejun într-o cafenea. I se făcu pentru un moment dor de casă, când văzu un autobuz cu inscripţia NEW YORK. Îi readuse în minte pe toţi cei de acasă, prietenii de acolo. Spera ca mătuşa Louise să nu fie prea îngrijorată din cauza ei, va trebui să-i scrie şi s-o asigure că era în siguranţă. Dar era hotărâtă să-l găsească mai întâi pe Dean. Ştia că dacă ea şi Dean ar fi din nou împreună, nici o forţă de pe pământ nu i-ar putea despărţi.

Îşi luă bilet şi se urcă în autobuzul pentru Hollywood. Îşi apropie faţa de fereastră şi privi palmierii. Maşini sport rulau pe lângă autobuz, sau îl depăşeau. Un tip blond, cu părul fluturând îi făcu semn cu mâna; ea îi răspunse, zâmbind.

Autobuzul urcă o pantă şi făcu la stânga, pe o şosea pe care scria Bulevardul Hollywood. Simţea cum o cuprinde emoţia. Era chiar în Hollywood. Era un indicator chiar şi pe un munte în apropiere. Hollywood, repetă ea.

Se uita după vedete. Treceau acum pe lângă teatrul Pantages, unde muncitorii aranjau reflectoarele pentru o premieră. Clădiri,

birouri, cluburi de noapte şi magazine se înşiruiau unele după altele.

— Hollywood and Vine, spuse şoferul când autobuzul opri la colţ.

Lorelei coborî, luându-şi bagajul. Când autobuzul demară, stătu un moment, ameţită şi apoi traversă strada la magazin.

Înăuntru găsi obişnuitele cărţi de telefon, dar nu găsi numele de Dean Richards. Sună la Informaţii, dar operatorul nu o putu ajuta. Acum stătea şi sorbea dintr-o Coca-cola, întrebându-se dacă-l va mai găsi vreodată pe Dean. Părea fără speranţă totul, astfel încât ar fi vrut să plângă. Sigur, mai putea căuta şi la studiouri, dar era posibil să nu-l găsească nici acolo, şi atunci, unde să-l mai caute?

— Scuzaţi-mă, domnişoară, spuse cineva.

Lorelei ridică privirea. Un om mărunţel şi sfrijit cu o creastă blondă şi o faţă familiară stătea pe un scaun în faţa ei şi-i întindea un cartonaş alb.

— Încântată să te cunosc, domnule Dobkin, spuse ea, dar nu înţeleg ce doreşti de la mine.

Stanley Dobkin zâmbea cu răbdare, îşi scoase ţigara din gură şi o folosi ca să se scarpine în vârful nasului.

— Vreau să te fac o a doua Marlyn Monroe.

Lorelei îl privi surprinsă.

El o apucă de braţ.

— Nu pot să ţi-o promit, desigur. Ai putea să rămâi doar un minunat model al Hollywoodului, dar ai putea să şi joci.

Lorelei se îndreptă în scaun şi se lăsă covârşită de gânduri. Îşi închipuise că Dean era cel cu talentul în „show-business" în familie şi că ea ar fi bucuroasă să-i fie menajeră. Dar dacă ar juca amândoi, ar avea ceva în comun şi poate ar putea chiar să joace în acelaşi film.

— Dar de ce? Ce am eu deosebit?

El rânji.

— Dacă până acum nu ştii ce ai deosebit, înseamnă că nu te-ai dezbrăcat niciodată în faţa unei oglinzi.

— Dar...

Stanley Dobkin o întrerupse, strângând-o de braţ.

— Ştiu ce-o să spui, păpuşă. Că eşti tânără, frumoasă, ai un corp frumos, dar că n-ai experienţă în pozat. Ei bine, nu-ţi mai frământa căpşorul ăsta frumos. Bătrânul Stanley o să te înveţe tot ce e nevoie să ştii şi-o să-ţi plătească cinci dolari pe oră pentru asta.

Oare Dean n-ar fi mândru de ea, dacă ar fi un model faimos? gândi Lorelei. Şi cinci dolari pe oră nu erau deloc de aruncat. Erau mulţi în Attica, care nu câştigau atât. Sigur, nu era atât de naivă încât să creadă că o carte de vizită era de ajuns ca să facă dintr-un om un căutător de modele. Sorbi gânditoare din coca-cola, dorindu-şi ca Dean să fie acolo ca s-o ajute să ia o hotărâre

— Ascultă, spuse Stanley Dobkin. E evident că abia ai venit la Hollywood, se vede după valize. Sunt un bun cunoscător de talente şi tu ai din plin, păpuşică. Vreau să spun că ai acel ceva deosebit. Ar fi păcat să-l risipeşti.

— Nu ştiu, meditä Lorelei. Ideea era într-adevăr tentantă. Ce invidioasă ar fi Sally Mealor şi restul fetelor dacă ar şti că ea se pregăteşte să devină model. În ce fel de posturi ar trebui să pozeze?

— Am astăzi o şedinţă de pozat pentru un model de costume de baie pentru televiziune.

— Costume de baie? spuse Lorelei. Ştia că arăta bine în costum de baie, dar să se şi plimbe aşa...

— Pentru Televiziune, spuse Stanley Dobkin. Cei de la T.V. sunt destul de restrictivi. Nu ne-ar da voie să apărem pe post cu ceva indecent.

— Asta aşa e, admise Lorelei. Bine, domnule Dobkin, am să încerc slujba dumneavoastră.

— Grozav! spuse el, bătând-o pe picior, care-i numele tău, păpuşică?

Îi spuse, şi el o ajută să se urce într-un taxi cu tot bagajul, apoi demară spre West Avenue. Pe tot parcursul drumului, Stanley Dobkin fu ocupat să-i studieze picioarele.

Aprobă cu hotărâre:

— Lorelei, ai nişte picioare foarte frumoase!

— Mulţumesc, zise Lorelei, neştiind ce altceva să spună.

Privirea ei era nehotărâtă şi îşi deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Taxi-ul îi depuse în faţa unei clădiri care adăpostea

o spălătorie, un magazin cu diverse mărfuri şi un spaţiu înconjurat de draperii groáse, unde se putea citi „STAR STUDIOS", scris pe o uşă vitrată.

— Am ajuns.

Stanley Dobkin părea exuberant, cărând una dintre valizele fetei. Lorelei îl urma.

Se aflau în camera de recepţie. O blondă suplă într-un pulover mulat stătea în spatele unui birou; bea o coca şi citea o revistă. Privi către ei şi zâmbi.

— Salut, Dobky, spuse. Când începe spectacolul?

Stanley Dobkin se încruntă.

— Nu-mi mai spuse Dobky, zise el. Şi spectacolul începe într-o oră. Arătă cu degetul peste umăr. Ea e Lorelei. Vrea să încerce. Vreau să-i spui ce trebuie să facă, Gayle.

Gayle o privi pe Lorelei şi aprobă.

— Vrei să-i mai spun şi altceva?

— Doar ce trebuie să facă, atâta tot.

Când el intră în cealaltă cameră, Gayle spuse:

— Poţi să-ţi laşi bagajele aici, dacă vrei. Eşti nouă în oraş?

Lorelei aprobă.

— Dobky e foarte rapid. Ştie unde să caute.

— Pare amabil, spuse Lorelei.

Gayle aprobă, ieşind din spatele biroului. Avea o fustă scurtă şi Lorelei putea să jure că n-avea nimic pe dedesubt.

— Hai, vino! Am să-ţi arăt ce trebuie să faci.

O conduse pe Lorelei într-o cameră lungă, slab luminată. Ceva ce semăna cu o cameră de luat vederi stătea într-un colţ.

— Aici vei evolua. Vii dinspre cabina de probă, te întorci, mergi înapoi spre cabină şi te schimbi în alt costum.

— Asta-i tot? spuse Lorelei, plăcut surprinsă.

— Asta-i tot, spuse Gayle. Vom fi trei în după amiaza asta. Juanita trebuie să vină imediat. Vrei o coca-cola?

— Mi-ar place.

Stăteau în camera de aşteptare, beau coca şi discutau. Stanley Dobkin, căutătorul de talente, o descoperise pe Gayle într-o staţie de autobuz. Tânără, zveltă, drăguţă, nu ştia ce altceva să facă.

— Ei bine, cel puţin apari la T.V., spuse Lorelei.

Gayle se încruntă.

— Dragă...

Stanley Dobkin intră în încăpere.

— Juanita a venit?

— Încă nu, spuse Gayle.

— Mai bine începem fără ea, hotărî ea. Făcu semn spre Lorelei. Voi, copii, puteţi intra în cabină oricând.

— Ca mieii la tăiere, spuse Gayle, ridicându-se. Hai, Lorelei, publicul aşteaptă.

Se îndreptară spre cabina de probă. Gayle se îndreptă spre uşă şi un fascicol de lumini o orbi pe Lorelei, care clipi şi se opri.

— O să te obişnuieşti, spuse Gayle.

Lorelei o urmă în cameră şi închise uşa după ele. O banchetă de lemn stătea lângă perete, iar celălalt perete era complet acoperit de oglinzi. Mai multe lumini fluorescente, acopereau tavanul, împrăştiind umbre prin colţuri. O cutie cu costume de baie stătea pe banchetă.

— Acum trebuie să ne schimbăm, o anunţă Gayle. Încercă să dea un ton vesel vocii sale, dar era numai oboseală.

Zâmbind, se ridică şi începu să-şi tragă fermoarul de la fustă, ieşi din ea. Purta cei mai fini chiloţi pe care-i văzuse Lorelei. Stătea

în faţa oglinzii de parcă poza în faţa unui public.

Îşi scoase brasiera, care căzu de pe sâni. Erau mari, dar fermi şi nu aveau nevoie de susţinere. Lorelei privea fascinată, dorind să aibă şi ea un asemenea piept. Ai ei aveau o formă frumoasă, dar nu erau ca ai lui Gayle. În faţa acestei fete, Lorelei nu se simţea femeie şi nu se putea abţine să nu-i admire corpul.

Gayle îşi scosese chiloţii. Ieşi din ei, răsucindu-i şi începu să meargă languros prin mijlocul camerei, mişcându-şi uşor şoldurile. Nu-i era ruşine de goliciunea ei, părea că, dimpotrivă, chiar îi place. Poate că, se gândi Lorelei, fata îşi închipuia că era cu un bărbat, tot aşa cum îşi închipuia ea în intimitatea dormitorului său.

Gayle alese un costum întreg din cutie, îl îmbrăcă încet, mişcându-se de parcă ar fi auzit o muzică stranie. Trase bretelele şi merse la uşă.

— Mai bine ai începe să te schimbi, o sfătui ea.

Închiderea uşii o scoase pe Lorelei din letargie. Se grăbi să-şi scoată bluza, apoi fusta. Ezită când ajunse la brasieră, şi apoi o

desfăcu dintr-o mişcare şi îşi eliberă sânii. Îşi scoase şi chiloţeii şi îi puse pe banchetă.

Abia atunci se privi în oglindă. Îşi amintea de zilele când se dezbrăca în faţa oglinzii. Ce spusese Stanley Dobkin? „Dacă nu ştii ce ai, înseamnă că nu te-ai mai dezbrăcat de multă vreme în faţa oglinzii".

Părea într-adevăr că trecuse o veşnicie. Chiar numai privindu-se în mod obiectiv în oglindă, putea vedea ceea ce indicase el. Nu avea proporţiile lui Gayle, dar trupul ei era tânăr şi bine format. Sânii obraznici stăteau fermi şi trupul ei îi oferea perspectiva unui arc avântat spre pântecul supt. Îşi privi linia pântecului şi încercă să nu se gândească că într-o lună avea să se bombeze.

Îşi goni gândurile din memorie. Asta va fi peste un an de acum încolo. Acum era o fată drăguţă, cu un trup bine făcut. Cum îşi mişcase Gayle şoldurile? Aşa? gândi ea uitându-se în oglindă.

Uşa se descuie şi Gayle intră. Lorelei se opri în mijlocul unei piruete şi fu cât pe-aci să cadă. Gayle râse încurajator.

— Te descurci foarte bine, spuse. O privi pe Lorelei şi aprobă. Ai un trup frumos.

— Mulţumesc, spuse Lorelei.

Nu o deranja că Gayle o privea. Interesul acesteia era pur şi simplu profesional. Alese repede un costum şi-l îmbrăcă.

— Sper... sper că nu sunt în întârziere.

— Eşti bine, o asigură Gayle. Ai tot timpul.

Lorelei se asigură că toate capsele sunt bine închise înainte de a închide uşa. Era un costum modest, întreg, dar ea era convinsă că-i pune în valoare cel mai bine silueta.

Luminile erau aprinse în cameră şi domnul Dobkin stătea în spatele camerei zâmbindu-i.

Merse încet prin cameră, stând cât de drept putea şi mişcându-şi corpul aşa cum credea că trebuie să-l moduleze. Se întreba dacă cei de acasă o vor vedea la televizor. Nu-i păsa, pentru că nu făcea nimic rău. Probabil că erau invidioşi pe ea. Ce-o să spună Sally Mealor, când îi va scrie şi-i va spune că lucrează pentru televiziune?

Alese un colţ al camerei, apoi se răsuci şi se întoarse. În spatele camerei, Dobkin îi făcu semnul de O.K. cu mâna. Lorelei zâmbi.

Apoi tresări. În spatele lui Dobkin era un alt bărbat, şi ea încercă să-l vadă. Arăta bine şi era foarte distins, cu părul negru uşor

înspicat cu cenuşiu şi cu o mustaţă scurtă. Nu se poate, gândi, e chiar Tony Rennick, vedeta de cinema!

Se apropie cu gândul să-l vadă mai bine, dar el ieşi din raza vederii ei. Dezamăgită, nu încercă să lase să se vadă nimic pe faţa ei. Intră în cabină şi închise uşa după ea.

Gayle îşi punea un costum în două piese.

— Gayle, spuse Lorelei surescitată, ghici pe cine am văzut?

Gayle zâmbi.

— Pe cine?

— Tony Rennick. Pot să jur că era el!

Zâmbetul lui Gayle se şterse.

— L-ai văzut pe Tony Rennick? Unde?

Lorelei indică peste umăr.

— Acolo. Vorbea cu domnul Dobkin.

Gayle scrâşni.

— Ticălosul dracului! Şi eu îmi dădeam toată silinţa aici!

Lorelei o privi, neînţelegând nimic.

— Ce?

Uşa se deschise şi intră o micuţă mexicană foarte drăguţă.

— Salut, copii, zise, scuzaţi întârzierea.

— Juanita, ea e Lorelei, spuse Gayle. Fă-mi plăcerea şi spune-i tu despre ce e vorba aici, da? Te exprimi mai bine ca mine.

Gayle merse înfuriată spre uşă şi o trânti după ea.

— Încântată să te cunosc, fetiţă, spuse Juanita, aşezându-se şi începând să se dezbrace. Ce vrei să ştii?

— Nu sunt sigură, spuse Lorelei, trăgând bretelele costumului de baie. Tocmai i-am spus lui Gayle că l-am văzut pe Tony Rennick şi a plecat ca o furtună.

Juanita râse. Îşi scoase bluza şi tocmai îşi desfăcea brasiera, dând la iveală un piept mic, dar frumos.

— Gayle încearcă de luni de zile să se cupleze cu Tony Rennick dar, cu excepţia spectacolului pe care i-l oferă, el o ignoră.

— Deci îl cunoaşte! spuse Lorelei, trăgând de costum până în talie şi oprindu-se la şolduri.

— Sigur. Toate îl ştiu. Te prezint eu, dacă vrei.

Juanita îşi desfăcu fusta şi o lăsă să cadă de-a lungul picioarelor. Nu purta altceva decât o centură, ciorapi şi pantofi cu tocuri înalte. Lorelei o privi. Juanita semăna cu ea, cu excepţia coloritului şi erau mici diferenţe în linia curbelor.

— Gayle era doar invidioasă, spuse Juanita, că Tony nu era aici privind-o pe ea, goală, decât pe tine, în costum de baie.

Lorelei simţi că îngheaţă.

— Aici, privind-o? spuse ea, încet.

Juanita, o privi, stupefiată, apoi se încruntă.

— Vrei să spui că nu ştii? Afurisitul ăsta de Dobkin! I-ar face bancul ăsta şi maică-sii, dacă ar putea.

— Să facă... ce? spuse Lorelei.

Juanita ridică din umeri.

— Atunci îţi spun eu. Nu te afli chiar la televiziune. Camera de afară e o rablă care nu funcţionează de ani de zile. Adevăratul spectacol e aici. Lui Tony Rennick îi place să se uite la fete şi-l plăteşte pe Dobkin să i le găsească. Chiar acum se află în spatele acestei oglinzi cu două feţe şi ne priveşte distrându-se. Amuzant, nu?

Lorelei îşi simţi pielea de găină şi începu să tremure. Ar fi trebuit să-şi pună repede hainele şi să fugă. În loc de asta, se uita la oglindă. Părea o oglindă obişnuită, reflectând imaginea a două femei goale. Dar ştia că Juanita spusese adevărul. Era un geam de fapt, în spatele căruia era un om care o privea îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se, bucurându-se

de fiecare mişcare a corpului gol, privind spre locurile secrete, pe care ea le păstra doar pentru Dean.

Simţea un soi de greaţă, amestecată cu ruşine şi oroare. Dar ciudat, nu era oripilată de faptul că fusese păcălită de Stanley Dobkin, ci de faptul că se simţea emoţionată. Ar fi trebuit să fie supărată, să ia ceva greu şi să spargă oglinda în mii de bucăţele.

Or, dimpotrivă, simţea căldura penetrând-o şi circulând de-a lungul picioarelor şi a întregului corp. Şi deodată se simţi mai vie, mai prezentă ca oricând. Gayle avea un corp perfect, dar Tony Rennick nu făcuse dragoste cu ea. Ea făcuse tot ce putea ca să-l incite, dar el ieşise ca s-o privească pe Lorelei în costum de baie.

Era minunat să se simtă dorită.

CAPITOLUL 11

Maşina sport intră în trafic. Era un Austin-Healey pe care Tony Rennick îl mânuia expert. Lorelei se ţinea cu ambele mâini şi se simţea una cu scaunul când maşina lua curbele. Vântul o înconjura, tăindu-i respiraţia.

Îl privi pe Tony, îi privi părul grizonat fluturând în vând. Arăta exact ca în filmele sale, avântat, îndrăzneţ. El îi zâmbi, apăsă mai tare pe accelerator şi maşina îi răspunse.

— Îţi place? o întrebă, peste zgomotul motorului.

— E minunat, spuse ea.

Nu mai fusese până atunci în vreo maşină sport şi se simţea de parcă nu trăise cu adevărat. Senzaţiile din parcul de distracţii erau floare la ureche pe lângă asta.

El părăsi autostrada, încetini şi opri la un semafor.

— Apartamentul meu e doar la câteva mile de aici, spuse el.

Lorelei se simţi vinovată auzindu-l. Se gândea că-l înşeală pe Dean în apartamentul acestui străin. Şi totuşi, din cauza lui Dean făcea asta. În afară de aceasta, nu vroia să facă dragoste. Era sigură că Dean va înţelege asta. Părea că se apropie de urmele lui. Poate îl va vedea chiar în seara asta.

Merseră pe o stradă aglomerată, apoi ieşiră pe o stradă laterală într-un cartier cu o ambianţă fantastică, tropicală.

Tony acceleră, apoi intră într-o parcare. Opri motorul şi îi zâmbi.

— Casă, dulce casă, îi spuse.

Ieşiră din maşină, îi luă valizele din portbagaj şi o luă spre uşile de sticlă ale apartamentului.

În spatele lor, Lorelei văzu o grădină mare, cu o piscină şi mulţi oameni care plonjau în ea. Urcară nişte scări care duceau la apartamentele ce înconjurau piscina. O roşcată voluptuoasă, într-un costum de baie din două

piese, care se bronza la soare zâmbi şi era pe punctul de a face semn cu mâna, când o observă pe Lorelei. şi se încruntă, mutându-şi atenţia în altă parte. Tony încercă să-şi reprime un chicotit, dar nu reuşi.

— Sper că nu vei avea necazuri, vreau să spun din cauza venirii mele aici, spuse Lorelei.

— Lorelei dragă, eşti un copil naiv, dulce şi inocent. Vii în apartamentul unui burlac cu un renume de lup sălbatic şi te temi pentru reputaţia *lui!* Îi luă mâna şi i-o mângâie. Eşti o fată remarcabilă.

— Am vrut să spun că s-ar putea ca prietenele celelalte ale tale să se supere pe tine.

— Cele ca... Gwen? întrebă el. arătând-o pe roşcată.

— Şi Gayle, spuse ea. E îndrăgostită de tine. ştii?

El scutură din cap.

— E îndrăgostită de ideea ei despre mine. E o diferenţă.

Se opri în faţa unei uşi acoperite cu o draperie, numărul şapte. Poate va fi numărul său norocos. Tony vârî cheia în broască, deschise uşa şi-i făcu loc să intre.

Lorelei aruncă o privire în urmă şi văzu ura din ochii lui Gwen, dar se scutură şi intră în apartamentul lui Tony. Uşa se închise, separându-i de zgomotele de afară.

Lorelei rămase uimită de frumuseţea interiorului. Covorul şi pereţii erau albi. Un candelabru atârna deasupra barului auriu cu acaju. Pe pereţi erau tot felul de picturi scumpe. Lângă perete se vedeau o canapea mare şi fotolii cu o măsuţă rotundă de marmură albă.

Lorelei se minuna în sinea ei. Deci aşa trebuia să arate camera unui celibatar la Hollywood.

— Îţi place? o întrebă el.

Ea se răsuci entuziasmată.

— Sunt încântată, strigă ea. Pot să văd şi restul?

— Sigur că da, îi zâmbi el. Dar mai întâi...

Se apropie de ea, o înconjură cu braţele şi o sărută blând... Ea n-ar fi vrut, dar se simţi incapabilă să-i reziste. Totul era atât de minunat. El era minunat.

— Mă bucur că nu eşti supărată pe mine pentru trucul cu oglinda, îi spuse, ţinând-o în

braţe. Îmi place să văd fete goale. Îmi place să le văd îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se.

— Ar face asta şi la tine în apartament, dacă le-ai lăsa.

— Cred că da, admise el, dar n-ar fi acelaşi lucru. Când sunt în spatele oglinzii mă simt ca şi cum aş fura ceva, aş privi pe furiş. E un sentiment de vinovăţie plăcută şi îmi place, mai ales că evit riscurile unui voyeur obişnuit.

— Înţeleg, spuse Lorelei, deşi de fapt nu înţelegea. Credea că acest bărbat s-ar putea bucura de mai mult decât de privitul unei femei. Cu siguranţă că atunci când ai avut atâtea femei câte a avut probabil Tony Rennick în viaţa lui, poate că sexul şi-a mai pierdut din interes.

Când se gândea la asta. Lorelei încerca să-şi imagineze cum ar fi. Acum, când o ţinea în braţe. Lorelei simţea din nou cum o cuprinde focul pasiunii, întrebându-se dacă ea ar fi în stare să-i redea lui Tony gustul pentru dragoste.

El o sărută pe nas.

— De ce nu faci un tur de onoare, în timp ce prepar ceva de băut.

Ea porni în timp ce Tony prepara băuturile. Văzu baia, dormitorul şi toate ascunzişurile. Observând cât de curat era totul, Lorelei bănui că are probabil o menajeră care îi face menajul, căci totul părea atât de curat şi ordonat!

Când se întoarse în camera de zi îl zări pe canapea, cu picioarele strânse sub el, în faţa a două pahare cu cuburi de gheaţă. Se lipi de el, lăsându-l să o îmbrăţişeze în timp ce îşi înfunda picioarele cu satisfacţie în canapeaua moale.

Chicoti brusc.

— Ce e? spuse el.

— M-am întrebat — e o simplă curiozitate, la care poţi foarte bine să nu răspunzi — dar cu canapeaua asta care e atât de plăcută, m-am întrebat dacă ai stat vreodată *gol* pe ea.

El îi zâmbi.

— N-am simţit nevoia.

— Nu singur, vroiam să spun, zise Lorelei.

— Vrei să spui că ar trebui să *încercăm?*

Ea ezită doar o clipă.

— Da, spuse.

El luă unul din pahare.

— Cred că prietenul tău n-ar aprecia prea mult scena, îi spuse el, încetişor.

— Nu, spuse Lorelei, cred că nu.

Dar el nu-i aici, vru ea să strige, iar *tu eşti,* şi eu am nevoie de cineva *acum!* Sorbi şi ea din pahar, dar nu reuşi să stingă focul care îi rodea măruntaiele. Era scandalos! Stătea aici, lângă o vedetă extrem de sexy, care refuza s-o seducă pentru că avea principii! Se întreba câte femei avusese Dean de când plecase din Attica.

Se întrebă, dar de fapt nu-i păsa. Era în natura bărbatului să iubească, la fel ca femeia. Când se vor întâlni din nou, nu-l va scăpa din ochi.

Şi poate deseară, gândi ea, va fi noaptea aceea. Nu se putea supăra pe Tony, pe ceea ce făcuse el la Star Studio. Era atât de fermecător şi de altfel se scuzase. Şi dintr-o dată, se gândi că poate-l cunoştea pe Dean. Nu-l cunoştea, în schimb o cunoştea pe Muriel Hayden.

— De fapt, spuse el, Muriel dă chiar o petrecere în seara asta, la ea acasă. Ce-ar fi să mergi cu mine, poate că-l găsim acolo pe prietenul tău?

Lorelei se gândi că era o idee minunată şi când el îi oferi găzduire ca să se spele şi să se schimbe, acceptă. Se gândise că poate vor face chiar dragoste.

Din nefericire însă, era mult prea gentleman ca să ia femeia altui bărbat.

Era de înţeles, gândi Lorelei, dar frustrant.

CAPITOLUL 12

Casa lui Muriel Hayden era cam cât Gara Centrală. Părea, cel puţin. Era o casă în stil colonial. la care ajungeai după ce treceai de o poartă. păzită şi parcurgeai o şosea lungă. Când Austinul acceleră pe drumul către casă, Lorelei fu impresionată.

— Trebuie că are mulţi bani ca să trăiască într-un loc ca ăsta.

— Are, aprobă Tony. A făcut o groază de bani în filmul mut şi a investit mulţi. Nu trebuie să-ţi faci griji de unde-şi cumpără următorul Cadillac.

— Atunci de ce se zbate să revină pe platou? Sigur că nu banii sunt motivul.

— A investit mult în tot felul de neisprăviţi. Cariera i-a adus mai mult rău decât bine. Dar tot ce-i trebuie de fapt este un tânăr care să-i

spună că nu e atât de bătrână pe cât e, iar ea e gata să-i cumpere piesa sau să-i dea un rol principal într-o piesă alături de ea. E egocentristă. A fost o dată o fată strălucitoare, centrul atenţiei oriunde s-ar fi dus. Şi apoi, într-o zi s-a uitat în oglindă şi a văzut o femeie în vârstă, de cincizeci de ani, lipsită de frumuseţe şi strălucire...

— Biata femeie! o compătimi Lorelei. Trebuie să fi fost groaznic pentru ea.

— Sunt multe lucruri pe care banii, din nefericire nu-i pot cumpăra, spuse Tony.

Lorelei se încruntă. I se păruse, sau Tony se referise la el la fel de bine ca şi la Muriel Hayden? Nu, era ridicol. Tony Rennick avea tot ce era posibil şi totuşi rămăsese celibatar. Arăta bine. Avea suficientă avere. Succes. Femei câte voia. Goni aceste gânduri.

Se părea că lui Muriel Hayden îi plăcea să dea petreceri. În stânga casei era un mare spaţiu de parcare, aproape plin de maşini scumpe. Tony parcă între un Cadillac şi un Lincoln Continental.

Era doar ora zece, dar petrecerea era deja în toi. Se strecurau până la ei sunetele muzicii

unei orchestre. Coborâră din maşină şi se întreptară spre intrare, braţ la braţ.

— Ce trebuie să fac? întrebă Lorelei, panicată. Cum trebuie să mă port?

Tony îi zâmbi.

— Fii tu însăţi, îi spuse, sărutând-o pe obraz, şi toată lumea va fi nebună după tine, ca şi mine.

Lorelei se simţi fericită. Ştia că în felul lui Tony era sincer, dar ea trebuia să aibă grijă să nu iasă din standarde. Arăta foarte bine Tony în smokingul alb, încât Lorelei se simţea mândră de a fi cu el. Poate că avea astfel ocazia să-l facă gelos pe Dean.

Îi spusese însă că nu are ce purta la o astfel de petrecere.

— O să fii o senzaţie, spuse Tony.

— Nu, sincer, nu am nimic deosebit. Doar dacă nu ai tu.

Problema se rezolvă uşor. Au mers la cumpărături şi Tony îi cumpără o rochie care costa 125 de dolari. La început nu vru să accepte, dar ei insistă şi-i spuse că-l va face fericit dacă o primeşte. Ar fi vrut să-i poată înapoia banii, mai ales că începuse să simtă

ceva emoţionant pentru omul minunat care refuza să profite de ea, chiar şi când ea şi-o dorea.

Chiar şi interiorul casei se asemăna cu Gara Centrală, doar ceva mai primitor. Orchestra aflată undeva într-un colţ cânta un cha-cha-cha, iar oamenii se amestecau dansând, sorbind diverse băuturi şi conversând.

Intrară în mulţime şi curând fură înghiţiţi de ea. Câţiva dădură din cap la adresa lui Tony şi Lorelei nu putu să nu observe cu satisfacţie cum destui bărbaţi o priveau cu o nedeghizată admiraţie.

Ştia că arată foarte bine. Rochia conta mult. Se mula ca rochiile balerinelor, fără spate, cu broderii argintii, lăsând să se vadă o mare parte din trupul ei. Din fericire Lorelei avea ce arăta.

— Aşteaptă aici, spuse Tony. O să aduc ceva de băut şi am să te prezint.

Plecă şi Lorelei privi mulţimea căutând vreo faţă familiară. Nu era nici una. Un tânăr îşi făcea loc prin mulţime spre ea. Era ceva familiar în expresia lui; vocea îi era puternică.

— Salut, spuse. Nu cred că ne-am mai întâlnit. Mă numesc Dwight Latour.

— Lorelei Goodwin, spuse ea.

— Încântat să te cunosc, Lorelei. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

— Mulţumesc, spuse ea, dar îmi aduce Tony.

— Tony?

— Tony Rennick. Probabil ai auzit de ei.

Dwight râse.

— Sigur că-l ştiu. Ia spune, ce caută o puicuţă ca tine cu un răţoi bătrân ca el?

Lorelei îl privea, uimită. În loc să pară impresionat, o insulta.

— Ia ascultă...

— Scuze, spuse Dwight. E o dulceaţă, probabil. Eu n-am spus decât ce-am auzit...

— Că e un bătrân lup afemeiat? spuse Lorelei. Ei bine, cu mine a fost deosebit de drăguţ. Ţin foarte mult la el. Ezită. Ce-ai auzit?

— Trebuie să vezi ca să crezi, spuse Dwight. Oricum, hai să nu ne certăm. Nimeni nu se ceartă la petrecerile lui Muriel. Se îmbată doar şi pleacă la culcare în camerele de sus.

— Unde este Muriel? întrebă Lorelei.

Dwight îi arătă.

— E centrul atenţiei unui grup de admiratori de-ai ei pe-acolo.

Lorelei urmări direcţia indicată de el. În celălalt colţ văzu o femeie bătrână, prea strident machiată, într-o încercare nereuşită de a-şi ascunde vârsta. Se întindea după foc, cu o ţigară între degete şi unul dintre admiratori i-l oferi. Când aprinse bricheta se uită în direcţia lui Lorelei. Era... Dean!

Părea că n-o văzuse, căci se întoarse spre Muriel, oferindu-i foc.

— Dezgustător, nu? spuse Dwight. Să se prefacă astfel că sunt înnebuniţi după o fosilă ca ea!

— Dar observ că îi apreciezi băuturile! spuse Lorelei. Scuză-mă!

Se îndreptă spre Dean prin mulţimea care-i separa.

Ce îi va spune? se întrebă ea? O va îmbrăţişa, sau o va duce în vreun loc liniştit, unde să poată discuta? Sătea cu spatele la ea şi era vrăjită de puterea pe care o degaja. Inima îi bătea puternic când se apropie de el.

Şi apoi. când se apropie suficient, spuse încet:

— Dean...

El se întoarse încet. dar fără nici o emoţie pe faţă.

— Bună, Lorelei, spuse.

— Ce mai faci?

— Bine, spuse el. Şi tu?

— Cred că bine. Nu eşti surprins că mă vezi?

— Ba da.

În ciuda ei, Lorelei se încruntă. De ce? gândi. De ce mai vorbeau, dacă nu aveau nimic unul pentru celălalt?

— Putem merge undeva să stăm de vorbă? întrebă Lorelei.

Dean ezită.

— Presupun că da. Se întoarse spre grupul în care era. Scuzaţi-mă o clipă. Mă întorc imediat.

— Unde mergem?

— Pe aici, spuse el, arătând o uşă. E o grădină afară.

Ea încercă să-l prindă de mână, dar el se feri.

Îi deschise uşa şi ieşiră în noaptea rece. Grădina era liberă, deşi mai erau câteva cupluri printre copaci.

— E atât de ferită pe cât se poate, spuse Dean, dar sunt sigur că unii ne vor observa.

— Îmi aminteşte de Vultur, spuse Lorelei.

Dean se încruntă fără s-o privească.

— Ai primit scrisoarea mea?

— Da. Dar ştiu că n-ai vorbit serios acolo, Dean. E altceva între noi. Ai mai avut şi alte fete, eu m-am mai întâlnit şi cu alţi băieţi, dar nu e acelaşi lucru.

El scuturâ nerăbdător din cap.

— Nu, nu înţeleg. Nu e nimic între noi. Am vorbit serios în scrisoare, Lorelei. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să te întorci acasă.

Ea simţea că-i dau lacrimile, dar se sili să nu plângă.

— Nu poţi vorbi serios, Dean!

— Te rog, fără scene! În ceea ce mă priveşte, afacerea noastră e clasată. Ah, la dracu', ce mai vrea muierea asta?

Cineva, o voce de femeie striga dinăuntru. Apoi Muriel apăru în cadrul uşilor

— A, aici erai, Dean dragă. Te-am căutat peste tot. Am nevoie de un foc şi numai tu ştii cum s-o faci.

— Nu te duce, Dean, te rog nu te duce!

— Îmi pare rău, Lorelei, spuse Dean. La revedere!

Trecu pe lângă ea şi se apropie de Muriel.

— Eram îngrijorată, dragă, spuse Muriel.

Lorelei se întoarse, ascunzându-şi lacrimile. Era un coşmar oribil. Traversase întreaga ţară, trecuse printr-o mulţime de aventuri ca să-l descopere pe Dean, dar el n-o voia. Poate că dacă ar şti că aştepta un copil...

Nu! Trebuia s-o dorească pentru ea, nu din simţul datoriei!

— Aşa cum spuneam, spuse o voce în spatele ei, să facă dragoste cu o cioară bătrână când poate avea o puicuţă ca tine! O carieră nu merită atâta!

Lorelei privi faţa încrezută a lui Dwight.

— O, taci o dată! spuse ea şi-i plezni peste faţă.

Apoi se grăbi să intre în salon, fără să se uite înapoi. Îi părea rău pentru propria ei persoană, dar acum voia să-l găsească pe Tony.

Îl găsi într-un grup, preocupat să discute despre Bernard Shaw.

— Tony, pot să-ţi vorbesc o clipă?

— Desigur, spuse el, exuberant. Scuzaţi-mă, dar mă reclamă frumuseţea, spuse el şi o

urmă. Unde-ai fost, am vrut să te prezint prietenilor mei?

— Vreau să văd ce e sus, spuse Lorelei.

El făcu un semn vag cu mâna.

— Nimic altceva decât dormitoare şi dulapuri.

— Vreau să văd, te rog!

El îi zâmbi.

— Bine. Cum pot să rezist când te uiţi la mine cu ochii ăştia ai tăi mari şi frumoşi? Hei, ăsta ar fi un titlu grozav, mă întreb de ce nu s-a gândit nimeni la el.

Mersul îi era nesigur, aşa încât puse unul din braţe pe umerii ei şi urcară. Nimeni nu părea să le dea vreo atenţie, nimeni nu era prea treaz pentru asta. Chiar şi cei din orchestră.

Urcară la etajul doi, iar sunetele din salon deveneau din ce în ce mai estompate. Lorelei deschise prima uşă de pe un coridor mochetat.

— Ce dracu ...! se auzi o voce masculină indignată într-un foşnet de cearşafuri.

Lorelei închise în grabă uşa, murmurând nişte scuze.

— Nimic altceva decât dormitoare şi dulapuri, murmură Tony maliţios şi o conduse la a doua uşă.

Camera era liberă. Ea îl conduse în întuneric şi încuie uşa după ei. Prin fereastra mare se vedea cerul spuzit de stele. Îl duse lângă pat şi apoi se prăbuşiră acolo. El nu se mişcă.

Ea zâmbi şi-i ciufuli părul.

Săracul Tony, gândi. Câte fete nu şi-ar dori să fie aici, unde sunt eu. Ce păcat că a trebuit întâi să te las să te îmbeţi ca să te pot avea! Dean nu mă iubeşte. Niciodată nu m-a iubit. Am fost o proastă. Îşi muşcă buza ca să-şi stăpânească vocea. Dar n-am să mai fiu o proastă multă vreme!

Mâinile ei îi mângâiau obrazul, şi el tremura sub atingerea ei, se aplecă peste el şi gura ei o acoperi pe a lui. Ochii lui se deschiseră şi încercă să se ridice.

— E-n regulă, dragule, spuse ea cu blândeţe, apoi îl sărută din nou

Se întinse lângă el, îi luă mâna şi i-o puse pe piept, peste rochie şi degetele lui se strânseră automat. Simţea o emoţie caldă cum

o învăluie; de mult nu mai lăsase pe nimeni drag s-o iubească, şi iată, acum se întâmpla din nou, iar emoţia părea şi mai intensă ca mai înainte.

Îi luă cealaltă mână şi şi-o puse pe picior. Pielea ei părea că geme la atingerea degetelor lui. Îl ajută să se dezbrace.

Aşteptă cuminte, simţind dogoarea pasiunii înfierbântând-o. Mişcările ei deveniră din ce în ce mai frenetice. Avea nevoie de el, n-avea s-o lase tocmai acum când îl dorea atât de mult!

— Lorelei! strigă el deodată, răsturnându-se pe covor, lângă ea. Se lupta tremurând la picioarele ei, şi apoi se ridică. Acum ştii! spuse el.

Îl privi, stupefiată.

— Ce vrei să spui?

— Acum ştii de ce n-o las pe Gayle să mă viziteze, spuse el, sau pe Gwen, sau altele. Şi de ce te-am refuzat. Te doream atât de mult, încât e de-a dreptul dureros. Dar n-am ce să fac. Vocea îi era ca un duş rece. Sunt impotent. Eşti satisfăcută, acum că ştii? NU pot avea relaţii sexuale cu o femeie. Vocea îi

devenise un strigăt. Duse o mână nesigură la frunte. Trebuie să beau ceva.

Stătea nesigur în faţa uşii. Lorelei încercă să se ridice, dar el o opri cu mâna.

— O să-mi revin, zise. Asta e, îmi pare rău pentru mine. Vreau să fiu singur o vreme.

Descuie uşa şi ieşi pe hol. De jos pătrunseră sunetele muzicii prin uşa întredeschisă. Lorelei îşi puse capul pe pernă şi izbucni în plâns. Dintre toţi oamenii de pe lume, Tony era ultimul pe care ar fi vrut să-l rănească.

În spatele ei uşa se deschise şi se întoarse, descoperind că stătea cineva în cadrul uşii.

— Salut, zise Dwight. Ţinea o sticlă în mână. M-am gândit că noi doi ne-am putea distra de minune.

— Nu cu mine! strigă Lorelei indignată. Sări din pat şi încercă să treacă pe lângă el, dar Dwight încuie uşa şi o prinse în braţe, aruncând-o în pat.

— Puişor, spuse el, se spune că dacă violul este inevitabil, obişnuieşte-te cu ideea şi distrează-te. Crede-mă, în acest moment e inevitabil.

— O să strig după ajutor, spuse ea.

— Poftim! o invită el, zâmbind. Orchestra acoperă tot şi oricum ceilalţi sunt prea beţi ca să le pese.

Se aşează pe pat lângă ea, o înconjură cu braţele şi-i oferi sticla.

— Relaxează-te şi ia un gât din şampania lui Muriel.

Ea încercă să scape, dar el o trase din nou în pat, acoperind-o cu trupul lui.

— Ţi-am oferit de băut, nu-i politicos să refuzi.

Îi puse sticla la gură şi o forţă să bea. Ea încercă să reziste, dar el o ţinea de obraji. Puse apoi sticla lângă pat.

— Mai târziu îţi mai dau, dar acum..

Îi strivi buzele într-un sărut, muşcând-o şi desfăcându-i buzele ca să pătrundă în interiorul gurii ei. Mâinile lui o frământau pe sub rochie. Se simţea ameţită şi deodată dorinţele nesatisfăcute se treziră în corpul ei.

— Aşa, fetiţo, spuse Dwight. Relaxează-te şi ţine-te de mine, şi o să ne distrăm de minune. îţi promit.

Dean, gândi Lorelei disperată, unde eşti? De ce m-ai părăsit? Am fi putut avea o viaţă minunată împreună.

Începu să geamă înăbuşit.

— Asta e, puişor, spuse Dwight, înţelegător, dezbară-te de inhibiţii. O să fie bine. Şi să mai dai jos din hainele astea.

Umblă la fermoar şi-l deschise. Îi scoase rochia, aruncând-o pe jos.

— Foarte frumos, spuse, privind-o.

Lorelei îşi amintea unde e Dean. Era cu Muriel Hyden, aprinzându-i ţigara, zâmbind la glumele ei, făcând tot ce voia ea, numai ca să fie în lumea teatrului. A meritat, Dean? se întrebă. Sper că da, pentru binele tău.

Se ridică şi-şi şterse lacrimile.

— Mi-e sete, spuse. A mai rămas ceva şampanie?

— Aşa da, puişor, spuse Dwight, repede. Îi dădu apoi sticla lui Dwight, el o luă şi o goli. Apoi o aşeză cu spatele pe pat, lipind-o de el.

Curgea foc prin venele ei şi simţea dorinţa crescându-i în trup. La dracu' cu Dean, gândi. Dacă el n-o voia, cel puţin Dwight da. Dwight era mai bărbat ca toţi. Cel puţin ştia ce vroia şi nu-i era frică de nimic.

Se frământă sub el, scoţându-şi bikini-i şi brasiera, care căzură pe podea. Mâinile şi trupurile li se întâlniră. Era străvechiul joc al

femeii şi al bărbatului, şi curând îl împărtăşiră, strigându-şi plăcerea şi durerea.

După aceea, el se ridică de pe ea şi Lorelei se întinse pe pat, împăcată cu lumea. Ar putea fi frumoasă lumea, poate chiar cu Dwight. Poate că l-ar putea uita pe Dean şi ceea ce-i făcuse. Dwight o luase cu forţa, dar o alesese pe ea şi poate că acesta era un semn de dragoste.

— Nu pleca, îi spuse ei, blând. Mă întorc imediat.

CAPITOLUL 13

Multă vreme stărui uitarea şi întunericul, şi inexistenţa. Apoi, încet, se trezi. Deşteptarea, cu razele soarelui şi cu dureri în fiecare os, muşchi şi părticică a corpului, şi cu o mahmureală care-i tortura capul.

Pentru Lorelei conştienţa fu oribilă.

Îşi dădea seama că e în pat. Ştia că trăieşte, dar nu-şi dădea seama dacă asta era bine. Încercă să se relaxeze şi să adoarmă din nou, dar nu putea.

Încercă să-şi amintească ce se întâmplase cu o seară înainte. Îl găsise în sfârşit pe Dean, dar el prefera cariera cu o actriţă bătrână, astfel încât ea încercase să-l seducă pe Tony, numai că Tony nu putea fi sedus. Apoi fusese Dwight şi apoi patru prieteni ai lui, şi apoi

întunericul. Singurul lucru bun fusese întunericul, dar acesta trecuse repede.

Încercă să deschidă un ochi, dar lumina îi rănea privirea. Își apără ochii de soare și ce văzu fu un scaun gol și o cravată.

O cravată! Se ridică brusc, alarmată, și încercă să-și amintească. Puse o mână pe pat să se sprijine. Ce-am făcut? Cine m-a adus acasă?

Soarele strălucea prin fereastră, de unde venea briza mării. Nu recunoștea dormitorul. Părea un dormitor de bărbat.

Lorelei se ridică încet și încercă să-și facă un plan de acțiune. Cineva o dezbrăcase și o îmbrăcase într-o pijama. Oricine-ar fi, ar fi fost mai bine ca ea să plece înainte ca acea persoană să se întoarcă. Dar unde-i erau hainele?

Încercă să le găsească, când se deschise ușa dormitorului.

— Ei bine, spuse fata care intrase, era și timpul să te trezești. Drăguță, tu când te îmbeți, o faci lată, așa-i?

— Crystal Jennings, spuse Lorelei, fericită. Sări din pat în brațele lui Crystal.

Nici nu ştii ce fericită sunt că te văd! E dormitorul tău?

— Nu, al lui Walter. A fost destul de drăguţ să mă lase să stau aici până când ne căsătorim.

— Vă căsătoriţi? E minunat! Dar cariera ta?

Crystal scuturã din cap şi halatul i se mişcă în jurul ei.

— Cine are nevoie de carieră când e vorba de iubire? Şi este, într-adevăr, chiar dacă nu e producător la Hollywood.

— Nu e?

— Nu. Este — n-o să crezi! — agent comercial. A spus că-i pare rău de minciună, dar îi era frică să nu mă piardă, dacă-mi spunea adevărul. Acum, sigur, nu contează pentru că o să-i fiu soţie şi menajeră. Apropo, un prieten de-al tău te aşteaptă jos. Chicoti. Un bărbat.

— Oh. Doamne, trebuie că arăt oribil. Ciufulită, nemachiată!

Crystal râse.

— Arăţi minunat, dragă. Coboară şi vezi ce vrea. Se poartă de parcă ar vrea să-ţi spună ceva. Dacă e ceea ce cred eu, n-ai nevoie de rochie de cocktail.

Lorelei se privi în oglindă. N-o să-l vadă pe Dean aşa. Ar trebui să se aranjeze puţin. Dar nu putea să lase şansa să treacă pe lângă ea.

Crystal deschise uşa.

— Walter, vino aici şi lasă-i să discute.

Walter, într-o pijama multicoloră, trecu pe lângă ea şi Lorelei se năpusti în salon

— Dean! strigă, apoi se opri, dezamăgită.

Era Don Moorehead. Era îmbrăcat cu cel mai bun costum şi părea nelalocul lui.

— Bună, Lorelei, zise.

— Don! spuse ea, stupefiată. Ce faci în California?

— Am venit să te văd, spuse el. Mi-ai lipsit. Foarte mult. Vreau să vii înapoi cu mine.

Mirată, se aşeză pe un scaun, în timp ce el se reaşeză pe canapea.

— Mătuşa te-a trimis după mine?

— Oarecum. S-a gândit că te-aş putea convinge.

— Ce face?

— Îi e dor de tine, desigur, dar în afară de asta e bine. Apropo, s-a măritat o prietenă de-a ta, Sally Mealor

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sally, măritată! Cu cine?

— Cu un tip nou în oraş. Lenny Prinz. Probabil că nu-l cunoşti.

Băiatul de la bar, gândi ea. Pentru fiecare bărbat există câte o femeie. Se gândea ce face Dean în dimineaţa asta.

— Vreau... să te căsătoreşti cu mine, Lorelei, spuse Don.

Lorelei îl privi, neînţelegând la început.

— Trebuie să ştii ceva, Don, spuse ea, după un timp. Sunt însărcinată.

— Ne-am gândit noi că eşti, spuse el. Dar sunt gata să te iert. Vreau doar să fii fericită.

— Care noi?

— Mătuşa ta şi cu mine, firește. Ne pasă amândurora de tine.

— Văd. De unde ai ştiut unde să mă găseşti, Don?

El râse.

— A fost ca într-o poveste cu detectivi. După ce ai plecat, mătuşa ta şi cu mine am recompus scrisoarea pe care ai aruncat-o. Aşa am aflat de actorul acela şi ne-am gândit că ai să-l urmezi probabil în California. Am

verificat fiecare staţie de autobuz. Am încercat să te urmăresc cu avionul, dar nu s-a putut.

Lorelei aprobă.

— Foarte inteligent, din partea ta, Don.

— De fapt, mătuşa ta a fost creierul. Oricum, am venit şi aici, şi am verificat unde stă Dean Richards. Când am vorbit cu el...

— Ai vorbit cu Dean? spuse Lorelei. Când?

— De dimineaţă. Nu m-am formalizat şi am venit, Lorelei. Aparent, Richards locuieşte cu bătrâna aia. A spus aseară că a fost o bătaie şi te-a adus aici, la adresa asta. Ştiam că ai să pleci imediat şi am venit.

Lorelei se ridică.

— La revedere, Don.

El o privi nedumerit.

— La revedere?

— Nu merg cu tine. Spune-i mătuşii c-o să-i scriu.

Don se ridică, confuz.

— Poate că n-ai înţeles. M-am oferit să te iau de nevastă şi să fiu tatăl copilului tău.

— Ciudat, n-am auzit de la tine nimic despre dragoste. Nu contează. Nu mă mărit cu tine, Don, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

El părea uşurat de hotărârea ei.

— Ei, cel puţin o să-i spun mătuşii tale că am încercat. Atunci, la revedere.

Ea închise uşa. O încuie. Sună telefonul, îl ridică.

— Alo?

— Lorelei? Era vocea lui Dean.

Lorelei încercă să-şi stăpânească emoţia.

— Da, Dean.

— Lorelei, spuse el, disperat. Nu poţi să te măriţi cu idiotul ăla din Attica.

— Nu pot? De ce?

El ezită.

— Pentru că trebuie să te căsătoreşti cu mine. M-am simţit ca dracu', că te-am lăsat baltă aseară, dar mi-am dat seama câtă nevoie am de tine. Muriel şi-a găsit pe altul. Nici o carieră nu merită sacrificiul ăsta. Te iubesc, Lorelei. Cred că te-am iubit mereu, dar am avut ideea asta prostească, că ţi-ar fi mai bine fără mine.

— Ai greşit, spuse ea.

— Ştii că n-am multe să-ţi ofer.

— Doar ceea ce-mi doresc, spuse ea.

— Te iubesc, Lorelei.

— Te iubesc, Dean.

— De ce pierdem timpul la telefon? spuse el, deodată. Vin acum!

— Te aştept. spuse ea.

Lorelei zâmbi. Câteodată, miracolele se împlinesc, doar că trebuie să le ajuţi puţin.

— SFÂRŞIT —

Tiparul executat la ROMCART S.A. Bucureşti
sub comanda nr. 259